

Nhiều tác giả

thơ

Đà Lạt Xưa và Nay

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Thơ
ĐÀ LẠT
Thơ Xưa và Nay

ĐÀ LẠT
Xưa và Nay

Sưu tập và biên soạn

- TRẦN VĂN HẢI
- NGUYỄN QUANG
- TRẦN VĂN
- TRẦN VĂN
- TRẦN VĂN

HOÀNG VĂN HẢI

SƯU TẦM VÀ BIÊN SOẠN :

- * TRẦN NGỌC TRÁC
- * NGUYỄN ƯỚC
- * PHẠM VŨ
- * LÊ VĂN SINH
- * ĐÀO VĂN NGUYÊN

NHIỀU TÁC GIẢ

Thơ

ĐÀ LẠT

Xưa và Nay

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Lời giới thiệu

Kể từ ngày nhà thám hiểm, nhà khoa học lớn - bác sĩ Yersin đặt chân lên mảnh đất này, Đà Lạt đã tròn 115 năm.

Hơn một thế kỷ qua, biết bao thăng trầm, nhưng Đà Lạt vẫn là vùng đất đầy quyến rũ. Danh lam thắng cảnh, thiên nhiên kỳ vĩ, con người Đà Lạt hiền hòa, thanh lịch, mến khách đã đi vào thơ ca nhạc họa như một lẽ thường tình. Các văn nghệ sĩ cũng như du khách đến từ khắp nơi trên trái đất này không khỏi băng khuâng, xao xuyến trước Đà Lạt đầy ấn tượng. Những làn sương mỏng la đà trên mái phố, những đồi thông vi vút thấp nển lên trời xanh, những dòng thác ầm ào đổ xuống những ghềnh đá cheo leo, những mặt hồ yên ắng phẳng lặng chiều thu, những con đường quanh co lượn lờ trên những đồi cao, dưới thung sâu; những chiếc ô xòe ra chợ, những bàn chân chậm chậm gõ mềm phím đá lát mặt đường... tất cả đã làm nên một Đà Lạt rất riêng mà quyến rũ.

Chúng ta đã có hàng ngàn bài thơ, hàng trăm bức tranh, bản nhạc... về Đà Lạt. Những tác phẩm văn học nghệ thuật ấy đã góp phần làm nên một Đà Lạt khó phai mờ trong hàng triệu trái tim đến với Đà Lạt hôm qua, hôm nay và mãi mãi về sau.

Với lòng đam mê và những cố gắng không mệt mỏi, những người thực hiện ấn phẩm “Thơ Đà Lạt xưa và nay” đã sưu tầm, biên soạn, chắt lọc các tác phẩm viết về Đà Lạt với nhiều phong cách khác nhau, các thể thơ khác nhau để tạo ra một nét riêng đa dạng, phong phú về nội dung cũng như hình thức cho một ấn phẩm về Đà Lạt.

Tuy vậy, trong quá trình sưu tầm biên soạn, những người thực hiện cũng không thể có được đầy đủ các tác phẩm có giá trị khác đang còn lưu giữ đâu đó; không thể thỏa mãn những gì mà mình mong muốn. Hy vọng quý vị lượng thứ và giúp đỡ, cộng sự cho các ấn phẩm thơ Đà Lạt sau này.

Chúng tôi chân thành cảm ơn các nhà thơ đã dành những tình cảm đặc biệt cho Đà Lạt; cảm ơn nhà xuất bản Văn học, Xí nghiệp In bản đồ Đà Lạt và những người thực hiện sưu tầm biên soạn...đã góp phần làm nên ấn phẩm “Thơ Đà Lạt xưa và nay” sớm kịp thời có mặt trong những ngày lễ hội 115 năm Đà Lạt hình thành và phát triển.

TM.UBND THÀNH PHỐ ĐÀ LẠT

Chủ tịch

Đoàn Văn Việt

HÀ ĐỨC ÁI

Xuân Đà Lạt

Đà Lạt ngàn hoa khoe sắc
Chim én nghiêng bóng thoi đưa
Hoa đào chào lên ánh lửa
Bay bay mưa đậu tóc thề

Gió mơn man đùa chồi biếc
Mai vàng chớm nở cười tươi
Tự tình vờn đôi bướm nhỏ
Xuân Hương lóng lánh gương soi

Thông hát ru hơi lộc nồn
Đồi Cù xanh mướt cỏ non
Du xuân nắng tròn tim lá
Mắt xuân đầm thắm tình hoa.

ĐỖ TRỌNG AM

Người ấp Hà Đông

*Xa xôi tiếng lành tìm đến
Đà Lạt – thành phố ngàn hoa
Cùng em về trang ấp nhỏ,
Hà Đông* hương tỏa bốn mùa.*

*Hao hao duyên quê thanh lịch
Hỏi em nhỏ nhẹ em thưa
Nhành xuân hồng trang ấp nhỏ
Mang mang Tây Tựu, Tây Hồ.*

*Vàng gieo tay ai mở lối
Hồng tươi, tím cúc như mơ
Lụi lụi thảng năm với đất
Trăm năm hẹn đến bây giờ.*

*Này em hàng hoa xuống phố
Hiền ngoan như những nụ cười
Này anh ngày mai rời ấp
Hà Đông hẹn gặp nơi nơi...*

* Ấp Hà Đông Đà Lạt do người Tây Tựu, Tây Hồ, Hà Đông mở từ năm 1938

PHẠM TÂM AN

Bâng khuâng cao nguyên

Một mình em

Lang thang

Đà Lạt phố

Không thấy đèn giao thông xanh đỏ

Những nẻo đường rặng đồi hoa cỏ

Mà sao em buồn ?!

Mất vấp phải thông

Chân vấp bụi Dã Quỳ hoang hoải

Thấy mình như bông Cúc dại

Lặng lẽ vàng trên cỏ ướt chiều mưa

Lại hỏi thăm lòng: Người đã quên chưa?

Lại thương quên những ngày xưa yêu dấu
Lại nhớ đắng một thời thơ ấu
Đã xa mù băng lạnh như sương
Đã Lạt cuối thu se lạnh
Nên chẳng má em hường

Nên chẳng tình vấn vương...
Mây xuống thấp níu đất – trời gần lại
Mà sao em xa anh
Mà mộng mị quá dài...
Em ngăn ngơ như kẻ lạc loài
Trên cao nguyên hùng vĩ
Thèm nắm tay ai...

Đã Lạt cuối thu 2008

HOÀNG NHƯ THỦY AN

*Trên đỉnh ngàn năm
mây trắng*

Đà Lạt đẹp như thiên đường có thật
Những rừng thông thẳng vút xanh rì.
Bóng chiều xuống sương mù lãng đãng
Nước đổ òa trắng xóa thác Cam Ly.

Hồ Xuân Hương, em ngồi trên thảm cỏ
Mênh mang, mênh mang hút mắt đồi Cù
Thung lũng Tình Yêu sang hồ Than Thở
Những mối tình vụng dại trước mùa thu.

Đỉnh Lang Bian lẽ nào anh chưa tới
“ Lá diêu bông ” – nơi đó có rất nhiều.
Xin anh hái về cho em một chiếc,
Em sẽ ép vào mơ ước của tình yêu.

Đà Lạt nếu như ai chưa từng đến,
Xin tặng người một đóa mimosa.
Nếu người chưa tin thiên đường có thật,
Xin hãy lên đây sẽ thấy ngay mà.

NGUYỄN TRUNG AN

Hồ Than Thở

*Đau gì mà mãi thở than
Lệ đau nhân thế ngân vang vô hồi
Đau lòng chi lắm người ơi !
Để cho trần thế muôn đời không nguôi.
Sao không đối mặt với đời ?
Lại than thở hộ kiếp người xưa nay!*

Đà Lạt 10.1977

TRẦN XUÂN AN

Đà Lạt, ba mươi năm

Phố trời vẫn hoài xanh
Nhưng chiều xanh chẳng khát
Ba mươi năm úa nhanh
Tóc xanh tôi đã nhạt

Nghe xa hơn thông hát
Trên dốc gió, mơ hồ
Chói dày thêm tiếng phố
Lòng rừng phai hoang sơ

Lẽ nào tôi hoài cổ
Phố nhớ cứ nhỏ xinh?
Sao thơ thời dỗi rết
Thèm bung hết hồn mình!

Bao nắng mưa, chút tình
Không ruồng khô bọt bọt
Nhưng tìm đâu khung hình
Hư vô làn hương ngát!

Tôi về đây, Đà Lạt
Chạm mặt mình, hai mươi
May đôi còn xanh cỏ
Thuở tìm nhau ngang trời...

Mặc đồng hồ tắt rồi
Vòng số xanh tường vôi
Rời phòng, tôi chậm bước
Không tuổi bao nụ cười...

Đà Lạt xanh thấm tôi.

Nhà sáng tác Đà Lạt 9.2008

ĐẶNG NGUYỆT ANH

*Đà Lạt ơi,
mai thành nỗi nhớ*

Mai em về
để lại những rặng đông
tiếng chuông nhà thờ giục già
Đà Lạt thức dậy
Sau đêm bình yên.

Mai em về
gửi lại những hoàng hôn
sương trắng giăng mờ đỉnh núi
góc phố chia ta
ngập ngừng bối rối...

Mai sẽ xa những ô đất bậc thang
những bàn tay cần mẫn tháng năm
cho Đà Lạt xanh tươi hoa trái

Mai em về
Viện hạt nhân ở lại
vươn mình lên cao

Đà Lạt ơi
gửi lại gió thông reo
phút tĩnh lặng
chiều bên hồ Than Thở
thung lũng Tình Yêu chín vàng nỗi nhớ
Nguyễn Du thăm thẳm một con đường

Mai xa rồi
những phố chưa kịp quen
tiếng vó ngựa lẻ loi con đường dốc
hoàng hôn buồn
ai dạo bước sau mưa?...

Đà Lạt
mai thành nỗi nhớ
mai em về
mang Đà Lạt về theo.

Đà Lạt 20.06.1995

HOÀI ANH

Đà Lạt trong tôi

Đồi lưng thấp cao từng bậc thang âm
Mới chạm vào phím hồn rung lặng lẽ
Bước lên thấy gần thêm trời thoáng nhẹ
Đồi nhấp nhô vẫn giữ nhịp thăng bằng.

Trước mặt bỗng bênh huyền ảo sương giăng
Người lang lang tưởng không bám đất
Đừng thở mạnh kéo hương trời bay mất
Như giấc mơ hoa chợt biến không ngờ.

Ở nơi này tất cả biến thành thơ
Tà áo trắng qua sương mờ lãng đãng
Gió nũng nịu uốn mình làm dáng
Mặt hồ nghiêng lóng lánh gương soi.

Không khí lan ra thấm đượm vành môi
Trái hồng đỏ như tươi vui bất chợt
Đời trẻ quá màu rau xanh non mượt
Phong lan thành cánh bướm đậu rưng rưng.

Thời gian như mây trôi ngập ngừng
Thiên nhiên hòa với phố phường một khối
Thành phố thở cùng nhịp vui khe suối
Mùi nhựa thông ngậy ngất nắng lưng đèo.

Đà Lạt ùa vào tôi như thác nước reo
Sủi bọt trắng tâm tình trong kỷ ức
Rừng xa đứng như chập chờn hư thực
Vườn ươm cây, mầm nhú biếc yêu thương .

Dừng chân cửa hàng lưu niệm bên đường
Chưa kịp nhìn mặt gỗ thông chợt hiện
Tim đã sém như vết dao cắt điện
Đà Lạt, nét hằn vĩnh cửu trong tôi.

1977-1985

LÂM ANH

Mưa

Mưa, mưa chưa tận nên chiều lấm
đựng suốt hồn anh chảy qua em
vội mà áo lụa vàng vội rách
lay tới đường chim vạch núi chìm

Rồi khuất trong vòng thoi dệt ảo
ôi tàn chiều! anh ngỡ tàn năm
đâu trên ngọn lá cơn buồn ngủ
ai thoảng mùi sương của chỗ nằm

Chợt nghĩ : anh cùng đi với núi
thời K'Ho mới có hai người
và thời của mẹ còn mù mịt
thời tình yêu chưa đủ sơ khai

Anh đi với núi mà không hiểu
núi là ai? Đất đá loanh quanh
thậm chí mây cao và gió nổi
phải tìm anh, đem đến cho anh

Thậm chí một màu hoa chưa rụng
cũng tàn giữa sáng...giữa mù tăm
mưa không vào ngấn ra dài nữa
còn nổi gì để chảy qua em?

LÊ HOÀNG ANH

Mimosa

Em mỏng manh trở từ cây cỏ thụ
Đồi cao nguyên ngang trời gió hú
Từng chùm vàng trong gió...
Ấp ủ em trong tay
Mà ngỡ cầm tia nắng sớm nơi đây.

1994

NGUYỄN QUỐC ANH

Địu dàng Đà Lạt

Anh đã đi cùng dài rộng cao nguyên
Nắng gió thổi khô vàng mái tóc
Khao khát chân trời chân mãi bước
Đà Lạt dịu dàng quên cả gian truân.

Đôi đầy hoa, đường cũng đầy hoa
Kìa bao lứa đôi xòe ô như nấm mọc
Anh không nở xòe ô che mưa chiều Đà Lạt
Sợ vô tình chạm thiên nhiên.

Mưa chiều nay anh ướt áo một mình
Hoa thêm thắm màu hoa, hoa rơi đầy mái tóc
Hương đầy ngực, mắt long lanh lá biếc
Lòng dễ dàng chân thật đến thơ ngây.

Em biết không anh đã ngả bàn tay
Hứng từng giọt mưa rơi và uống
Hứng mưa rơi và uống
Một mình anh ướt đầm với cao nguyên.

TRẦN KIM ANH

Gửi lại Đà Lạt

Đừng vàng quá mimosa Đà Lạt
Em một mình thương nhớ kỷ niệm thôi
Xuân Hương lạnh vào em run sóng bạc
Mỗi bậc thang lòng nham thạch cuộc tình trôi.

Mưa đan diu Thung lũng Vàng một nửa
Chập chùng đèo cô út chập chùng em
Câu thơ mỏng Nghi Tàm anh bỏ ngõ
Chao lửng trời Đà Lạt ngẩn ngơ đêm.

Ta tự thú vào lòng trời thăm nước
“Thung lũng Tình yêu”, “Than thở” bạc trắng lời
Gom mây lại em hôn vào xưa cũ
Nghe trống không hiu hắt cuộc đời.

Rừng hoang dã cao nguyên vi vút gió
Em đi đêm khóc cột chống trời
Lang Bian mãi diu tình qua núi
Em cuộc sâu gọi bạn tàn hơi.

Huyền thoại núi em mang về cho biển
Gửi bài thơ vào gió Đà Lạt ơi!

Nhà sáng tác Đà Lạt 9.2008

TRẦN NGUYỄN Ý ANH

Lang Bian một lần gặp gỡ

Mãi đến bây giờ mới biết nhau
Chập chùng lũng thấp với đồi cao
Lang thang những bước chân vô định
Thoảng chút hương hoa cũng ngọt ngào.

Có phải ngàn xưa đã đứng đây
Lang Bian thách đố với trời mây.
Như nàng trinh nữ nằm phơi nắng,
Mây trắng vờn quanh như khói bay.

Dẫu đến bây giờ mới biết nhau
Vẫn nghe thương nhớ bởi vì đâu?
Quê ta một góc trời xa khuất
Có biển xanh tung sóng bạc đầu.

Đêm cao nguyên chuyển ly rượu ấm
Người dẫu xa lòng vẫn chung lòng,
Rót tràn ly – đọc bài tống biệt
Ta đi rồi – người có nhớ ta không?

Đà Lạt .6.2008

VƯƠNG ANH

Tôi yêu hoa cúc quỳ

Tôi yêu hoa cúc quỳ

Ồi, M' nga Phi... *

Loài hoa cho Tây nguyên ấm,

Loài hoa mời cây Kơ nia cùng say

Không có gai sâu hạt sương làm cườm,

Không sợ tơ để căng sóng dàu

Tôi yêu hoa cúc quỳ

Ngồn ngộn đất trời Lang Bian

Tôi yêu, M' nga Phi

Hoa nở trong thung lũng nắng

Nhụy vàng mật ong sóng sánh

Cánh hoa ươm tơ tỏa hơi thở mặt trời.

Tôi yêu hoa cúc quỳ

Hỡi loài hoa có tên M'nga Phi !

Kén chín nhà rồng thơm bền,

Cho mười tầng mây thơm lừng

Lửa đôi M Nông, Ê Đê, Xơ Đăng hò hẹn

Để hoa cúc quỳ biết đi !...

1.2002

* M'nga Phi theo tiếng Ê Đê là hoa cúc quỳ

PHẠM ÁNH

Nhớ Đà Lạt

Đã lâu rồi
Tôi xa Đà Lạt
Năm tháng còn in
Trong ký ức lặng thầm.

Đồi Cù xanh
Ngàn thông xanh trăm mặ
Tôi nghiêng lòng
Soi bóng nước Xuân Hương
Em thấp thoáng như nỗi niềm trong mắt
Tôi thương chiều thao thức khép bờ mi.

Mưa bất chợt
Uớt lòng tôi lấm tấm
Vó ngựa xa mờ qua dốc vắng nghiêng nghiêng
Thung lũng Tình yêu
Ngập ngừng tiễn biệt
Bến hẹn bên lòng mỗi người có tên riêng.

Áo ai bay cứ trắng ngàn đồi núi
Thác đổ vào lòng tiếng gọi tình yêu.
Lang Bian như đất trời hội ngộ
Đà Lạt dịu hiền
Mong gặp lại như em.

NGUYỄN ĐÌNH ẢNH

Thăm hồ Than Thở, nhớ...

*Lâu rồi mới tới thăm hồ
Nước, mây...dường cũng ngăn ngor với người.*

*Ở đâu, em năm xưa ơi
Lời ta tan giữa khung trời lặng im.*

*Chỉ còn tiếng của con tim
Đập vô hồi với tiếng chim bên hồ...*

Dà Lạt chiều 4.6.2002

PHI TUYẾT BA

Giữa rừng thông

Thông xanh, thông xanh, thông xanh
Ngỡ như biển biếc hóa thành rừng thông
Gió đưa mây trắng lượn vòng
Đồi xanh nét sóng vỗ cong diềm trời...

Nhạc thông ta uống vắng người
Giữa muôn xanh, giữa khơi vơi đại ngàn
Một đời...mấy lúc say tràn
Một chiều...mấy phút tiêu tan cô sầu.

Ta như chiếc lá không màu
Thi thơ là bạn, công hầu mặc ai
Nửa ta thoát tục về trời
Nửa ta lặn độn côi người với thông...

PHI TUYẾT BA

Giữa rừng thông

Thông xanh, thông xanh, thông xanh
Ngõ như biển biếc hóa thành rừng thông
Gió đưa mây trắng lượn vòng
Đồi xanh nét sóng vô cong diềm trời...

Nhạc thông ta uống vắng người
Giữa muôn xanh, giữa khơi vơi đại ngàn
Một đời...mấy lúc say tràn
Một chiều...mấy phút tiêu tan cô sầu.

Ta như chiếc lá không màu
Thi thơ là bạn, công hầu mặc ai
Nửa ta thoát tục về trời
Nửa ta lặn độn côi người với thông...

TÙNG BÁCH

Ghi chép Đà Lạt

Đà Lạt - rau, hoa nhiều hơn cỏ
Honda ôm cây số - một ngàn
Sáng

Thung lũng Tình Yêu

Trưa

hồ Than Thở

Xế chiều

ngược dốc Lang Bian

Đà Lạt liu liu...

Đà Lạt gió

Xuân

Hạ

Thu

Đông

dồn lại một ngày.

Đà Lạt

phố trong làng

Đà Lạt

rừng trong phố

Gái Đà Lạt thương chồng

Ốt Đà Lạt không cay!

NGỌC BÁI

Hồn nhiên Đà Lạt

Lữ khách chưa quên đường cây ngoạn mục
Lô xô Đà Lạt phố
Một trời thu se lạnh
 buông chúng xuống cao nguyên
Dã quỳ dấu ấn hồng hoang
 lặng lẽ bên đường
Nếu không mơ mộng thì còn gì Đà Lạt
Hồn nhiên mà Xuân Hương
Hồn nhiên mà Tĩnh Tâm
Hồn nhiên mà Than Thở
Hồn nhiên mà Ái Ân
Cả những loài hoa những tên hoa
Cứ hồn nhiên như Đà Lạt
Lữ khách cũng hồn nhiên ngắm mình qua sương
Ngắm mình qua ánh trời thoáng đạt
Mơ mộng cùng với ngọn Lang Bian.

Đà Lạt tháng 8.2004

NGUYỄN TRỌNG BẢN

Người mẹ

Thân tặng các cô bảo mẫu Làng Hòa Bình – Đà Lạt

Các em đi bên người mẹ
Em nào cũng muốn níu tay
Vòng tay mẹ ôm không xuể
Hơi ấm mẹ tỏa hây hây

Có một bàn tay quờ quạng
Tìm tay mẹ trong vu vơ
Nụ cười hiện như mê sáng
Dòng lệ sa đôi mắt mờ

Em không thấy được trời quang
Em chỉ nghe tiếng chân quen
Tiếng chân mẹ một bên
Tiếng chân bạn một bên

Một tay cầm bàn tay bạn
Một tay cầm tay mẹ hiền
Người – Mẹ chung cho tất cả
Mẹ chung và cũng Mẹ riêng
Chia đều từng làn hơi ấm
Cho em... Cho em... Cho em...

TRẦN KIM BẢNG

Tạ từ

Gặp nhau rồi lại tạ từ
Xuân Hương ơi tiếng sóng ru ngọt ngào
Đồi Cù, đây thật rồi sao
Đường vòng vo đến khúc nào mới nguôi
Phải chi cảnh chẳng vẽ vời
Như đứng dừng ấy, gặp người dừng đứng.
Phải chi chẳng nhớ, chẳng dừng
Mặc phong lan héo giữa từng cheo leo.
Phải chi chẳng gắng sức trèo
Để nghe gió hú đỉnh đèo gọi thu.
Gặp nhau rồi lại tạ từ,
Dư âm, dư ảnh để dư nỗi niềm.

NGUYỄN BAO

Đà Lạt mơ màng

Một bàn tay ấm mềm
Đà Lạt sương se lạnh...

Cành anh đào mộng mênh
Lặng lẽ hững lên
Chấm sáng chiều nay.

Xin gửi lại một dòng thơ nhỏ
Chút hương thầm
Vương lại phút rời tay.

Xe xuống núi
Lang Bian mờ mây phủ
Ta có một Đà Lạt mơ màng
Trong phấn thông bay...

XUÂN BẢO

*Tiếng thông reo
ngoài cửa sổ*

Bất giác nhìn ra cửa sổ
Xào xạc muôn lá thông reo
Đã quỳ mùa này nở rộ
Vàng ươm sắc nắng trong chiều.

Đà Lạt một lần anh đến
Ngàn năm đọng một chữ yêu.

Đà Lạt 18.12.2003

TRẦN THỊ THÁI BI

Đà Lạt đêm nửa vàng trăng

Đêm Đà Lạt bỗng bình trong suốt nhạc
Cung bậc trầm man mác,
ru điệu đàn diu dặt giữa thình không
Hồ Xuân Hương ngơ ngẩn đánh mất nửa vàng trăng
Nửa ở lại dưới đáy hồ, nằm nghiêng soi bóng nước.

Anh và em chưa một lần đếm bước
Giữa không gian tĩnh lặng, ngấm mặt hồ
Chỉ gặp nhau qua những vần thơ
Mà xao xuyến, mà băng quơ tĩnh lặng!

Đêm Đà Lạt mệnh mang hương vị đắng
Giọt cà phê nồng ấm bờ môi
Phố cao nguyên khuya, vắng bóng chân người
Để thành phố ngẩn ngơ nhìn vàng trăng một nửa.

ĐOÀN THẠCH BIỂN

Đà Lạt lúc nào đó

Những củ dền tím rậm
bên trái su xanh xao
những trái hồng chín mọng
như môi ai ngọt ngào

Đi ngược chiều gió thổi
leo lên dốc Nhà Làng
đĩa bánh xèo vàng rộm
dòn như tiếng cười vang

Tô cháo gà nóng hổi
sữa đậu nành phồng môi
ngăn giá lạnh ủa đến
sao ấm bằng tay người

Đà Lạt lúc nào đó
gần như sương quanh nhà
Đà Lạt lúc nào đó
Xa như ai và ta.

VĂN BIỂN

Đà Lạt

Tôi Đà Lạt

Bỗng gặp Anh đào đang mùa hoa trở

Ta chợt hiểu vì sao

Nadim Hidmet

nợ cây Anh đào Nhật bản một bài thơ.

Đà Lạt ơi,

Đâu phải chỉ có Anh đào màu hoa hồng quyến rũ

Ta còn nợ cây Mimôsa

màu hoa vàng vương giả

và mùa hoa dã quỳ mọc rất đổi hoang sơ

và Đồi Cù

như cô gái khỏa thân trườn mình trong nắng

bồng bềnh

những chùm rượu trời ban.

Hồ Xuân Hương ơi,
Nàng giấu gì trong đó?
Mà mỗi bước chân khiến khách ngập ngừng...

Đà Lạt biết bao điều để nói
Rượu chẳng uống mà lòng say quá đôi
Tất cả ảo mờ như một giấc mơ
Và ánh mắt của em
bỗng bất gặp tình cờ
Sau rèm cửa
nhà ai
thấp thoáng...

Đà Lạt ơi,
Ta nợ nàng đâu phải chỉ một bài thơ

Đà Lạt 14 tháng 2

BẢO BÌNH

Đám cưới hoa

Tôi trở về Đà Lạt một sớm vui
Thành phố mây bay sương mù mỗi sáng
Hai mươi năm màu trời vẫn thế
Một màu lam sương khói dất nhau về

Tôi trở về Đà Lạt một chiều vui
Cái lạnh se da má hồng con gái
Bốn mùa hoa bốn mùa cây trái
Lòng bơ xanh béo dầy môi hồng

Tôi trở về Đà Lạt một khuya vui
Nghe tiếng thông reo nghe hồn bỏ ngõ
Bước chậm chậm trên con đường đất đỏ
Bụi phủ đầy tôi nhờ gió mang đi

Tôi trở về Đà Lạt cả ngày vui
Muốn níu lại cả khung trời thuở trước
Để thấy em mỗi chiều gánh nước
Mỗi chiều buồn làm đám cưới cho hoa

Nay tôi về Đà Lạt không em
Con đường cũ bây giờ đã khác
Tôi mang nước tưới vườn em bát ngát
Hoa vẫn buồn héo rũ cả lòng tôi!

ĐỖ THỊ THANH BÌNH

Xào xạc thông

Em bàng hoàng
đi giữa đồi thông
gió lạnh lạnh
bàn nhạc thông vi vút
gió ngân đời
gió thổi về phía trước
ta một đời
sao mãi cứ xa nhau
lá thông bay
bay mãi về đâu!
Ở nơi ấy
có rừng thông không nhỉ?

Đôi thông xưa
những lời thầm thì
Tay trong tay
ấm nóng đến tận giờ
Chiều đôi thông
như thực như mơ
Gió giật đứt lá thông
thành hai nửa
Em chấp lại
chấp hoài không được nữa
Như hai ta
cứ lạc mãi giữa đời
Xạc xào thông
sương lạnh, chiều rơi.

Nhà sáng tác Đà Lạt 11.2004

TRẦN LÂM BÌNH

Mùa xuống núi

Chúng ta thương nhau giữa mùa xuống núi
Vơi buổi chợ tìm ra bờ suối
Ngồi giữa dòng trên phiến đá mờ trôi
Đôi chân trần nòn nà quá đi thôi

Người già bảo ta vừa đôi phải lứa
Bền chắc như cán quăng tra rửa
Tiếng khen gọi bạn nâng sào chọc sần
Cái bụng cồn cào nổi nhớ mơn man

Chờ ngày gánh lễ đi qua con suối
Nhà trai chưa tới chỉ dưa rau muối
Nhà trai tới rồi thịt xả đầy mâm
Hương men rừng rượu tràn sủi tăm

Người già bảo ta, nó vừa được tuổi
Là ngày gánh lễ sang cùng bà mối
Lễ cưới người đến đông như rừng cây
Và cả cây rừng đều nghiêng ngả say...

1.2000

VƯƠNG THỪA BÌNH

Đà Lạt xa

Một nhánh thông nào nghiêng xuống em
Mặt hồ xanh lặng, nắng xanh êm
Bài thơ Đà Lạt xa, anh viết
Thâm giục bên đường hoa nở thêm.

UÔNG THÁI BIỂU

Ngẫu hứng phố

Đà Lạt của tôi trôi trong sương giăng
Là cánh chim đêm tìm miền đất đậu
Đà Lạt dòng sông mặt trời
Trẻ nài trôi chín chiều mặn hậu...

Đà Lạt của tôi
Người bạn vong niên
Gậy trúc khắp khênh
Gỗ đá chênh vênh quán nhậu
Chén rượu ngoại ô
Ngấm một tiếng khà...

Đà Lạt của tôi vó ngựa chiều mưa
Lóc cóc dội về quán trọ
Lữ khách dừng chân giữa đường mưa gió
Người nhìn một khoảng trời thông...

Đà Lạt của tôi
Ngày em sang sông
Tôi không kịp buồn, chỉ thương
Thằng bạn võ bình rượu mà hát
Điều bông hời điều bông...

Đà Lạt của tôi, em ơi, biết không
Đà Lạt của tôi chiều trôi qua lòng...

THU BỒN

Đà Lạt

Những dòng thác trắng tuổi thơ
Chập chờn suy tưởng bất ngờ thông reo
Cuộc chơi tìm những cheo leo
Ta hôn em giữa lưng đèo gió mây
Núi đồi xơ xác cỏ cây
Sao em vẫn cứ hây hây má hồng
Ngẩn ngơ đứng dưới trời thông
Ở đây rét lắm mùa đông hơi dài
Ta chơi một kiếp trần ai
Để em gánh lệch hai vai đồi Cù
Em còn đứng mãi hát ru
Mộng mơ chi lắm phù du kiếp người
Lụa là một thuở rong chơi
Rời đi như nước bốc hơi mặt hồ
Hời người xây dựng cơ đồ
Cỏ xanh lại mọc bên mồ Đạm Tiên
Ta say nghiêng ngả ba miền
Về đây trút hết ưu phiền cho em.

30.12.1995

BÙI VĂN BÔNG

Cánh ô đờì chờ

*Xuân đến sớm trên nhành non lộc biếc
Hồ Xuân Hương lẻ bóng đôi Cù.
Em lặng lẽ xòe ô ra chợ
Những xe hoa Đa Thiện nắng tươi vàng.*

*Anh muốn hát bài tình ca mới
Lời yêu thương có mồn cũ trong em
Anh ra chợ tìm hoa vườn hoa dại
Cánh hoa nào mềm mại gió Xuân Hương.*

*Em son phấn hay ứng hồng đôi má
Nét cười duyên nghiêng cả áng mây chiều
Áo màu lửa và lòng riêng có lửa
Cứ cháy lên nỗi nhớ một tình yêu.*

*Xuân Đà Lạt rượu nồng và hoa thắm
Hồn băng khuâng trong ánh mắt ai cười.
Không thể biết em về hồ Than Thở
Hay em chờ nghe thác dội Cam Ly?*

*Hoa nở sớm
Xuân đời em có muộn
Mà cánh ô lặng lẽ chờ ai ?*

PHẠM QUỐC CA

Hoa chờ em

Trời buông heo heo giá lạnh
Đất vàng lên nắng đã quỳ
Hoa lả lướt cùng cao nguyên gió
Mùa mơ màng mây trắng thiên di.

Ai thêu gấm đồi cao lưng thấp
Tha thân anh đi mãi chẳng hết chiều.
Em có về khi hoa báo nắng?
Kỷ niệm rực vàng những lối yêu?

Đợi chờ em cỏ hồng, sương tím
Chập chùng xa sóng núi cao nguyên.
Lòng anh như đã quỳ đúng hẹn,
Vàng rục mùa hoa
Chờ em...

2004

LÊ ĐÌNH CẢNH

Lời thề sương sa

Lối này tôi rẽ tìm cây
Sương rừng như thể màu mây trắng đầu
Như là tôi gặp trời Âu
Gió mùa ôn đới từ đâu thổi về

Ước gì Đà Lạt là quê
Để tôi giăng mắc lời thề sương sa
Để tôi nghiêng lệch mái nhà
Cửa khuya lơ khóa trăng tà đến chơi!

Nhật cảnh thông gây người ơi
Gặp cơn gió thoảng một đời phong ba
Một đời héo nụ chờ hoa
Một đời thông đứng ngoài ga đợi tàu...

HOÀNG XUÂN CẢNH

Đà Lạt chiều chân

Bất chợt nắng, bất chợt mưa
Như em vừa khóc, chợt vừa cười tươi.
Phút bình yên đến tuyệt vời
Hàng thông nắng nhuộm đỉnh đồi chim ca.

Bốn bề mây nước cỏ hoa
Sương giăng đỉnh núi, mây là là bay
Vài giờ dừng bước nơi đây
Ba lô người lính thêm đầy hành trang.

Thông reo hòa quyện gió ngàn
Xuân Hương thơ mộng, suối đàn Cam Ly.

Ước mong Đà Lạt theo đi
Chiến trường vẫy gọi sá gì gian truân.
Đường dài rộn rã hành quân
Đà Lạt ơi, hẹn có lần về thăm.

LÊ BÁ CẢNH

Suối Vàng

*Chốn vĩnh hằng – Suối Vàng muôn thuở
Đan Kia đây, hương lửa vẫn còn đây
Nàng tiên xoa tóc mây vàng óng ả
Triệu năm rồi hương tóc vẫn còn say.*

*Thác gập ghềnh loang loáng nước hoa bay
Muôn giọt nắng lung lay khói sóng
Gợn đáy nước thăm rêu vàng xao động
Lời yêu xưa còn vọng tới bây giờ.*

*Còn ẩn trong mình huyền thoại – thiên cơ
Còn thanh sạch chưa bùn dơ quấy quả
Giữa thình lạng cánh rừng êm ả quá
Khẽ chạm hờ chiếc lá cũng băng khuâng.*

Em thực mà vẫn như khói như sương
Dễ tan loãng giữa vô thường bụi bặm
Trong vòng xoáy có gì là lạ lắm
Mất nhau là chuyện cứ dễ như không!

Bao năm rồi giữa phố chật người đông
Những vách chắn với tầm nhìn bức bối
Rừng thoáng đang mở lòng ra muôn lối
Mở lòng về với cõi bình yên.

Suối hiền hòa những âm vực rất riêng
Tiếng trầm ấm giữa thiên nhiên kỳ vĩ
Người Đà Lạt xưa nay hiền hậu thế
Cả Suối Vàng vẫn dành để mai sau.

VŨ ĐÌNH CẢNH

Một thoáng Đà Lạt

Là sương hay mây khói
Mà vờn quện tơ lòng
Là nắng hay sóng trắng
Mà dịu dàng mờ ảo
Là xuân thì thay áo
Mà từng bừng sắc hoa
Là nhạc, họa, thi ca
Mà xôn xao lá biếc
Đến, đi, bồi hồi tiếc
Gì mà say ngẩn ngơ ?

HOÀNG CÁT

Đêm Đà Lạt

Trời trở gió, ngàn thông kêu vi vút
Đêm mênh mông, Đà Lạt lạnh buồn
Thành phố cao nguyên, như hiện thân
của một hành tinh xa lạ
Những ngọn đèn đường mở ảo trong sương.

Sự yên lặng của đêm Đà Lạt
Nghe mênh mông, thăm thẳm vời xa
Như tất cả đã không còn trần tục
Ta như nhìn, nghe thấu được hồn ta...

Đà Lạt , đêm 26.8.1995

HUY CẬN

Đà Lạt và thơ

Hồ mơ mộng, suối thở than
Là tiên cảnh, hay trần gian hời lòng ?
Gió reo tha thiết đòi thông
Hồ xanh nước dọn bao vòng đắm say.
Kể chi giá buốt, sương dày
Tao phùng đã hẹn, đất này trăm năm.
Duyên thơ chưa héo ruột tằm
Rừng cao lộng hững, sâu ngẫm mạch thơ.

Cuối 1995

HOANG HUU CAT

Nhật Đông Hội

Hàng hàng hóa cũng đã có sự thay đổi
từ đây bắt đầu của "Thiên - Nhân"

Chưa ai từng phủ nhận con
người là một sinh vật sống
trên trái đất cũng là một
sinh vật sống trên trái đất

PHẠM THU CƯỜNG

Đà Lạt ngàn thông

Rừng thông xanh soi bóng dựng bên trời
Soi xuống hồ xưa ánh mắt trùng khơi
Ngàn hoa thấp nển quanh đồi núi
Những đóa quỳ vàng dâng lửa hồn tôi.

HOÀNG NGỌC CHÂU

Đà Lạt nhìn từ nhà 49

Cám ơn Đà Lạt muôn hoa
Ẩn trong sương những mái nhà lung linh
Vời bao cảm xúc bỗng bênh
Tôi ngây ngất giữa cõi tình ảo hoa.
Hốt nhiên rụng một tiếng gà
Dậy trong trời đất như là thơm hương.
Thơm từ gió thơm từ sương
Từ hoa cỏ đến vô thường tử sinh.

Cám ơn Đà Lạt bình minh
Cho tôi những phút hồi sinh tuyệt vời.

Nhà sáng tác Đà Lạt 22.9.1998

NGUYỄN LIÊN CHÂU

Nhật ký tháng 9 Đà Lạt

11.9

Về quê – chẳng để làm gì
tôi về đơn giản chỉ vì chồn chân
đường đi lối cũ tưởng gần
hết thân sương thấm run cầm cập run
nhà em giờ lạ quá chừng
dừng chân chó sủa không ngừng, vì đâu?

13.9

Mù sương trước mù sương sau
tìm nhau ai dại tìm nhau chốn này
sương mù đó sương mù đây
nhắc làm chi chuyện những ngày còn vui
mù sương tới mù sương lui
trăm năm cũng chỉ bụi ngùi nhớ thương
đi mù sương về mù sương
dưới chân mới thấy trăm đường hắt hiu

14.9

Đi loanh quanh cho hết chiều
vàng phai sắc lá chạm liêu xiêu lòng
đi lang thang sợ đám đông
những gương mặt lạ chợt gần chợt xa
dừng chân ngắm một sắc hoa
ngỡ màu áo cũ hóa ra màu chiều
về quê buồn quá nhớ nhiều
(buồn xưa ta nhớ những điều đã xa)

16.9

Lên xe run nhịp ghế già
muốn gần mới biết đã xa dặm trường
xin chào quê xứ mù sương!

NGUYỄN THỊ CẨM CHÂU

Em và vườn hoa Đà Lạt

Vạt hoa penseé – nổi nhớ tím vào đêm
Chậu forget me not cất giấu nỗi niềm
Vườn hoa hồng là muôn trái tim trinh nguyên
đỏ rầu

Nhành địa lan như thác mộng đổ vai êm
Hoa cẩm tú cầu nở bung muôn chùm nhớ
Xui em gài những cánh hoa thần tiên
lên hơi thở

Và rừng thông trong tóc
Khiến anh không cưỡng nổi mình
Muốn mượn man nhàn lộc
Em là hoa hay hoa là em?

NGUYỄN TÙNG CHÂU

Hoa hồng

Trước sân một đóa hồng
Cành nhung màu đỏ tươi
Hương bay theo chiều gió
Gió đùa hoa mĩm cười

Hoa hồng chợt nhớ ai
Miên man suốt canh dài
Màu hoa màu áo cưới
Thề ước đám đơn sai

Em xưa người du kích
Yêu hoa hồng cánh nhung
Chiều nay về chốn cũ
Anh tìm màu thủy chung

Hoa xưa vẫn còn đây
Vườn xưa nhận lạc bầy
Một thời em vui sống
Một thời anh đắm say

Anh về không gặp em
Hoa xưa rụng đầy thềm
Gió lùa trên mái lá
Anh về không gặp em.

PHẠM MINH CHÂU

Đà Lạt phố

Ở đâu

Tôi cũng nhớ về Đà Lạt

Những đêm nghiêng

loang lổ trăng rừng

lốm đốm những vệt sáng bóng thông

nhớ

màu xanh mềm

như câu ca dao mẹ ru thuở nhỏ

tình yêu thiếu thời – ai đó

rung động đầu đời – miên man.

Nhớ những chiều lạc bước Lang Bian

Tình cờ

quen nàng sơn nữ

nghe kể về huyền thoại Kơ Ho

nhớ những sáng sương giăng

như mơ như thật

Những con đường triền dốc nghiêng nghiêng

màu ngói đỏ, những ngôi nhà mái cổ

buổi sớm mai ửng chút má hồng.

Đã xa rồi Đà Lạt, mấy đông

nhớ cái rét

ảo len

choàng kín cổ

có ai đó một mình

trên phố

chợt vô tình đánh rơi một miền thương.

TRIỆU LAM CHÂU

Mặt trời Đà Lạt

Sáng:

Mặt trời ngủ dưới hồ Xuân Hương
Sương sớm mới lâu tan đến thế
Mái nhà bập bênh như thuyền trên bể
Mỗi vòm cây như chiếc phao bơi
Sương đọng giọt long lanh như mắt ai cười
Trên cánh anh đào tươi đỏ thắm
Hoa lưu ly tiễn đêm đi xao xuyến
Tiếng ngựa hí sôi lòng như gọi ánh mai lên.

Chiều:

Mặt trời nằm trong mỗi vòm thông
Nền nắng mới dịu lành đến thế
Núi lượn trập trùng, rừng xanh mượt lá
Mỗi tán cây như chiếc ô che.

Hồ Xuân Hương chợt tỉnh khỏi cơn mơ
Cho thành phố trở về thực tại
Nụ hoa như làn môi tươi rói
Ánh mắt cười lấp lánh trong cây.

Tối:

Mặt trời nằm trong mỗi trái tim say
Cho thành phố bước vào huyền thoại
Điện giăng khắp núi rừng như chuỗi ngọc
Trên ngực nàng công chúa đời xưa.

Nghe bao hoàng tử rập rình
dưới ánh sao khuya
Thành phố chao mình bên suối núi
Thoáng một chút ngỡ ngàng, bối rối
Đàn T'rưng khơi dây bản tình ca.

*

Mặt trời nơi đây như tự giấu mình đi
Cho phố xá vụt thành huyền diệu
Cho lòng ai đắm say ngàn giai diệu
Thắm thiết vô cùng – Tinh khiết ánh ban mai.

VÕ PHÚC CHÂU

Dạ lý hương

Gợi dáng hoa huệ trắng
Kết chùm cong thiết tha
Nở giữa nền êm vắng
Hương thanh thảo lan xa.

Gợi dáng những vì sao
Tự lung linh trên lá
Ứng sáng trong đêm sâu
Soi chân trời mới lạ...

Gợi bao điều dễ thương
Cả ước mơ cao vợi
Hoa ơi! Hoa không gọi
Tên mình: dạ lý hương.

HÀ LINH CHI

Em đi qua đời tôi

Cái ngày ấy lòng ta trong sáng
Em hát với đời câu hát vô tư
Tôi chẳng có gì để mua và bán
Với cuộc đời – tôi chỉ nhận và cho

Em cho hết nụ cười tiếng khóc
Cắn ngón tay mình tình nguyện vào Nam
Em nhận hết về mình nắm đất
Giữa trận sốt vùi sặc sụa khói bom

Để bây giờ mầu giấy xanh gió lật
Mẹ khóc, mẹ cười như trong cơn mơ
Tôi thấm hiểu giá lạnh lòng của đất
Trên ngực em từ bấy đến giờ.

Tôi vẫn thấy em cười trong ảnh
Mặt hiền ngoan năm tháng chưa xa
Ở vậy đó có gì đâu tính toán
Như hoa kia lặng lẽ nở thôi mà.

Em đi qua đời tôi vậy đó
Như câu thơ xuyên suốt mọi thời
Nhận nắm đất – cho trái tim bưng nở
Dẫu muôn đời chỉ mong ước vậy thôi!

Năm 1989

KHÁNH CHI

Đà Lạt có phải ?

Có phải mưa không Đà Lạt ơi,
Nửa mái tóc mây chưa kịp ướn
Bờ cỏ băng khuâng giọt giọt buồn.

Có phải nắng không Đà Lạt ơi,
Mắt mơ chưa ráo lời sương gửi
Bướm trắng bay qua trắng giặt mình.

Có phải xuân không Đà Lạt ơi,
Núi xa xa biếc, hoa bên thềm tím
Má ai lựng đỏ dốc hoàng hôn.

Có phải yêu không Đà Lạt ơi,
Phố xanh xao chiều ru chân bờ ngõ
Một dáng quen quen cũng gợi buồn.

Ta ngần ngơ đi tìm tên hoa cỏ
Gom nỗi niềm giữ hết những chiều thông
Lòng ta bỗng chốc thành thi sĩ
Có phải ta không Đà Lạt ơi ?

Đà Lạt 11.2004

LÊ CHÍ

Hoa Quỳnh

*Em thích ngắm hoa
nhưng cứ than phiền
hoa quỳnh nở sao khuya đến thế ?*

*Và ai đó bắt đầu chuyện kể
cái hoa quỳnh, ngày ấy, rất xưa...*

*đêm này ngoài trời đang mưa
giọt sương rớt rung rinh huyền thoại
bông hoa chẳng có lời bàn cãi
cứ vô tư lặng nở trên đời
chẳng phải vì đức hạnh tuyệt vời
như có người ca tụng
mà bông hoa nở trong đêm
cánh hoa trắng muốt, cánh hoa dịu mềm
chót nhụy thắm hồng như đốm lửa
chẳng có huyền bí nào hơn nữa
bởi đất đai đã hiểu hết hoa rồi*

Cái lơ đễnh của con người
là ít biết từ đâu
sắc màu của hoa rục rở
nên có thể khi hoa quỳnh nở
vụng về mở rượu, làm thơ
lại xem như một chuyện bất ngờ
mà chiêm ngưỡng bao điều mây gió

Hoa quỳnh nở
chỉ vì phải nở
như trẻ sơ sinh chín tháng mười ngày
hoa nở cuồng say
như sợ thời gian vô cùng chật hẹp
chỉ khoảnh khắc thôi
hoa đã nở bùng rồi

cái mãnh liệt của một đời hoa ấy
phải vắt tim mình, đâu phải trò chơi!

Tôi chẳng có điều gì ước muốn xa xôi
chỉ mong được hóa hoa quỳnh như thế!

KHUẤT THANH CHIỂU

Hoa rụng

Sớm thu hoa rụng đầy thềm
Chối mềm đưa cánh hoa mềm mà đau
Lặng thầm bông lú, bông cau
Hoa thơm khi đã hé nhàu còn thơm
Vẫn vơ tựa chốn góc tường
Nửa thương hoa rụng, nửa thương nỗi mình.

Thu 2005

VŨ THÀNH CHUNG

Đà Lạt xa em

Anh xa em
ngàn dặm cánh chim bay
Ngàn dặm nắng
dặm rừng, dặm biển
Thương nhớ
nhân theo ngày tháng
theo không gian bay sắc cầu vồng.

- Anh đi xa
Em thương nhớ nhiều không?
Buổi ta lên rừng
Ngày về biển cả
Đêm Hạ Long
Thành phố huyền ảo lạ
Đảo trải dài
Sóng vỗ, thủy triều lên.

Em dầm chân
trong cát mịn êm dềm
Thanh bình quá
trong xanh màu nước

Thoang thoảng gió
Em thầm thì ao ước
- Đừng bao giờ

Anh nhé!

Phải xa nhau.

*

Đà Lạt chiều nay
dịu ngọt sắc màu
Thông vi vút
đồi cao anh nhẹ bước
Thoang thoảng hương rừng
Thơm như mái tóc
những chiều nao
hai đứa chụm mái đầu.

Ngàn dặm xa em
Anh trần trọc đêm sâu
Trang thơ viết
Cuốn cuộn niềm thương, nhớ
ào ạt sóng
sông Hồng dâng sắc đỏ...

Cầu Chương Dương
Em đợi, đón anh về!

Đà Lạt 07.07.2005

NGUYỄN ĐỨC CHỮ

Em và chiều Đà Lạt

Tôi rẽ lối

Bước đầu, dừng ngay lại

Nghe con tim réo rắc mí...đồ...rê...

Hồn lâng lâng chạm bóng dáng em về

Mây trắng phủ, gió ngàn đưa xào xạc

Hương rừng quện đâu đây mùi tinh khiết

Níu hồn tôi! Như em đến níu tôi

Ngưng đọng hồn mơ...

Tôi ngồi xuống chân đồi

Nhíu ánh mắt...gom rừng thông Đà Lạt

Khúc tiêu diêu – hồn lảng theo chim hót...

Khúc tơ lòng lại rào rạc trời lên.

Bóng hình ai? đường Hoàng Thảo, kẻ bên

Nheo ánh mắt đưa tình, tìm rợn rã

Giữa bốn bề tiếng chim kêu...hoa, lá

Đàn thông reo...reo khúc nhạc tình riêng

Tôi say sưa theo giai điệu triền miên
Gió lại níu tóc tôi về một phía
Phải Hoàng Thảo ôm hôn tôi lia lịa
Dưới bầu trời Đà Lạt trong xanh?

Tôi đưa tay ngắt cuống lá trên cành
Chim vẫn hót...và hồn tôi vẫn mộng
Giai nhân ơi! Em đã cho tôi sống
Cả một thời tuổi trẻ ngát hương

Tôi
Người chinh nhân dẫm chân khắp nẻo đường
Và dừng lại trong hồn em từ đó
Ánh mắt chao nghiêng...
Em thấp lên hồn tôi cháy đỏ
Để “ Trái tim người lính”*, đã ra đời

Cảm ơn em! Tình cháy bỏng một thời
Tôi ngồi nhặt khúc tơ lòng réo rắt
Nhạc thông reo...reo hồn tôi quặn chặt
Mộng ủa về, trái tim hót líu lo...

Nhà sáng tác Đà Lạt 10.2008

* Tên tập sách tiểu thuyết “ Trái tim người lính” của tác giả.
NXB Đà Nẵng 2005.

NGUYỄN VĂN CHƯƠNG

Cà phê, hoa

Rộn ngợp bông chùm hay tuyết đầy
Cà phê hoa trắng nắng đơm đầy
Mênh mông đất đỏ dâng hương ngát
Tôi hóa làm ong say cánh bay...

LÊ CÔNG

Thành phố qua đêm

Thành phố trong mơ
hoàng hôn xiên vạt nắng
bóng thông in mặt hồ
ai say tử thơ
ai khoảnh khắc – Đà Lạt nhớ

Nhẹ bước gặp em
Cẩm Tú
không hương thơm
không kiêu sa
không rực màu mời gọi
như người cao nguyên
hôm nay...
gìn giữ bức tranh này

Mưa bay
ảo mờ đường phố
nhận ra, em lặng lẽ
những giọt mưa đọng trên nhành lá
Cẩm Tú công trên mình
thành phố qua đêm...

Bình minh
ai đó dẫm lên Cẩm Tú
thương em
trách kẻ vô tình.

LÊ VĂN CÔNG

Gửi Đà Lạt

Dù đi bốn phương trời anh vẫn nhớ
Đà Lạt em duyên dáng, dịu dàng
Giữa phố đông người, anh nhớ phố bình yên
Trong nắng ấm anh nhớ trời xanh mát.

Đà Lạt ơi với rừng thông bát ngát
Ru hồn ta mỗi buổi bình minh
Và nơi kia phố đứng nghiêng mình
Làn sương sớm choàng lên tình tự.

Mái tóc ai buông dài trên phố
Dòng Cam Ly sáng một màu thương
Hố Xuân Hương ai khéo đặt tên
Cho thuyền anh bơi hoài không mỏi.

Cỏ xanh mướt đôi Cù niu lầy
Bàn chân ai chẳng thể bước đi
Thấp thoáng đôi thông trắng đã hiện lên
Chàng thi sĩ đứng dưới trăng ngơ ngẩn.

Đà Lạt ơi với bao nhiêu quyến rũ
Rừng ái ân tình tứ gọi ta
Thung lũng Tình Yêu chiều tím chan hòa
Ta hãy ở dừng về em nhé !

Em có nghe trái tim anh cuộn sóng
Để dạt dào đổ xuống Prenn
Chiếc cầu em qua tắm những làn sương
Anh muốn hóa triệu giọt sương thấm mãi...

NINH GIANG LÂM CÚC

Lên chùa Linh Phước

Cổng trời

Mẹ bày bán thế gian

ứng mở

từng ô

ứng cung bậc

Kia mở nhà

nhỏ nhoi chen chúc

xem thì xem con chớ đụng tay vào

nơi ấy nhiều thị phi đen bạc

trong mắt con đời vừa khổ vừa đau.

Ô này vườn

ô này ruộng

ô này dâu

mảnh vải nối mẹ khâu mặc cho đất

màu không vàng như tấm áo nhà Phật

nhưng mà thương thì rộng vô cùng.

Tứng khung này lỏng lộng gió đi

mẹ không bán chỉ bày cho con ngắm

trăm ngàn

trăm ngàn

chàng chùa vọng

con mang về làm quà tặng thế nhân.

12.11.2004

NGUYỄN TẤN CỨ

Đà Lạt

*Có những khi về không nói
có những lúc đi không chào
tôi lặng lẽ với nỗi buồn
tôi câm nín với niềm vui*

*tôi co cónh tôi làm lủi
tôi đi tìm tôi nhức nhối
nỗi nhớ như sương dâng đầy
như bụi mưa trên đọt cây.*

*Như những gót chân không dấu
như những đôi môi âu sầu
em như trái dâu chín ngọt
rụng bên đời...xanh lơ*

*tôi no đầy trong hơi thở
mắt ai xanh biếc một trời
tóc ai đan dày nỗi nhớ
môi ai hồng... trong mơ ?*

*em vẫn lặng lẽ ưu phiền
những cơn mưa vẫn hoài đổ
những đọt sương vẫn tràn giăng
tôi làm sao biết được
sớm mai này...tôi đi...*

HOÀNG CƯỜNG

Đà Lạt của tôi

Đà Lạt ơi ! anh là người đến muộn
Con phố trong thơ nay hóa lạ rồi
Trăng khóc mưa, rào ai giăng lối
Cỏ xanh nào thương ta chia phôi.

Đà Lạt ơi ! anh người đến muộn
Nhánh tầm xuân vương vít bụi đời
Hoa marguerite guộc gầy cánh nắng
Rất giản dị bên đời trầm lặng
Đón đưa ai những cánh dâ quỳ ?
Trăng nguyên đỏ từng chiếc lá
Rụng xuống chiều
Thương nhớ
người đi !

Những thân liễu ngàn đời
sắc liễu trai mộng寐
Đầu nổi niêm trong sắc đỏ rưng rưng
Những cây thông xanh không còn đứng thành rừng
Chỉ lặng lẽ những con đường xa ngái
Cánh thiên di xiêu bạt chiều tà !...

Đà Lạt ơi ! Anh, người tình đến muộn
Mùa hoa vẫn nở giữa vườn xanh
Câu thơ cũ còn người nhắc nhở
Đâu muộn mằn - đây Đà Lạt của anh.

HOÀNG GIA CƯỜNG

Hồ Đam Mê

Phải vì hai ngôi mộ
Trên đồi thông ven bờ
Mà gọi "Hồ Than Thở"
Để bao người ngẩn ngơ ?

Ai làm thông vi vu
Cho mặt hồ xao động ?
Ai kể chuyện tình xưa
Cho lòng người gợn sóng ?

Phong lan thường đơm hoa
Cho ong về kiếm mật
Cắm tú cầu đong đưa
Cho bướm vờn ngây ngất !

Như cành mimosa
Ta tìm về Đà Lạt
Một thoáng lặng bên hồ
Cho tim mình thổn thức !...

Chuyện tình xưa xa lắc
Thở than hoài làm chi ?
Ngàn xanh in đáy mắt
Gợi tên... "Hồ Đam Mê" !

WUONG TÙNG CƯỜNG

Một truyền thuyết tình yêu chưa kể bao giờ

Tin già từ tất cả
lời độc, quyền danh và những cuộc tình
Đã Lạt cho ta về cõi vô vi
Một đời khát vọng đi tìm

Và em nữa
Đến cùng ta cạn lòng chia sẻ
bếp núc
nên chương
sẽ thích bất thường ...
hồn ta xanh thông ngàn xanh gió

Thiên đường này có thực hay mơ
em là tiên rừng
hay mẹ đầu thai về cùng ta sớm khuya nhóm lửa
cho ta tuổi đời hoàng hôn nương tựa
phép nhiệm màu trong những câu thơ

Đã Lạt sẽ có một truyền thuyết tình yêu
Chưa kể bao giờ.

Vườn thương đêm 1/8/2008

PHẠM HỒNG DANH

Đà Lạt ngày xa nhau

Tôi đứng bên trời trông ngóng ai
vằng trăng khuya lạnh tiếng thở dài
cao nguyên hoang vắng lòng hiu quạnh
sương khóc thương người đắm ướt vai

Em về phương ấy thương chốn cũ
quay quắt một thời chìm lang thang
hằn trên đôi mắt thời quá khứ
ấp ủ trong lòng hương ngọc lan

Cái tên suốt đời gợi nhớ
Đà Lạt ơi em có bao giờ
để bây giờ sương gió quyện thành thơ
để hàng thông đứng buồn bên hồ Than Thở

Thơ Đa Lạt Xưa và Nay

Tôi **thăng** thốt sau lần gặp gỡ
 ngỡ **đời** mình thác đổ triền miên
 ngỡ **lòng** mình tảng đá thâm niên
em **reu** phủ bên bờ khát vọng

Chút bình yên trên đôi vai bé bỏng
em **hiếu** gì về từng ngón tay em
muà **cử** rơi se sắt nét môi mềm
đôi **mắt** buồn chứa muôn trùng sóng lớn

Tôi **ném** xuống đáy hồ trăm bận rộn
đến **bên** em đôi cổ ướt mịn màng
chung **iùng** xưa còn đó thên thang
ta **say** đắm góc trời êm ả.

LÂM THỊ MỸ DẠ

Một ngày Đà Lạt

Buổi sớm

*Chưa có tiếng người chỉ có tiếng chim
Tiếng chim trong, ngân thành vòng, thành
chuỗi*

*Như một loài hoa lạ của trời
Thả từng chùm xuống thành phố đầy vui*

*Một khoảng biển ở trên đầu em
Một khoảng lửa ở trên đầu em
Một khoảng nắng vàng trong mưa lai láng
Bao chiếc ô nói cuộc đời Đà Lạt
Mơ màng, lặng lẽ mà lắng sâu
Đôi lửa bên nhau trong chiếc ô màu
Chú ngựa đen lắc bồm nghiêng cổ hý
Tiếng chân ngựa gõ đều trên mặt phố
Như tiếng đập của quả tim thời gian!*

*Tôi đi trong Đà Lạt lòng chứa chan
Như cô bé lạc trong câu chuyện cổ
Như cơn gió lạc vào huyền thoại
Như em lạc vào tình yêu của anh.*

Ồi màu xanh, màu xanh, màu xanh
Thấm trong mưa màu xanh kỳ lạ quá
Đường trong cây, thấp thoáng nhà trong lá

Bất chợt mưa, bất chợt nắng vàng
Hoa trên trời, hoa dưới đất xốn xang
Mimosa vàng như gout chân của nắng
Lặng ơn đỏ, lời hoàng hôn thâm lặng
Tím tròn xoe đóa cẩm tú cầu
Hoa vũ nữ múa rồi về đâu
Để bông xu xi ngẩn ngơ mãi thế
Tôi đi, tôi đi lòng như đứa trẻ
Hoa dại, hoa khôn, thác trắng, mặt hồ
Đà Lạt thấm vào tôi như rượu
Cho lạ lòng tôi nhận mặt giấc mơ.

Hồ Xuân Hương mặt nước trầm tư
Thi nhân hời có nhìn tôi không đấy
Hổ xanh trong lòng sâu đến tận trời
Nghe mơ màng bao bóng thông trôi.

Cuốn tung hết những bọt bèo rác rưởi
Thác tung bướm vạch một dòng đi
Sao mềm mại tên như là thiếu nữ
Vang vọng trong chiều Cam Ly, Cam Ly !

Bàn tay mẹ chai sần cuốc đất
Rau lên xanh chan chứa mắt người
Ô đứng, ô ngồi hàng hàng lối lối
Đất đỏ tình người cao nguyên thấm tươi.
Bao ngọn cỏ trong nghĩa trang chiều nay
Nói gì với tôi một ngày Đà Lạt.

Rừng rưng trời xanh, rừng rưng câu hát
Các anh nằm giữa thành phố tình yêu.

Người vô danh cỏ cũng vô danh
Nhưng tôi biết suốt đời tôi mắc nợ!

Đà Lạt 17.7.1981

VŨ DẬU

Vật áo quỳ

Chiều buông liễu rũ lê thê
Vật quỳ nở giữa lối về đợi anh
Sắc vàng phơi cánh mong manh
Ráng chiều nhuộm thắm nền xanh lưng đồi.

Vàng trắng xẻ nửa, người ơi!
Áo em gom hết hương trời cỏ cây.
Nắng phai, chiều xế cây gầy
Chỉ còn thông đứng ken dày bên nhau.

Sắc hoa như cũng phai màu
Trách người lỡ hẹn làm đau đêm dài.
Sương sa bằng bạc lòng ai
Em như quỳ nở bên ngoài bóng anh.

Đà Lạt 2003

NGUYỄN NGỌC DIÊN

Anh ra đi

Anh ra đi không tính tháng, tính ngày
Cơm nhiều lúc dọc đường ăn vội
Từng ngắm bầu trời, đàn chim bay không mỏi
Thấy lá rụng vàng mới biết đang thu.

Giấc ngủ chập chờn như những giấc mơ
Nguồn tin mới tung màn thức dậy
Những đêm trăng sao trời nhấp nháy
Giải Ngân Hà ai đó đợi sang sông.

Trước kẻ thù một ý chí tiến công
Lúc mềm dẻo như thay hình đổi dạng
Khẩu súng nằm im thân như bè bạn
Đạn đã lên nòng đồng đội tin yêu.

Anh ra đi bởi những tấm áo nghèo
Những mái bếp chiều về thừa thớt khói
Thời gian hồi nhịp đời sao lại vội
Phút đợi chờ em có hiểu anh không?

10.1982

ĐỒ TOÀN DIỆN

Đà Lạt mưa

Trắng trời Đà Lạt

mưa

giăng

Bao nhiêu nỗi nhớ vắt ngang lưng chiều

Hương rừng đọng lại trong veo,

Lâng lâng sương khói phủ đèo Prenn.

Đà Lạt lạ!

Đà Lạt quen!

Ta yêu Đà Lạt như em giữa đời.

Mưa buông giá lạnh kín trời,

Ta trong hoài niệm nhớ người ngày xưa.

Một mình ta đắm cơn mưa,

Ướt nhàu kỷ niệm những mùa đã xa ...

Đời người như bóng mây qua,

Sẽ tan vào đất, sẽ hòa vào cây.

Cơn mưa

còn vọng

tháng ngày ...

NGÔ VIẾT DINH

Có Đời

*Đôi Cù căng phồng lồng ngực trẻ
Chạm sắc trời băng lãng đậu áng mây
Một đời đứng với cô đơn buồn tẻ
Gió du cành sương rơi rụng hồn cây.*

*Nếu chỉ một hồ Xuân Hương đơn chiếc
Mặt gương lòng soi thấu nỗi đơn côi
Nào ai hiểu nỗi buồn trong sóng biếc
Để sầu đau nguội tắt hạt sao rơi*

*Hai nỗi đơn côi gặp nhau chiều thông hát
Dáng đôi Cù soi lòng nước Xuân Hương
Anh gặp em trong thiên thu Đà Lạt
Huyền diệu đời ẩn hiện ấm ngàn sương.*

TRẦM THỤY DU

Hoa bướm ngày xưa

Vàng hoa bướm bướm trên đồi
Tháng giêng ấm bàn tay nhỏ
Gởi khúc tình ca theo gió
Tóc mềm bối rối bờ vai.

Em cười xôn xao vạt nắng
Đôi hoa bướm bướm nghiêng chao
Đôi gót chân trần bước vội
Đi như trôi trong chiêm bao

Anh phổ lời thơ cỏ lá
Mượt mà bài hát tháng giêng
Về ngập ngừng qua phố lạ
Nghe trong gió chút tình riêng.

Chiếc răng khểnh hé làm duyên
Áo lụa đôi tà phơ phất
Em giữa mùa xuân bát ngát
Vàng hoa bướm bướm trên tay.

BÙI VĂN DUNG

Tự khúc Đà Lạt

I

Định mời em về đồi Cù thăm cỏ
Lại thấy mình mới ngỡ ngẩn làm sao
Cỏ đâu còn để dành cho dân dã
Đồi thênh thang nhưng lại thiếu lối vào.

II

Thôi em ạ, về Dinh Ba – ở đấy
Thử một lần nằm trên võng làm Vua
Em đài cát như Nam Phương hoàng hậu
Dấu vua quan đâu phải để bông đùa.

III

Cũng chẳng biết mối tình nào thì đẹp
Cây thông đôi quán chật đến nao lòng
Tình nhân trước về nơi này than thở
Chả trách gì duyên phận cứ long đong.

LÊ ANH DŨNG

Phiên khúc Đà Lạt

Tổng nhà thơ Trần Ngọc Trác

Chân không
đầu trần dịu em
đầu nhau
thăm từng biệt thự
tìm chốn thân quen ta ngồi
nhẹ thôi
mây trôi
sương trôi
nước trôi
miền cổ tích thơm Đà Lạt

Kìa mimosa vàng
kìa thông xanh
kìa dã quỳ vàng
kìa em nõn da, môi hồng, má thắm
ta ướp hồn thu mất đắm
thả chân lên đồi
ngả lưng thả cỏ
mơ màng theo tiếng chuông ngân
miền cổ tích thơm Đà Lạt

Ở đây quanh năm lá hát
ở đây nụ cười thay chào
nói năng nhẹ êm như khói
lắng nghe nụ mầm sinh sôi
miền cổ tích thơm Đà Lạt

Đất trời còn riêng em – tôi
căng ngực hương trời khê thở
đắm đuối nhìn nhau gió cười
làm đắm dưới sương ca hát
miền cổ tích thơm Đà Lạt

Đà Lạt nhớ nhung dốc thác
Đà Lạt hẹn hò thông reo
Đà Lạt niềm nở đã quỳ
Đà Lạt ân cần ấm áp
Đà Lạt miền cổ tích thơm

Đà Lạt sợi nắng cũng mềm
Đà Lạt sợi mưa cũng mỏng
Đà Lạt khúc nhạc em đêm
Đà Lạt mơ màng hơi thu
Đà Lạt hiền như nữ tu

Anh yêu em
yêu thêm Đà Lạt
yêu từng bậc thềm đá lát
yêu từng lời thơ câu hát
yêu từng ngày tháng rạ rơm
Đà Lạt miền cổ tích thơm.

TRẦN HỮU DŨNG

Mimosa

Mimosa vàng ảo mộng
Nhưng khách lãng du
Phải chịu khó lượn lờ theo gió
Đôi khi phải nằm phủ phục trên đồi thông
Thư thái lặng lẽ vớt
Trăng lung linh hồ Xuân Hương
Mới thấy hết vẻ đẹp
Mimosa vàng tuyệt vời.

NGUYỄN CÔNG DƯƠNG

Người chạy xe ôm

*Chạy xe ôm sau một ngày phờ phạc
Mang cần ra hồ Xuân Hương.*

*Tôi ngồi xem được mời ly rượu chát
Anh mỉm cười đón gió để câu trăng.*

*Câu được cá gọi bạn bè đến nhậu
Cô vợ xinh tươi đã bỏ đi rồi
Đà Lạt đất hiền mà chim chẳng đậu
Buồn quá đã rồi. Giờ chỉ thích vui thôi*

*Nghe giọng nói biết chú người ngoài Bắc
Ở trong này uống rượu thích lai rai
Chú thích Vũ Hoàng Chương hay Hàn Mặc Tử?
Ba cháu cũng làm thơ
nhưng phiêu bạt nước ngoài.*

*Cuộc sống cháu tiêu xài thoải mái
Nhưng nấu ruột buồn năm tháng rong chơi
Khách du lịch gọi xe ôm, cháu chạy
Thì hứng về*

*thả bộ
dưới mưa rơi.*

Đà Lạt 8 .2003

NGUYỄN THÁI DƯƠNG

Sương khói theo về

Quấn vào giấc mơ êm
thức cùng anh mỗi tối
sao không phải là em
mà lại là...sương khói

Sương khói ấy theo về
từ buổi chia tay đó
Đà Lạt ơi, có nghe
Sài Gòn đang trần trở?

Quen biết chỉ dăm ngày
dăm ngày mong manh quá
hồn anh đầy sương bay
lòng em đầy khói tỏa

Phải lúc dưới hàng dương
hơi thở anh là khói
hơi thở em là sương
quyện vào nhau đến vội!

Sương làm sao sương tan
khói làm sao không biến
tình ta là khói sương
ai suốt đời nuôi tiếc?

TÙNG DƯƠNG

Chiều hoang

Em trở về con đường cũ ngày xưa
Con dốc nhỏ ướt nhòe, mưa trắng xóa
Đường gập ghềnh, những ngôi nhà, mái phố...
Vẫn êm đềm cùng với bước anh đi.

Anh có về ngắt nhẹ cánh lưu ly
Mùi hương cũ sao còn thơm nồng mãi ?
Chiều trở lạnh, áo choàng như thừa thãi
Em bần thần...đã đánh mất mùa đông!

Kỷ niệm xưa nay trở thành hư không
Dòng đời trôi xuôi em vô tình đi ngược
Để bây giờ đông đầy màu cổ tích
Tìm áo trắng buồn...thơ than một chiều hoang!

Đà Lạt 12.2001

NGUYỄN DUY

Đà Lạt một lần trăng

Trăng ào ảnh lập lờ trong sương trắng
Ngọn gió nhà ai thấp thoáng ở bên đồi
Tiếng móng ngựa gõ dòn trên dốc vắng
Nghe mơ hồ một chiếc lá thông rơi.

Em nhóm bếp bằng củi ngo chẻ nhỏ
Ngọn lửa lấp đi khoảng vắng giữa hai người
Ta lơ đãng nhìn em lơ đãng
Tiêu nước pha trà vừa ấp úng sôi.

Em biết chứ chả ai lơ đãng cả
Hòn than kia đang đỏ đến hết lòng
Bà ngọn lửa cứ giả vờ le lói
Mùi nhựa thông theo sợi khói đi vòng.

NGUYỄN THANH ĐẠM

Sao vội thế một lần về Đà Lạt

Gió khắp khởi đùa dọc ngang dốc cũ
Nắng hong tơ trải thảm đón em về
Mây trắng dùng dằng níu chân chiều lưu lại
Chuông giáo đường rắc lấp lánh hoàng hôn

Chợt hiện về trong nhịp xốn xang
Những kỷ niệm tưởng chừng hóa thạch
Trời cao nguyên xanh mênh mang tiếng hát
Từ thẳm sâu ký ức bay lên.

Dẫu biết ngày ở lại ít thôi
Sao vội thế một lần về Đà Lạt
Ly cà phê chưa kịp truyền hơi ấm
Áo măng-tô chưa xuống phố cơ mà?

Để lại phía sau phần da ngọc, tóc dài
Em dành cho bọn trẻ cũng độ mình thuở trước
Cuộc đời là những ngã đường xuôi ngược
Cánh cò, cánh vạc chẳng ngừng khua.

Góc quán cà phê, im lìm khoảng trống
Ánh nến mơ hồ như từ tranh tĩnh vật hắt ra
Ngã đường mưa gần xa vô định
Dáng người mỏng mảnh...về đâu?

Nguyên tiêu 2000

TRẦN THANH ĐẠM

Một mình anh

Em xa...thông vẫn một màu xanh
Đà Lạt nhìn đâu cũng như tranh
Tơ liễu thiết tha thành nỗi nhớ
Bốn bề cảnh đẹp một mình anh...

VĂN ĐẮC

Hồ Than Thở

Không phải là ánh mắt
Sao bảo hồ khép mi
Không phải là mái tóc
Sao thoảng nghe lời thề.

Đôi vẫn đôi bát ngát
Gió vẫn gió quen về
Thông vẫn thông lá biếc
Chiều vẫn chiều bên khe.

Nào đâu mái sấu che
Mà gọi hồ Than Thở
Đau nỗi gì quá khứ
Mà tên hồ tái tê ?

Đà Lạt, Đà Lạt ơi
Thành phố dần trước mặt
Đẹp như những cung trời
Những đêm trăng huyền hoặc

Cái tên đầy nước mắt
Đã tan vào xưa xa
Cành hoa mimosa
Bên hồ soi rạo rực.

Đà Lạt 1975

NGUYỄN KHOA ĐIỀM

Hoa quỳ vàng

Thông đã mọc nghìn năm
Thành phố trăm năm
Anh đến một ngày
Đà Lạt trẻ
Mà anh thì quá tuổi
Hoa quỳ vàng
Lặng im bên cửa
Hoa quỳ vàng
Âi ngại
Nở chờ anh.

Đã sang thu?
Vẫn là hạ ?
Là đông?
Không cao thấp?
Sao chập chùng
Ấn hiện?
Hoa quỳ vàng
Nghiêng nghiêng
Cánh mỏng
Hồn cao nguyên
Nương nấu
Đến bao dung
Em thanh xuân

Anh quá đôi
Ngại ngừng
Sương với gió
Đuờm buồn
Từng tắc cổ
Đà Lạt
Anh có gì
Để nhớ
Sao âm thầm
Lưu luyến
Những muôn xưa

Hoa quỳ vàng
Em chợt đến
Sau mưa
Để chợt héo
Trước ngày đông
Tháng giã
Anh chợt đến
Và chợt về
Xa lạ
Chợt trăm năm
Một khoảnh khắc
Giao mùa
Hoa quỳ vàng
Hoa quỳ nở
Như mưa...

22.11.1993

MAI DÌNH

Thành phố tôi yêu

Thành phố này tôi đến tôi yêu
Đều không phải quê hương thuở nhỏ
Thành phố cao nguyên
Đến một lần tôi nhớ
Là lòng rơi níu bước người đi.

Cơn mưa nào cơn mưa tháng tư
Bãi chợ đến, chợ đi vội vã
Mưa ướt áo
Lòng tôi ẩm lạ
Trong mắt em nhìn xanh biếc màu thông.

Em có cùng tôi đi đến tận cùng
Vẻ đẹp tinh khôi
Những rừng cây ngút mắt
Giữa đường phố dòng người chen chúc
Bỗng khát thèm cái yên tĩnh nguyên sơ.

Đà Lạt của tôi đâu phải mộng mơ
Rất thực đấy
Những cuộc đời sống khổ
Những nụ cười vô tư
Những dáng đi vội vã
Mỗi khuôn mặt người một nỗi niềm riêng...

Đà Lạt ơi
Em là một tứ thơ
Chút quà tặng những ai đến muộn
Và tặng cả những người không đến
Hiện đại – hoang sơ mọi vẻ yêu kiều
Thành phố này tôi đến tôi yêu.

ôi đâu phải mộng mơ

đời sướng khổ

đời vô tư

đi vội vã

nại người một nỗi niềm riêng...

Ơ thơ

ng những ai đến muộn

những người không đến

ơng sơ mọi vẻ yêu kiều

ày tôi đến tôi yêu.

LƯƠNG ĐỊNH

Với Đà Lạt tháng giêng

Tháng giêng lên xứ anh đào
Mùa xuân như mở lối vào Thiên thai.
Ngàn hoa nụ đắm sương mai
Ngã nghiêng chén rượu chỉ hai chúng mình.

Thầy trà thơm buổi bình minh
Chút men say níu bạn tình với nhau.
Khỏi sương huyền thoại thung sâu
Ta vô vi có hay đâu má hồng...?

Nhưng mà gió hát rừng thông
Và men rượu cứ đốt lòng ta lên
Thì dành lối bậc Thánh Hiền
Vụng tu – thân chuốc lụy phiền từ đây
Tráng giêng trải thảm cỏ đầy
Bàn tay run rẩy – bàn tay nồng nàn.

Thơ Đà Lạt Xưa và Nay * 113

NGUYỄN NGỌC ĐOAN

Đất bốn mùa hoa

Tôi về lòng vẫn xôn xao
Cao nguyên ngày đó hương trao bốn mùa
Đèo cao, vách núi gió lửa
Người say cảnh đẹp, hoa đua sắc hồng.
Tôi về phố núi vội trông
Xuân Hương mưa sườn, đồi thông ngựa về
Thương hoa quỳ dại bên lề
Quê ơi ! không gởi thân kẻ ngàn phương.
Tôi về lòng vẫn buồn vương
Đèn khuya cứ ngỡ phố phường ban mai
Ngựa khua tiếng vó gõ dài
Dáng em gửi phố xa phai cuối đường
Tôi về phố núi mờ sương
Sắc hoa trong phố vui thương người về
Mồ hôi trong đất nặng thề
Cao nguyên ngày mới, làm mê lòng người.

LƯƠNG ĐỊNH

Với Đà Lạt tháng giêng

Trăng giêng lên xứ anh đào
Mùa xuân như mở lối vào Thiên thai.
Ngân hoa nụ đắm sương mai
Ngà nghiêng chén rượu chỉ hai chúng mình.

Thầy trà thơm buổi bình minh
Chút men say níu bạn tình với nhau.
Thời sương huyền thoại thung sâu
Ta vô vi có hay đâu má hồng...?

Nhưng mà gió hát rừng thông
Và men rượu cứ đốt lòng ta lên
Tài đành lối bậc Thánh Hiền
Vọng tu – thân chuốc lụy phiền từ đây
Tháng giêng trải thảm cỏ đầy
Bàn tay run rẩy – bàn tay nồng nàn.

NGUYỄN NGỌC ĐOAN

Đất bốn mùa hoa

Tôi về lòng vẫn xôn xao
Cao nguyên ngày đó hương trao bốn mùa
Đèo cao, vách núi gió lửa
Người say cảnh đẹp, hoa đua sắc hồng.
Tôi về phố núi với trông
Xuân Hương mưa sốt, đồi thông ngựa về
Thương hoa quỳ dại bên lề
Quỳ ơi ! không gởi thân kẻ ngàn phương.
Tôi về lòng vẫn buồn vương
Đèn khuya cứ ngỡ phố phường ban mai
Ngựa khua tiếng vó gõ dài
Dáng em gửi phố xa phai cuối đường
Tôi về phố núi mờ sương
Sắc hoa trong phố vui thương người về
Mồ hôi trong đất nặng thề
Cao nguyên ngày mới, làm mê lòng người.

THAN NGỌC THƯỜNG ĐOAN

5 giờ sáng Đà Lạt

Đi dầm bóng tôi trong chăn
Bóng co lạnh như người ăn mày nơi góc phố
ngoài kia
Sương reo lên hàng cỏ ven đường
Sống chân ngựa lộc cộc rung giá rét
Trăng còn vắt vẻo gác chuông

Đi thỏ mọ đi ngang ngôi nhà chưa mở cửa
Đi kín ấm áp
Đi còn cuộn tròn như con sâu
Đi lời kinh sớm xa vọng lại
Đi đường lặng lẽ những thiêng liêng
Đi chưa kịp một lời xứng tội

Đi đi ngang qua mùa không nắng ấm
Đi lại chiếc khăn len màu huyết dụ sau vườn
Đi gọi mãi mặt trời buổi sáng
Đi thấy ô cửa đợi trăng giăng kín hơi sương

5 giờ sáng Đà Lạt chưa thức dậy
muốn mình xa chẵn ấm cũng se lòng
tôi lượm lại bóng mình bị nát
nối bằng những sợi chỉ vừa bung

đứa con gái đã biết mình con gái
ú ớ mê
chắc muốn tiếp mơ
chiêm bao có gì vui mà không chịu thức ?

chiêm bao đi qua khi còn trắng còn sương
đứa con gái cuốn mãi trong chiếc mền cổ ấm
căn nhà chưa chịu mở cửa
nhốt mình trong giấc mơ
cố quên chiếc chìa khóa
giấu dưới bình hoa lưu ly xanh tím.

Đà Lạt 8.11.2004

ĐƯỜNG THÀNH ĐỒNG

*Em gái cao nguyên hát
câu ca quan họ*

Chiều xuân trên cao nguyên
Nghe em hát câu quan họ
Âng khuâng
Anh nhớ về
Dòng sông Cầu đôi bờ sóng vỗ
Dạt dào những chuyển đồ ngang

Nhớ ngày đi trẩy hội Lim
Trai gái làng trao nhau chiếc nón
Trầu cánh phượng cho môi ai thắm
Niu chân ai: "Người ở đừng về"

Ba mươi năm xa quê
Trong tim anh
Câu dân ca vẫn vang lên diu dặt
Dòng sông Cầu vẫn đôi bờ sóng hát
Khúc tâm tình quan họ trao duyên

Em chưa một lần đến quê anh
Chưa một lần về quê hương quan họ
Anh cảm nhận trong câu ca em hát
Trái tim em hòa quyện nhịp trống cơm

Dịu dàng trong hương sắc cao nguyên
Chung chiêng câu quan họ
Anh dắt tay em đi trong thành phố
Cứ ngỡ đưa em qua bến sông Cầu

Mượn lời thơ chấp nên câu
Gởi em khúc hát dạo đầu "còn duyên"
Chiều xuân trên phố cao nguyên
Đậm đà câu hát làm nghiêng núi đồi.

NGUYỄN THỊ MINH ĐỨC

Thành phố thiên đường

Thiên đàng giữa trần gian
Một cao nguyên huyền ảo
Ngàn hoa tươi sắc áo
Sơn nữ đùa trong mây
Chợt nghe gió heo may
Dịu dàng cơn nắng lạnh
Ngàn thông xanh vì vút
Trong mắt hồ Xuân Hương
Ta đi giữa hoàng hôn
Ngợp trời hoa phượng tím
Thành phố của ngàn sương
Mộng mơ bao huyền thoại
Lung linh một thiên đường
Níu lòng người mãi mãi.

Nhà sáng tác Đà Lạt 4.2005

TRINH ĐƯỜNG

Hồ Xuân Hương

*Bấy lâu ước lạy tài thơ chị
nay bỗng tương phùng giữa núi cao
hóa thân chị đã thành hồ nước
ngưng đọng trời xanh tận cõi nào*

*Phải chị lên đây cân tạo hóa
Đồi Cù đem rải bóng giai nhân
Thuyền tử ai đó nghe thơ chị
quay nổi đam mê lại cõi trần.*

*Quanh co hồ nước gợn hoa văn
nghe động càn khôn ngọn bút thần
Đà Lạt em – vừa tròn thế kỷ
Xuân Hương tranh sáng với sao trăng.*

HÀN THỦY GIANG

Giữa rừng thông

Theo lối mòn lên đồi thông

Người phụ nữ tật nguyên bước lằn khó nhọc

Chỉ giấu kín khát khao

Qua những câu chuyện vu vơ...

Đến bạn có lần cúi nhặt một quả thông

Đã thông sao nói cho người đi cùng biết nó là

báu vật

Đang lặng lẽ hiển bày nơi góc rừng sâu

Đang hơi ẩm của cơn mưa đêm trước...

Người phụ nữ vẫn đi ngập ngừng

Như áng mây trên cao nguyên thâm lạnh

Chỉ để đầu nhận ra vẻ trống rỗng từ

những câu thơ

"Không gì đo được nỗi đau thể xác của tôi

Mà thông có gì khiến tôi ngừng thở"

HÀN THỦY GIANG

Giữa rừng thông

Theo lối mòn lên đồi thông
Người phụ nữ tật nguyền bước lẫm nhọc
Chỉ giấu kín khát khao
Qua những câu chuyện vu vơ...

Hàn bạn có lần cúi nhặt một quả thông
Như không sao nói cho người đi cùng biết nó là
báu vật

Đang lặng lẽ hiến bày nơi góc rừng sâu
Ướt hơi ẩm của cơn mưa đêm trước...

Người phụ nữ vẫn đi ngập ngừng
như áng mây trên cao nguyên thăm lạnh
Chỉ biết đầu nhận ra vẻ trống rỗng từ
những câu thơ

"Không gì đo được nỗi đau thể xác của tôi
Như không có gì khiến tôi ngừng thở"

Giữa rừng thông nơi những cơn mưa đầy ắp gió
Bạn mỉm cười vì bạn đã thấy
Vẻ đẹp đầu tiên và cuối cùng
Một giọt nước trong bàn tay,
và ngoài kia cơn mưa trắng trời miền cao
ôn đới

Người phụ nữ chợt lặng im,
lắng nghe cơn gió đến từ đỉnh đồi
Tiếng rừng thông rì rào vang dội
“ Tôi vừa thấy lại tuổi thơ chưa bao giờ kết thúc
Và nổi bật nguyên trên thân thể
cũng mở rộng mãi không có tận cùng...”
Trên lối mòn mất hút giữa rừng
Người phụ nữ khuất dần sau những bước đi
khó nhọc...

BUI GIANG

Giã từ Đà Lạt

Nơi nữa sao em? Với lời lỡ dở
Đường lay lắt chiều bay sương lỗ đố
Đường bên trời em ở lại hôm qua.

Ngàn thông ơi ở đó đón trăng tà
Và giữ lại chuyện đời ta đi mất
Bước khúc khuỷu truông ngàn khe khóc lóc
Đem mơ màng tằm tấp mấy mù khơi

Lái bay đi để ở lại bên người
Tơ vắn vít gió mùa mời mọc én
Tay lầy bầy náu gì xuân bay biến
Ôi thiếu quang! Làn nước cũ trôi mau.

Em đi lên vội bắt mấy hương màu
Miền đất Thượng có mấy bờ hoa mọc
Xa biệt lắm mưa nguồn trên mái tóc
Đã mấy lần thổi lạc lệ lúa thưa.

Buổi sớm hôm buồn tình tú ai ngửa
Bàn chân bước với tay buông kẻ lẻ

Trời với đất để lòng em lạnh thế
Hoa hương ơi còn điểm lệ bao giờ
Những ân tình đâu liễu rũ lơ thơ
Còn hay mất trong trăng mờ khuya khoắt

Người xuống núi mang về đâu có chắc
Những dịp về còn nữa mai sau?
Dặm hồng vàng ai đứng lại nhìn nhau ?

Thu 1959

TRAN HỮU GIẢN

Nhạc không lời

Nhạc không lời gieo trên đường phố
Đưa xe đến, gọi nhau gom rác đổ
Thêm nét đẹp đời thường bình dị dễ thương
Mọi ai tự tay giữ lấy môi trường

Nhạc không lời
Nghe tiếng chổi tre đường khuya xào xạc
Đi trên trở của đất rừng xao xác
Đem trong đèn sương lạnh buốt canh thâu
Tắm áo bạc vai mưa nắng dãi dầu...

Nhạc không lời
Đem tín hiệu vui lú lo chim hót
Đang nhót trên cành rung rinh lá biếc
Đem thắm mặt hồ sóng bạc long lanh
Thành phố tươi duyên mỗi sớm mai lành

XUÂN HOÀNG

Bài thơ Đà Lạt

Ta xa nghe tiếng tìm lên
Thêm yêu dải đất dành riêng cho tình
(Sa Pa tôi đã gặp mình
Hôm nay Đà Lạt thêm hình dáng quen)
Ở đây bát ngát cao nguyên
Lâng lâng nắng nhẹ, mây viền đồi thông
Hồ như ngã giữa không trung
Suối quanh quất hiện, đường thông thả chìm
Rất nhiều là những tiếng chim
Rất say là sắc màu riêng của đèo
Hoa vườn sẵn có tay gieo
Hoa rừng cũng dập diu theo với đời
Núi xa thác đổ trắng ngời
Thung gần mát mẻ bao lời xanh rau
Hương rừng thoảng trước thơm sau
Lẩn trong hương cỏ hương nào của em.

NGUYỄN SINH HOẠT

Đà Lạt mãi mãi trong ta

Đà Lạt dịu dàng trong mây, trong sương
Chút nắng mong manh cháy lòng du khách.
Suối Cam Ly thâm thì róc rách
Kể về câu chuyện đời thông...

Lang Bian huyền bí mệnh mông
Cô gái K'Ho bên hồ Than Thở
Đà Lạt nồng nàn, buồn vui, trần trở
Đêm Lạc Dương cần rượu vút cong
Hồ Xuân Hương khao khát chờ mong

Trái tim tìm gặp trái tim
Líu ríu tiếng chim trong rừng thông Đà Lạt.
Ta bỗng thấy tâm hồn ta man mác
Côi bông lai Thiền viện Trúc Lâm.
Phật ngự trong tâm

PHẠM CAO HOÀNG

Cuối năm ở Trạm Hành

Ngó quanh chỉ thấy rừng tiếp rừng
Một trời sương trắng phủ mùa đông
Những bông quỳ nở cùng hơi bắc
Quê nhà tan với bóng sương tan.

Mẹ ạ, con đang ở Trạm Hành
Trời đang mùa rét lạnh căm căm
Cuối năm vượn hú trên kè đá
Con hát nghêu ngao hát một mình.

Con bước lang thang bước dặm trường
Nhủ lòng đâu lại chẳng quê hương
Ở đâu cũng dưới trời thương nhớ
Một bóng cò lặn lội bờ sông.

Mẹ ạ, con đang ở Trạm Hành
Nơi đây còn những khóm su xanh
Những vườn mận chín mùa xuân tới
Những đồi trà thơm ngát bình yên.

Những chiều hiu hắt bóng sương rơi
Con thở bằng hơi thở núi đồi
Con bước cùng sương đi với khói
Con ăn khí lạnh uống mây trời.

Mẹ ạ, con đang ở Trạm Hành
Đâu đây trời đất chớm xuân sang
Con bỗng nghe lòng con rộn rã
Tiếng quê nhà giục giã trong con.

1971

XUÂN HOÀNG

Bài thơ Đà Lạt

Ta xa nghe tiếng tìm lên
Thêm yêu dải đất dành riêng cho tình
(Sa Pa tôi đã gặp mình
Hôm nay Đà Lạt thêm hình dáng quen)
Ở đây bát ngát cao nguyên
Lâng lâng nắng nhẹ, mây viền đồi thông
Hồ như ngã giữa không trung
Suối quanh quất hiện, đường thông thả chìm
Rất nhiều là những tiếng chim
Rất say là sắc màu riêng của đèo
Hoa vườn sẵn có tay gieo
Hoa rừng cũng dập dìu theo với đời
Núi xa thác đổ trắng ngời
Thung gần mát mẻ bao lời xanh rau
Hương rừng thoảng trước thơm sau
Lẫn trong hương cỏ hương nào của em.

NGUYỄN SINH HOẠT

Đà Lạt mãi mãi trong ta

Đà Lạt dịu dàng trong mây, trong sương
Chút nắng mong manh cháy lòng du khách.
Suối Cam Ly thầm thì róc rách
Kể về câu chuyện đôi thông...

Làng Bian huyền bí mệnh mông
Cô gái K'Ho bên hồ Than Thở
Đà Lạt nồng nàn, buồn vui, trần trở
Đêm Lạc Dương cần rượu vút cong
Hồ Xuân Hương khao khát chờ mong

Trái tim tìm gặp trái tim
Líu ríu tiếng chim trong rừng thông Đà Lạt.
Ta bỗng thấy tâm hồn ta man mác
Côi bông lai Thiền viện Trúc Lâm.
Phật ngự trong tâm

Qua cửa từ bi, thiên tu chân Đức
Bên kia đồi thực,
Bên này đồi mây.
Kiếp trầm luân có rạo rức mê say
Langbian bốn mùa hoa nở
Vương quốc của rừng, vương quốc của hoa...

Lang Bian huyền bí, mệnh mông
Du khách mang theo hương rừng, hương đất
Hương “đồi thông” thủy chung son sắt
Dấu cuộc đời có phải cách xa
Đà Lạt dịu dàng mãi mãi trong ta...

BIỂN HỒ

Đà Lạt

Màu trời xanh sắc lá mimosa
Mây trắng xấp sà vào lòng phố
Hơi của nước, của mây hay của đá
Người qua đường mũ ấm đội choàng tai

Sáng bỗng bênh trôi trong phấn thông bay
Trong sương sớm hoàng lan thoang thoang gió
Trong ngan ngát hoa nhài đêm tỏ mở
Trong xa xưa đại thụ ngọt ngào hương

Sáng bỗng bênh trôi trong sắc trong hương
Phượng Nhật Bản nhuộm sương màu tím nhả
Tùng rữ lá thấp từng chùm nển đỏ
Nhiều sắc màu chỉ có đất này thôi

Theo mây bay, theo gió – sắc màu trôi
Nắng chọt đến: ô xòe xanh trắng đỏ
Trong cuộn cuộn dòng người trôi trên phố
Tôi hòa vào xứ sở đất hồng tươi.

Lại chọt mưa – mây sà thấp chân đồi
Lại chọt rét – bầu trời se thấm lạnh
Hoàng hôn xuống phố phường thành ảo ảnh
Đêm bỗng bênh giấc ngủ đậm hương hoa.

Đà Lạt 07.03.1989

TRẦN NINH HỒ

Hỏi trăng

Vầng trăng mờ giữa sương mờ
Bóng em năm tháng đợi chờ đó ư?
Trăng tròn qua mấy độ thu
Có thương trăng khuyết mọc từ chiêm bao ?

HỎI RỪNG

Sương bay lặng lẽ qua thềm
Trăng trôi lặng lẽ qua miền sao thưa.
Ta ngồi giữa động - người - xưa
Rừng và ta cũng giấc vừa ngàn năm ?

HỎI CÂY

Em lặng lẽ đi bên tôi - lặng lẽ
Như cây rừng từng lặng lẽ bên cây
Như gió mãi lang thang trong quạnh quẽ
Rừng lặng xanh từ nguyên thủy xanh về!

HỎI MÂY

Thuở ấy tóc ta như mum vậy
Và mắt em thăm thăm như trời
Bây giờ mum... trắng như mây trắng
Bay mãi lên trời. Thăm thăm ơi!

TRẦN THỊ KHÁNH HỘI

Chân dung mimosa

*Đem nỗi buồn thả lên trời biếc
Tóc bông bênh tựa áng mây trôi
Nàng rực sáng giữa rừng thông rét mướt
Đà Lạt một nét xuân tươi...*

KIM THÁI HỒNG

Chạm

Cao nguyên, cao nguyên
Phượng
Tìm hoa chờ

Thoắt ẩn hiện
Mỏng mây khói
Đà Lạt sắc màu
Du khách mơ

Em giấu mình
Áo choàng gợi mở
Ngẩn ngơ tôi
Bước chạm vào đâu?

Chạm vào đâu?
Chạm vào thông
Da diết tiếng dương cầm.

Chạm vào đá
Rừng đồi ngân tiếng hát
Chạm thác tuôn
Âm vang tiếng vọng

Buông chiều
Điêu dặt..
Chạm sương.

THANH DƯƠNG HỒNG

Tình duyên Đà Lạt

Lỗi hẹn tình duyên phố biển
Một thời khờ khạo hoang đường
Lầm lũi lên rừng tìm kiếm
Ta mang theo kiếp dã tràng!

Vấp một nhành hoa phố núi
Vô tình chạm nhẹ làn hương
Tưởng rằng hồn mình đã sỏi
Nào ngờ nay lộc yêu thương!

Có phải em là nợ duyên
Chúng mình đã thề hẹn trước?
Anh nào đâu ngờ mơ ước
Mà thành chồng vợ trăm năm!

Hạnh phúc sao bình dị quá
Mà ta cứ mãi đi tìm
Tình yêu sao kỳ diệu quá
Dường như đất trời xe duyên.

Cảm ơn thành phố cao nguyên
Đất hiền bám rễ tơ duyên xanh chồi.
Mười năm gửi trọn cuộc đời
Tình yêu ta - Đà Lạt ơi. Nặng tình!

11.2003

TRẦN THỊ NGỌC HỒNG

Đà Lạt ta về

Ba mươi năm

Ta trở về Đà Lạt

Cao nguyên sương

Vài sợi tóc ta sương

Tú cầu nhà ai tím ngắt

Ta đâu còn cái thuở tặng người thương?

Mà vẫn thế, thông ngàn ru gió núi

Chút đời thường còn biêng biếc cao nguyên

Chiều qua phố có chú ngựa gầy trượt dốc

Hắt hiu buồn, hắt hẫng một niềm riêng!

Đà Lạt 2003

TRẦN THANH HÙNG

Địu hiền

Tặng T

*Địu hiền là địu hiền ơi
Cho tôi ray rứt, chơi vơi mắt người
Xóm đạo là xóm đạo ơi
Đến đo rồi cũng nói lời chia ly
Dặm trần vạn nẻo tôi đi
Kiếp mang thập giá, thiên di mỗi mòn
Giá như thân phận tôi còn
Giá như ngày tháng vẫn tròn trong tôi
Giá như tôi chỉ là tôi
Tôi về xóm đạo để rồi có nhau
Xanh trầu hòa lẫn xanh cau
Tôi quỳ chịu lễ, nguyện cầu bên em.*

VĂN CÔNG HÙNG

Ta về Đà Lạt

*Nhấp nhô thung lũng sương mù
Hoa tường vi dẫn phố về lối mưa
Người thì đã của người xưa
Cơn mưa lối hẹn như vừa hôm qua*

*Ta về Đà Lạt ...với ta
Bồi hồi giảng mắc bóng ta bóng người
Bây giờ Đà Lạt mưa rơi
Mình tôi ngồi với xưa nơi người ngồi*

*Hoa tường vi nở lâu rồi
Lối mòn xưa chỉ còn tôi đi về...*

VŨ HÙNG

Du thuyền cảm vịnh

Tài tử văn nhân ai đó tá...

Vàng trắng bóng xế khuyết chưa tròn...

Thơ Hồ Xuân Hương

Du thuyền thơ thần rong chơi

Hồ Xuân Hương sóng lặng thời bình yên

Bồ lòng mặc sức bon chen

Cõi trần ai ẩn bóng niềm hư không

Quần dòng mãi nước long bông

Quên bờ lạc bến ngõ sông ở hồ

Cây thông lặng nắng lững lờ

Đắm mình thành phố mộng mơ tự tình.

Du thuyền bơi với lặng thinh
Chèo xuôi lái ngược một mình cuộc chơi
Sóng lao xao sóng vu hồi
Trước mệnh mong nước mây trời mong mệnh.

Khua dòng xưa bóng nổi nên
Phù sinh viễn khách lênh đênh bến bờ
Nhớ Người ta nhái câu thơ
Văn nhân tài tử ai phò tá ai...

Viễn hình ảo ảnh cho hay
Vầng trăng bóng xế khuyết...ngày tròn trưa
Đâu bờ cập bến câu thơ
Du thuyền cảm vịnh cảnh hồ Xuân Hương !

Đà Lạt xuân 2003

NGUYỄN NGỌC HÙNG

Đà Lạt xa xanh

Đã lâu không về Đà Lạt
Dấu yêu em có để dành
Đã quỳ chín vàng hoa nắng
Gió mai mềm lá thông xanh.

Đà Lạt em trong tim anh
Là mưa trắng chiều giảng phố
Là ngọn đèn khuya cảm dỗ
Mắt buồn sương ngấn long lanh.

Đà Lạt mùa trăng khuyết lạnh
Mòn đêm đỏ mộng không thành.
Em có ra hồ Than Thở
Nghe mình soi bóng tìm anh.

Thung lũng Tình Yêu biếc cỏ
Ai tìm ai đó vào xuân.
Đà Lạt xanh như huyền thoại
Muôn đời sương khói long lanh !

TRƯỜNG NAM HƯƠNG

Đốc quỳ vàng

*Hoa quỳ vàng ngày em xa
Nỗi nhớ trượt thêm vắng nắng
Cẩn tên em môi khói la đà*

*Những dốc đồi trầm tư đá móm
Ta sốt ruột như sương chiều thắc thỏm
Em mau nào, không kịp một mùa yêu!*

*Thông thênh gió một ngày vẫn chặt
Tháng thương em đèn chút mưa vờ
Đà Lạt má hồng chung chiêm che ô*

*Hoàng hôn gửi vệt son trên áo
Giấc mơ ta vàng rươi đã quỳ
Em bước dừng đình trong sương lưu ly.*

Đà Lạt, một chút còn

Gửi V.V.H

Áo cài trong áo, gió bay
Cầm tay, tay để trong tay ngại ngừng!

Em gieo ắp ủ tuổi mừng
Hồ xanh, xanh đến tận cùng. Ngày xưa..
Bây giờ Đà Lạt còn mưa
Biết em đi – đã hết chưa phố phường?

Chiều nay còn những con đường
Quanh co dốc nối niềm thương thuở nào...
Ngựa tung vó – gõ lao xao
Ta ôm nỗi nhớ chạm vào vô không.

Đi nhau trốn giữa rừng thông
Cỏ hoang vu giấu long đong đời người.

Tháp cao đông vọng ghen lời
Thời gian đứng bóng tiếng cười phôi pha
Dậy thì với Đà Lạt hoa
Thâm nghiêm đầy nước-nhặt-nhòa-âm-vang...

LÊ HÀ HỮU

Mưa nắng

Sao không hẹn trước mà mưa
Bầu trời Đà Lạt nắng chưa kịp buồn
Lặn vào nắng, sợi mưa tuôn
Nắng không kịp né, nắng luôn trong mưa.

Tình cờ say đến say sưa
Sợi vàng sợi trắng đang trứa tự tình
Nắng mưa như chuyện chúng mình
Cái nhìn vừa chạm cái tình đã mơ.

Mấy ai hẹn trước bao giờ
Giống như yêu nắng mà mưa chợt về...

LÊ THI HỮU

Trang sách, trang đời

Mến tặng các cô giáo vùng cao

*Em về với núi với rừng
Với nương rẫy với mái trường bản tôi
Mỗi trang giáo án - trang đời
Em ước xanh những nụ cười tuổi hoa.*

*Em về trang sách mở ra
Cái chân người biết đi xa hơn rừng.
Cái chữ biết lối lên nương
Cái nương rẫy biết dâng hương cho đời.
Đồi hoang biết ấm hơi người
Cánh cò biết đậu lên lời ca dao.*

*Ồi em, cô giáo vùng cao
Mỗi trang sách mở đẹp bao trang đời.*

LƯƠNG HỮU

Hoa xác pháo

Bất ngờ biết được tên hoa
Thương từ cánh đỏ, thương qua cánh hồng
Ngày xưa hoa ấy lấy chồng
Pháo tan xác pháo mấy dòng lệ rơi...

Bây giờ tôi đến tận nơi,
Sắc hoa Đà Lạt đang vời vợi thu.
Mỗi màu là một tâm tư
Riêng em lặng lẽ bên hồ Xuân Hương.

Chịu bao nhiêu dấu bụi đường
Chịu sương, chịu gió, chịu nhường nhịn hơn.
Tôi gom từng cánh cô đơn
Tịnh không một tiếng nào hờn dỗi đâu.

Để thành xác pháo trong nhau
Như thơ để được một câu cho đời
Hoa nào nghĩ những xa xôi
Chỉ tôi với hạt mưa rơi đời Cù....

Nhà sáng tác Đà Lạt 9.2004

PHAN HUY

Đà Lạt

Đỏ hồng là ngói
Xanh xanh là rừng
Hong hong là nắng lưng chừng ngọn thông
Se se chút lạnh mùa đông
Heo may vừa đủ cánh hồng ráo sương
Mây bay vừa đủ vấn vương
Đèo cao Ngoạn Mục con đường lãng du.
Mộng mơ Đà Lạt sương mù
Mùa xuân buổi sáng, mùa thu buổi chiều.
Đắm say Thung lũng Tình Yêu
Em đừng Than Thở anh nhiều đam mê
Lạng Bian gió bốn bề
Nhớ mưa Tam Đảo nhớ hè Sa Pa.
Đà Lạt rượu, Đà Lạt hoa
Một ngày Đà Lạt cùng ta bốn mùa.

Đà Lạt 26.8.2002

TƯỜNG HUY

Đà Lạt mùa đông

Tôi thấy tôi trong mắt em lặng sóng
Hồ Xuân Hương trong vất mùa đông.
Vật nặng sớm mịn màng tà áo mỏng,
Khoác mơ hồ trên dốc vắng triền sông.

Trưa...

Lặng lẽ tìm tôi chốn cũ...
Bỗng thấy mình sương khói mệnh mang!
Một chút nhớ, chút quên, tình lãng đãng...
Góc phố buồn nắng úa...linh lan...!

Đà Lạt...

Buồn tênh chiều tê dại!
Lang thang với gió, mây phiêu bồng.
Và góp nhặt chút tà huy sót lại...
Chợt mơ hồ vội níu hư không!

Đêm khuya khoắt, rừng thông trở giấc
Chim cựa mình trong bụi tầm xuân
Trăng huyền ảo nửa hư, nửa thực ...
Thoáng giật mình...
Xa vắng tiếng chuông ngân!

TRƯỜNG XUÂN HUY

*Chiều đông
bên hồ Đà Lạt*

Tình đã hao hao đỉnh tuyết buồn
Gởi xa vời vợi nét yêu thương
Còn đây một nửa vòm mây trắng
Và bóng chiều xa trữu khói sương.

Gió đã lên rồi, hồ lạnh lắm
Hai đầu con phố bỗng quan san
Nắng lưa chập chờn hồn cỏ úa
Quạnh quẽ đôi bờ nước lặn tăn.

Lòng gởi về đâu chiều cuối đông
Nước xanh gợn gợn sóng vô cùng
Thơ sầu chất núi bao nhiêu nhớ
Nên gởi cho người đọc nữa không?

NGUYỄN THÁI HUYỀN

Em Kơ Lan !

*Địch càn vây mọi đường tiếp tế
Muối không lên, gạo chẳng lối về
Anh phơi nắng, cà răng để tóc
Vượt bao đèo, tìm đến buôn, mia...¹*

*Anh với em tìm hoa của núi
Gửi phong lan, nắng tỏa hương thơm
Để hoa lại đổi vài gói muối
Muối nuôi người quý tựa kim cương
Em lội suối, nước vờn chân ngọc
Cá ngẩn ngơ vòng lại bơi sang
Lá bép² đọt hồng hồng mới nhú
Anh ngắm nhìn, em hái sao nhanh?
Hỏi tên em, em cười không nói
Mến thương em, anh đặt: Kơ Lan
Tìm đọt mây, củ mài em bơi
Bên vai em, nắng dẹt nắng vàng
Ăn sắn khoai nhờ ai đưa tới ?
Cho rau rừng, hạt muối nuôi quân*

Ngọt bùi quên sao ngày cay đắng!
Đến buôn, tìm – anh gọi Kơ Lan
Giàng³ ơi! Núi rừng đồi cây u ám
Nai gặm cỏ, săn lọi trên mìa
Đây suối đầu nguồn, nơi em tắm
Địch đốt làng, dồn bắt dân đi...
Địch giết em, một người con gái
Tuổi trăng tròn, dùng cơm đưa lương
Em ngã xuống cho rừng xanh biếc
Cho chuối thơm, lúa trổ, bắp vàng...

Tin thắng trận, đánh đồn, diệt ác
Có công em, dân bản nuôi quân
Em chôn lửa căm thù giết giặc
Bao đời sau vẫn nhớ Kơ Lan!⁴

1. Mìa : nương rẫy
2. Lá bép: Lá nấu canh
3. Giàng: Trời
4. Dân tộc K'Ho buôn KinPranhon hạ năm 1975 về trước thuộc thị xã Đà Lạt.

INRASARA

Cảm tác đôi sương

Em đi thơ rữ dòng buồn
Tháp gầy bên chiều vầy gọi
Cát đời vào đêm không nói
Biển réo ngu ngư

Em xa
Ngút mắt bờ xương rồng dỗi
Tha phương ngày tháng dật dờ

Không có niềm vui ra đi
Chỉ có nỗi đau ở lại.

Em về bồn chồn đường Plây nhỏ
Nắng bay vòm tóc điệu kỳ
Lòng tôi nở tràn gió.

Tháng mười mưa mưa mưa mưa
Em về sáng đời sương cũ.

HÀ KHA

Niềm thương nhớ mãi còn

Anh xa em nửa vòng trái đất
Bao năm rồi chưa trở về thăm
Đà Lạt ơi những gì còn mất
Gọi tên em nghe đã ấm lòng
Thương nhớ lắm những mùa đông giá lạnh
Sương phủ đồi thông sáng bạc lạng lờ
Phố chợ đèn khuya ẩn hiện trong thơ
Bởi si tình em nên một đời anh say đắm
Thương mẹ dậy sớm pha bình trà cho ấm
Cha đi tưới vườn tay lạnh buốt bước chân run
Rồi mùa nắng ấm vườn rau hoa xanh tốt
Em gái xuân thì khoe muôn sắc hương hoa.

ĐẶNG THỊ VÂN KHANH

Có một mùa đông

Nếu không có cái màu đỏ thắm
Hoa trạng nguyên đốt những con đường
Nếu chẳng có những lưng đồi gió lộng
Dẫn lối ta đi từng khóm hướng dương
Nếu chẳng có tường vi từng rặng
Nghiêng thơ mộng bên ngôi nhà ngợp nắng.
Đà Lạt ơi
Sao gọi được mùa đông ?
Xin cảm ơn con dốc lượn vòng
Vạt cỏ dầm sương khuya tới đất xốp
Hương hoa đại lan trong hương cỏ mật
Những rừng thông ngan ngát phấn thông vàng
Xin cảm ơn từng nhịp sống âm vang
Tiếng xe ngựa gõ đều trên dốc vắng
Tiếng giao duyên của cu vườn trong nắng
Và tiếng em sau tiếng liễu treo màn...

NGỌC THÙY KHANH

Đà Lạt

*Đà Lạt đẹp Đà Lạt thơ
Phải chăng từ những bất ngờ của sương
Hay là hồ tuyệt hơn gương
Hay là nhạc thác du dương rối lòng.*

*Mây Đà Lạt ngỡ dòng sông
Nắng Đà Lạt ngỡ lúc không lúc còn
Tuyệt chưa phố thẳng phố cong
Có mưa đứt đoạn thông dong giải bày...*

*Đà Lạt xưa Đà Lạt nay
Quanh năm lành lạnh cõi đầy tình nhân
Hoa cho Đà Lạt phân thân
Trái tim gởi lại nửa phần khi xa.*

TẠ KIM KHÁNH

Đà Lạt mùa này

*Đà Lạt mùa này mưa nhiều lắm không em
Đường Phù Đổng thương đêm về ngõ vắng
Tiếng vó ngựa nghe đâu đây vắng vắng
Ánh điện đỏ nhòe thấp thoáng xe qua.*

*Đà Lạt mùa này hân vãn đông chợ hoa
Em có mua chọn dăm bông bất tử
Hoa dầu khô, cánh màu dâu tàn úa
Như tim anh không tắt lửa tình nồng.*

*Đà Lạt mùa này sương mù ít hơn không
Bất chợt cơn giông phố nào mưa đá
Dù em che gió có làm nghiêng ngã
Rau mạ trồng có tước lá bướm hoa.*

*Đà Lạt mùa này ai nhớ buổi chia xa
Mưa tháng chín rót vào lòng lạnh buốt
Quán vắng anh chờ cà phê nhỏ giọt
Giọt thời gian đắng, ngọt thánh thót rơi.*

Đà Lạt mùa này thương nhớ lắm em ơi
Đêm khép lắt theo mưa về trên phố !
Nơi anh gửi một phần đời ở đó
Tình trăm năm trái chín chẳng theo mùa.

Cơn bão số năm đã chuyển hướng đi qua
Riêng phía lòng anh chưa ngừng giông gió
Thương câu hát xưa người ơi người ở
Ai lỡ vô tình đến hẹn không lên.

Đà Lạt mùa này xanh phố núi cao nguyên
Trăm tên hoa, trăm sắc màu huyền thoại
Ngày xa em nửa hồn anh để lại
Làm cây thông lặng lẽ đứng bên trời
Đón hai đầu mưa tím nhớ em ơi !

9.1999

LÊ THIÊN MINH KHOA

Đà Lạt tím

*Em áo tím trong phượng chiều tím tím
Anh băng khuâng năm ngả Băng khuâng*
Bằng lãng tím nhạt nhòa hồ vắng
Mấy ngả đường mây tím mù sương.*

*Đà Lạt vòng vèo bụi bờ ngát tím
Tím bông cỏ hôi bên tím cấm tú cầu
Anh hoang dã đi bên em thánh thiện
Được khoan dung trong sắc tím bao dung.*

*Đà Lạt tím - cả buổi chiều cũng tím
Nên bình yên thăm lặng say người.*

Nhà sáng tác Đà Lạt 21.8.2003

* Ngã 5 Đại học Đà Lạt

K'Brôi

Mẹ gửi trên lưng cái xanh của rừng
Mẹ lội dưới chân cái trong của suối
Từ bản rừng xa một mình lặn lội
Ghé trường kỹ thuật thăm K'Brôi.

Mẹ muốn thành K'Brôi
Học được cái nghề cho giỏi
Mẹ mong bản làng đổi mới
Cái điện về sáng núi sáng đồi.

Ta sẽ học mà mẹ ơi!
Đừng ghé thăm nhiều cái chân mẹ mỗi
Đừng công gùi nhiều cái gùi nặng vai
Đừng lo nhiều cho K'Brôi.

Ta học được cái nghề điện rồi
Ta về làm điện sáng núi đồi
Để mẹ cười vui trong cái mắt
Để nhịp điệu chiêm công
 mừng vui, mừng vui!

TRẦN KHOÁI

Viết ở hồ Than Thở

Muốn áp ngực mình xuống cỏ xanh non
Khi tôi đến bên hồ Than Thở
Hoa nhiều thế như được ngày đua nở
Cây trăm năm cường tráng áng đại ngàn.
Hồ mênh mông với nắng nhẹ giăng màn
Em khỏa nước bàn tay mềm như múa
Tôi quên hết những chuyện tình dang dở
Của người xưa kỷ thác ở nơi này.
Và mang về đây ấp nổi mê say
Em ý tứ chẳng trách tôi nông nổi
Dù là thế tôi đâu người có lỗi
Chỉ tại em cứ lung liếng quay tròn.

NGUYỄN KHÔI

Với Đà Lạt

Em chưa lần cùng tôi đi Đà Lạt
Xứ mộng mơ còn ở cuối con đường
Như tuổi trẻ cả một trời mơ ước
Rừng đại ngàn chờ ở dưới Lạc Dương.
Nào có phải tình yêu thương đã chết
Gốc thông già ghi kỷ niệm ngày xưa
Tôi dạo bước một mình chiều gió buốt
Xem người đời xuôi ngược giữa trời thơ.

Đến xứ đẹp nếu mình không đẹp
Nhìn vầng trăng cũng thấy thẹn thùng
Thả hồn theo mây ngàn gió núi
Để hương rừng thơm thoảng giữa mênh mông.

Đà Lạt 11.9.1995

HỒ VIỆT KHUÊ

Muộn màng

Mưa nhẹ, dù nghiêng em sang đường
Tôi còn giữ lại một nụ hôn
Trong mưa êm ái tình như đã
Lãng đãng lòng tôi chút khói sương

Mưa nhẹ, dù nghiêng mình em về
Bên đời tôi đứng lắng tai nghe
Trong mưa chan chứa tình như đã
Len lén lòng tôi chút tái tê

Mưa nhẹ, dù nghiêng phố núi cao
Mây xa vương vấn mắt em sâu
Trong mưa dào dạt tình như đã
Tím thắm lòng tôi một nụ sầu

Mưa nhẹ, đường nghiêng tôi lang thang
Em và Đà Lạt nhớ thật ngoan
Trong mưa da diết tình như đã
Héo rữ lòng tôi nổi muộn màng.

TRẦN XUÂN KIÊM

Rừng cao

Người đi mưa bụi trên đường vắng
Chắc cũng bay đầy theo gót xưa
Cỏ úa một hồn ta tĩnh lặng
Cũng sâu theo sóng gió đong đưa

Người theo mây núi bỏ quên đời
Chân bước nghìn năm vẫn lạc loài
Đâu biết tình ta là khói ám
Một đời vẫy phủ mãi không thôi.

Rừng cao, rừng cao ơi rừng cao
Chiều nay chìm khuất mây phương nào
Có ta trong cõi đìu hiu nọ
Thở khói nghe hồn tàn chiêm bao.

TRUNG KIÊN

Đà Lạt bốn mùa

Anh có nghe em hát
Những chiều mưa bay bay
Ôi đất trời Đà Lạt
Anh say lòng anh say

Đà Lạt đã vào xuân
Hoa đào khoe sắc hương
Bầu trời xanh xanh biếc
Anh thương lòng anh thương

Đà Lạt đã vào hè
Mưa giăng giăng cửa sổ
Bao nỗi niềm nhung nhớ
Mưa rơi và mưa rơi

Đà Lạt đã vào thu
Có những đám mây mù
Trôi đi trôi đi mãi
Dáng thu và hồ thu

Đà Lạt đã vào đông
Hoa quỳ ven rừng nở
Ngày khoe vàng nắng mới
Đêm lạnh buốt muôn trùng.

LÊ THỊ KIM

Đóa quỳ hư ảo

*Xuân nhảy nhót trên môi cỏ sương
Bồng một đóa hoa quỳ cháy rực
Em muốn hít một hơi căng lồng ngực
Cạn cả mùa xuân.*

*Để trong mung lung
Không ai thấy được hoa quỳ.*

NGUYỄN THANH KIM

Sương sớm vừa tan

*Chẳng thấy rồng lên, mây ngũ sắc
Hoang sơ trời nước đã lượn bày
Sương sớm vừa tan, em chợt hiện
Ấm giữa non ngàn, ấm giữa cây...*

NGUYỄN THẾ KỶ

Giữa lòng Đà Lạt

Đà Lạt một chiều nắng xế
Bâng khuâng thành phố sương bay
Lang Bian ơi có biết ?
Nửa đời tôi mới tới đây
Đồi Cù – ngực ai mát rượi
Xuân Hương đắm cả sắc trời
Chuông chùa Linh Sơn vọng mãi
Hay lời Đà Lạt đón tôi?

Tôi chẳng có gì than thở
Thung lũng nào cũng tình yêu
Ai gọi Cam Ly tên đẹp?
Nước trôi thành thác nắng chiều
Em gái K'Ho gần gũi
Cùng tôi bên chén rượu cần
Tôi góp câu hò xứ Nghệ
Nghe chiêng ngàn thuở vang ngân
“ Mimosa...” tôi từng hát
Lời ca tha thiết ngọt ngào
Giờ tôi giữa lòng Đà Lạt
Ngỡ mình đang giữa chiêm bao.

ĐINH THỊ MAI LAN

Đêm cao nguyên

Tiếng vó ngựa
về đâu xa lắm
chú sóc con thừa thãi chiếc đuôi dài
đêm mê ngủ
vịn cong ô thước
có phải
bước chân ai khê khàng
lời tự tình cỏ dại...

Giọt nước mắt
hình hài cơn mưa cũ
hồ Xuân Hương thao thức
tự bao giờ
trái thông chín
chẳng đành rơi giãc lẻ.

Ôi! Lang Bian
bông Pơ – lang
khóc một ngày cháy lửa.

Đà Lạt 7.2005

TRÚC LINH LAN

Tình xuân

Chút sương mỏng mảnh hương Đà Lạt
Gặp nắng Sài Gòn bỗng biếc xanh
Nhuộm sắc đã quỳ vàng áo lụa
Ai về ? Để lại chút băng khuâng.

Em vẫn hồn nhiên như ngọn gió
Chiều rơi chiếc lá chạm vai mềm
Tôi như chim sáo trong vườn mộng
Hót giọng trắng gầy đêm gọi đêm.

Em mang hương tóc thả chiều thơm
Bướm nhỏ vườn xuân lạc nẻo về
Không hẹn, gặp nhau thành nỗi nhớ
Nụ cười, ánh mắt, làm sao quên ?

Em tặng tôi chút rét cao nguyên
Tôi tặng lại em chút nắng đồng bằng
Đêm tiễn người về...sao bịn rịn
Lời yêu bỗng hóa cánh chim xanh.

18.4.2005

ĐÌNH LĂNG

Gửi Đà Lạt

Mai ta về, em có buồn không?
Con dốc nhỏ – trắng trời mưa bụi
Ta xin em một lần lạc lối
Chiều buồn – mây tím – sương giăng.

Mai ta về, phố núi có buồn chăng ?
Đường Phù Đổng bao người đang hò hẹn
Chút đất đỏ cũng kể về kỷ niệm
Đêm nào, lang thang dưới mưa...

Ta về đây, nhớ em tuổi xanh xưa
Những sóng mắt sẽ cùng ta ở mãi
Một chút lạnh, đôi má em hồng lại
Môi em cười len lỏi giữa hồn ta.

Mai ta về, sương mù thật xa
Đêm huyền ảo nghe bước chân vọng lại
Ta muốn nắm tay em cho lòng không trống rỗng
Đặt lên môi mình - Đà Lạt mến yêu ơi!

Phú Yên 31.8.1994

MƯỜI LÊ

Có một chiều

Gửi tặng người em không còn ánh sáng

*Có một chiều trên thành phố cao nguyên
Tôi trở lại với con đường đất đỏ
Ngàn thông xanh – Bước dần theo lối nhỏ
Dã quỳ vàng rực rỡ cả triền non.*

*Có một chiều trên thành phố ngàn thông
Tôi bắt gặp một nụ hồng chớm nở
Trong đắm say của ngày đầu bỏ ngõ
Suối tóc hiền muôn thuở vẫn còn hương*

*Có một chiều về lại cố hương
Người lữ khách lạc đường vào xóm nhỏ
Bóng người xưa không còn bên khung cửa
Đôi mắt nào thăm thẳm một màn đêm*

Có một chiều đau nhói con tim.

TRẦN VĂN LỆ

Mặt trời ước

*Mặt trời ước thì còn chi nói nữa
Thơ mà khô chắc tủi lắm niềm vui!
Em áo trắng phất phơ chi trong gió
Thuở học trò đau đớn trái tim tôi!*

*Bùi Thị Xuân ơi! Mái ngói đỏ trên đồi
Góc sân trường, chỗ tôi ngồi ngắm nắng...
Và các em, áo dài ơi, mây trắng
Sao bay về trên nước Mỹ lang thang?*

*Sáng hôm nay, thu chớm, lá phong vàng
Trời gió lạnh, mưa đùa ngang con mắt
Mặt trời con, rất mong manh, chưa mất
Tôi ngửa tay nghe ước nắng vừa rơi...*

*Nắng vừa rơi. Nắng vừa rơi. Nắng vừa rơi
Buồn đứng sững. Tại sao buồn không rụng?
Thở đi em! Cho bốn bề gió lộng
Cho mặt trời nằm ngủ trên đồi thông.*

Hollywood, 1996

DƯƠNG LỄ

Thăm mộ bạn ngày giáp Tết

Ngày cuối năm mình đi tôi ngược nắng
Chiều nghĩa trang gió hun hút đôi thông
Hoàng hôn tím cả rừng chiều xao xác
Bạn nằm đây Tết đến nhớ nhà không ?

Về thăm bạn một ngày đông giáp tết
Đốt nắm nhang khói tỏa đến vô cùng
Quà cho bạn một bó hoa huệ trắng
Tôi gục đầu bên mộ chí trùng rưng...

Thôi bạn nhé hãy yên nằm với đất
Hai chúng mình hai thế giới âm - dương
Đa diết quá chiều đầy lên kỷ niệm
Những xuân rừng hai đứa sống ly hương !

TRẦN VẤN LỆ

Mặt trời ướt

*Mặt trời ướt thì còn chi nói nữa
Thơ mà khô chắc tủi lắm niềm vui!
Em áo trắng phất phơ chi trong gió
Thuở học trò đau đớn trái tim tôi!*

*Bùi Thị Xuân ơi! Mái ngói đỏ trên đồi
Góc sân trường, chỗ tôi ngồi ngắm nắng...
Và các em, áo dài ơi, mây trắng
Sao bay về trên nước Mỹ lang thang?*

*Sáng hôm nay, thu chớm, lá phong vàng
Trời gió lạnh, mưa đùa ngang con mắt
Mặt trời con, rất mong manh, chưa mất
Tôi ngửa tay nghe ướt nắng vừa rơi...*

*Nắng vừa rơi. Nắng vừa rơi. Nắng vừa rơi
Buồn đứng sững. Tại sao buồn không rụng?
Thở đi em! Cho bốn bề gió lộng
Cho mặt trời nằm ngủ trên đồi thông.*

Hollywood, 1996

DƯƠNG LỄ

Thăm mộ bạn ngày giáp Tết

Ngày cuối năm mình đi tôi ngược nắng
Chiều nghĩa trang gió hun hút đời thông
Hoàng hôn tím cả rừng chiều xao xác
Bạn nằm đây Tết đến nhớ nhà không ?

Về thăm bạn một ngày đông giáp tết
Đốt nắm nhang khói tỏa đến vô cùng
Quà cho bạn một bó hoa huệ trắng
Tôi gục đầu bên mộ chí trượng rưng...

Thôi bạn nhé hãy yên nằm với đất
Hai chúng mình hai thế giới âm - dương
Đa diết quá chiều đẩy lên kỷ niệm
Những xuân rừng hai đứa sống ly hương !

Nhành hoa núi thay cảnh đào xứ sở
Hai đứa mình hăm hở đón xuân về
Ghép mảnh ván thành bàn thờ Tổ quốc
Trái tim xa rạo rực cả hồn quê !

Hè đỏ lửa cả chiến trường ác liệt
Bạn hy sinh ! Dừng lại tuổi hai mươi
Tôi mất bạn trút hồn lên đầu súng
Nỗi đau này đồng đội trả cùng tôi !

Thôi bạn nhé hãy yên nằm với đất
Tôi trở về với mái ấm tình thương
Đời hạnh phúc quên sao tình đồng đội
Những mùa đi rượt lửa ở chiến trường.

Thôi bạn nhé ! Hãy vui cùng xuân đến
Giờ hai ta đã cách trở âm dương
Đất cao nguyên vẫn đông đầy thương nhớ
Như ngày xưa ! Ngày ấy ở chiến trường.

Đà Lạt, cuối đông 1997

LÊ NGÃ LÊ

Giỡn trăng

Ta về phía núi chợt nhiên
Chạm vào trăng lạnh
Ướt mình tịnh yên
Vọng ngôn lên hỏi thiền duyên
Thấp lên ngọn gió
Đưa thuyền trăng lay
Thuyền trăng rớt giọt
Sương gầy
Ướt vai em lạnh
Ngàn cây đứng chờ
Giỡn trăng đom đóm nhá thơ
Bóng em dưới suối
Lờ mờ trăng soi
Một mai lên núi riêng ai
Nhẹ tay nghiêng nón
Múc đầy bóng em.

Hồ Tuyên Lâm Đà Lạt 13.6.2000

TRẦN ĐỖ LIÊM

Ta che rèm

Trăng già bởi có trăng non
Mai già hoa thắm nụ tròn, mầm tơ
Bên em vẫn đại, vẫn khờ
Quên thời gian bạc tóc tơ trên đầu
Đường đời chìm nổi gặp nhau
Ai đo đếm đủ nông, sâu chữ tình ?
Xin người giữ mãi nguyên trinh
Kiếp sau nếu có ta, mình sánh đôi !
Em về chia lại cho tôi
Bài ca nửa nhịp, chân trời ngàn sao
Thơ bay mát dải lụa đào
Mệnh mang gió gọi lao xao bến lòng
Hoàng hôn mấy áng mây hồng
Ta che rèm, sợ đầu đông gió lùa.

PHẠM THỊ NGỌC LIÊN

Hoa quỳ

Vàng như nghìn giấc mộng đêm trắng

Hoa quỳ ngọt màu len

Ủ giấc ngủ mùa thu ấm áp

Những hoa quỳ của tuổi thiếu niên

Thánh thót những nốt nhạc vỡ

Chuông nhà thờ xa

Ngân nga theo dốc phố

Cuống quýt những con đường đến trường

Hoa quỳ gửi theo nghìn nụ hôn thơm

Lạnh giá

Rải buổi chiều trên cỏ

Mênh mông

Hoa quỳ
Thời gian trôi đi rừng rưng
Nhiều năm xa thành phố ấu thơ
Bộn bề
Chưa một lần nhìn lại
Giấc mơ trẻ con nào đánh thức nỗi nhớ
Uớt má
Hương thơm hoa quỳ dưới mưa
Hương thơm quê nhà
Thốc vào tim rét buốt
Hoa quỳ
Ấn hiện những giấc ngủ hối lỗi
Những cơn mưa trầm trầm trong hồn
Gọi trở lại một miền thánh sủng

Hoa quỳ
Trái tim.

NHẬT LINH

Mimosa

Còn nhớ gì không em
Đêm bình yên Đà Lạt
Mimosa ngậm ngùi
Giữa rừng thông xanh ngát...

Đôi vai gầy áo mỏng
Em vô tư qua đường
Hồ Xuân Hương lặng sóng
Lối cỏ mềm hơi sương

Anh như cội thông già
Đang chờ em mòn mỏi
Đêm nhạt nhòa gió xa
Hôn cài lên tóc rối.

Chiếc khăn len nhỏ bé
Anh mua dùm tặng em
Biết tình em hờ hững
Chiếc khăn nằm ngủ quên.

Mịn màng trên vai anh
Lớp sương mù xứ lạ
Ngỡ tóc em vô tình
Ngày nào đen mượt quá

Choàng tay qua khoảng vắng
Hụt hẫng giữa đời anh...
Chơi vơi triền dốc núi
Một chiếc lá mong manh

Mimosa, em ơi!
Giữa cao nguyên tĩnh lặng
Em xa khuất chân trời
Không gian vàng nổi nhớ.

THÙY LINH

Nhớ Đà Lạt

Dù chỉ một lần thăm Đà Lạt mà thôi
Nhưng có điều gì làm tôi nhớ mãi
Cứ mơ ước được có lần trở lại
Để gặp ai yếu điệu gái Lâm Đồng.

Đứng bên hồ nhìn chéo dãy đồi thông,
Tiếng thác reo xa đường lên đồi dốc
Tôi thấy mình trở về thời đi học
Đuổi bướm vàng bay lánh giữa thiên nhiên.

Làm sao quên những sắc áo len
Chợt bắt gặp qua sương mờ buổi sáng
Thông đứng như người trong sương mai trắng lảng
Lạnh se se, nắng đã lên rồi.

Đà Lạt bao giờ vẫn sống trong tôi,
Những bụi lan rừng những chiếc guai dân tộc
Những buổi mai đợi người thương cuối dốc
Ngỡ có người trong mỗi sắc màu hoa
Đà Lạt một lần ai đã đi qua,
Có mơ ước như tôi ngày trở lại?

ĐẶNG THỊ THANH LIÊU

Đà Lạt - Đêm huyền thoại

Có phải em là gió núi mây ngàn
Để ta đến đây rồi không rời xa được
Đà Lạt ơi
Ta đến một lần rồi trở về mang trong tim niềm
giá buốt
Em là liễu bên hồ
Em là sương băng khuâng
Em là vàng trắng liễu trai mà ta lỡ nhốt
vào trong cổ tích
Lỡ nhốt vào đôi mắt màu ngọc bích
Một mùa thu phiêu bồng.
Ta đến rồi ta đi
Ngày đến rồi ngày đi.
Em thì còn ở lại
Đêm Đà Lạt vẫn ngây vẫn dại
Ta ôm nỗi buồn không tên
Quấn vào em như quấn vào định mệnh
Để đến ngày chia tay
Niềm kiêu hãnh của ta chợt biến thành rượu đắng
Và em
Em chợt biến thành mây
Mây tan vào đêm
Đêm tan vào huyền thoại.

MAI LIỄU

Lần đầu với Prenn

Tôi từ một miền rừng xa lắc
Nơi có Thác Mơ dim mùa hè xuống vực
Bây giờ đối diện với Prenn
Hồn bỗng đứng ồn ào thác trắng.

Tôi vẫn nghĩ thác quê mình đẹp lắm
Dòng Pác Ban dào dạt với pơmu
Ba tầng thác đỏ như núi thủng
Bây giờ ngơ ngẩn trước Prenn.

Bây giờ đối diện với Prenn
Đối diện với sương mù cổ tích
Với muôn mũi lao bay qua truyền thuyết
Với tiếng chiêng dài như gió đồn mây.

Em có đi vòng dưới thác nước bay
Xin chớ ngại ngần nếu mình ướt áo
Kìa cầu vồng nổi cầu mây kỳ ảo
Chớ vội bước lên, em
Mường Trời – phải chăng chính ta đã gặp
Ồ Prenn ! Prenn !

Nhà sáng tác Đà Lạt 16.10.1998

NGUYỄN LOAN

Ký ức Đà Lạt

Đà Lạt hoa

Đà Lạt hương

Mỗi lần xa mỗi lần thương nhớ Người

Nhớ quanh co những dốc đồi

Nhấp nhô phố thị vút lời thông reo

Gương hồ nước biếc trong veo

Ở đâu hoa cũng luyến theo bước người.

Hương thơm như gọi, như mời

Cả câu thơ bạn cũng ngời sắc hương

Đà Lạt mây. Đà Lạt sương

Mỗi đôn chân ngựa, con đường thấp cao

Bốn mùa thơm quả, xanh rau

Mất em trong tựa như màu suối ngừng...

Bây giờ ở Huế...bâng khuâng

Ngắm hoa Đà Lạt bỗng đứng nhớ Người.

NGUYỄN THU LOAN

Cảm giác Đà Lạt

Màu thông xanh lồng sắc bầu trời, chơi vơi
bóng nước, trải lên triền đồi trùm giắc say sưa
làng đường như say, say người, say hoa,
say sương mờ trắng mây thung xa
chuông nhà thờ rơi rơi từng giọt mê ly thánh thót
tan vào thác đổ òa lạc miền mơ ước
thầm thì run môi gọi tên Đà Lạt ơi.
Phố xinh xinh, nhà xinh xinh những con đường
len lỏi trong cỏ
núi lạ quen tất thấy bằng nhỏ nhỏ dịu dàng
chẳng làm sao thoát sự dùng dằng vây bủa
làm lơ cái nhìn tia sét đánh ngang.

Màu nước màu mây màu cây cho ta cảm giác lạ
biết lấy gì đây ôm trọn xứ sở này
yên bình thả bùa mê tóc mây bóng nhỏ háo hức
trôi theo cánh bướm dập dờn cùng Đà Lạt bay.

NGUYỄN LONG

Đà Lạt trong tôi

Vẫn còn Đà Lạt trong tôi
Vẫn nghe vi vút một trời đầy thông
Vẫn lòng băng lạnh nhẹ không
Như leo Ngoạn Mục bình bông xe qua.

Vẫn còn thành phố đầy hoa
Những cây những sắc la đà khói sương.
Vẫn như ngọn gió vẫn vương
Quẩn quanh bóng nước Xuân Hương mơ màng.

Vẫn còn thấy Lang Bian
Cồng chiêng hòa lẫn tiếng đàn gió cây.
Rượu cần đêm ấy còn say
Ríu ran điệu múa, bàn tay ai cầm...

NGUYỄN NGÃ LỘC

Khúc hoài niệm

Ta về đây một thoáng Xuân Hương
Bên kia đồi Cù lặng lẽ
Chút Chi Lăng để nhớ về.
Lâm Viên không cao, áo em vờn gió núi
Dốc quanh co chiều cô tịch đồi thông
Mơ một ngày bên kia quán cà phê. Thành Cuội
Giọng hát Lê Uyên Phương chữ quá khứ,
ngút ngàn yêu
Một phút bình yên tôi xin trở lại
Vọng Nguyệt Lầu
Phan Đình Phùng sao giờ xa ngái
Bên đồi thông hai mộ lặng suối mơ
Một khúc ngâm ai...để lại đến bây giờ.

PHÙ SA LỘC

Lời nguyện cầu đêm Noel

Thắp lên một ngọn nến hồng
Mừng sinh nhật của mùa đông xa vời
Chỉ còn em với anh thôi
Cùng hồi chuông đổ trong lời thánh ca.

Ngôi sao treo ngọn thông già
Bập bùng ánh lửa dâng hoa cho đời
Vinh danh Thiên Chúa trên trời
Bình an dưới thế cho người thiện tâm.

Cao cung lên...nhạc thiên thần...
Đêm Đà Lạt lạnh đời sương chập chùng
Phố im quỳ nở hoa vàng
Đêm khuya trắng ngọn thông ngàn cung reo

Thắp lên một ngọn nến màu
Và xin thắp nụ hôn đầu nghe anh
Lung linh sao Đấng chiêm lành
Sáng soi cho mối tình xanh chúng mình.

KIỀU CÔNG LUẬN

Nhớ mẹ

Đà Lạt chiều nay sương giăng đồi,
Hình như khói bếp tuổi thơ tôi.
Phảng phất chiều nao mờ bóng mẹ
Cầu tre, ao ấy, bóng cau trôi !

Gợi nhớ quê nghèo – cháy nắng trưa,
Đồng sâu bì bõm lội mò cua,
Phơi lưng sém lửa... thân còm - sạm.
Canh ngọt mà sao đắng đến giờ !

Đà Lạt nghiêng đường, thông vút cao,
Vào đông lạnh lắm. Tím hanh chiều.
Nghĩ về nắm đất đơn côi ấy,
Gửi khói nhang này cho thông reo !

Ngày về

Cánh rừng xõa tóc đêm
Chút hương bằng lăng
Ngã ba đường nơi tôi đứng đợi
Mùa hoa anh đào tàn phai
Chẳng nói nên lời
Em bây giờ xa quá
Đường phố loang lổ ổ gà
Thương em thời con gái
Một nửa vàng trắng hao khuyết
Đà Lạt ngày tôi về.
Hoa mimosa chẳng nở riêng ai
Nhưng sắc vàng không thể lẫn được
Cả tà áo xưa em mặc
Bay về đâu sau buổi tan trường
Tan về đâu những giọt sương
Khi chia tay ngày ấy

Chỉ còn lại bầu trời cổ tích
Với gió và sương thật buồn
Dẫu trăm năm vẫn thế
Đôi mắt xa thẳm...
Đà Lạt, ngày tôi về.

ĐOÀN LƯ

Hoa giọt nắng

Lung linh muôn giọt nắng vàng
Mimosa nở xốn xang đất trời
Sắc hoa – nổi nhớ không nguôi
Hương hoa phảng phất theo người đi xa
Mimosa, mimosa!
Yêu em anh gọi em là nắng xuân
Mimosa đẹp vô ngần
Có em Đà Lạt thêm phần mộng mơ
Em làm thêm ngọt hồn thơ
Yêu em lắm!
Để bây giờ nhớ em.

11.1995

PHAN ĐẮC LŨ

Đà Lạt chiều cuối năm

Một mình ta dạo quanh hồ Than Thở
Không có em – còn ai để thở than
Màu dã quỳ ngỡ vàng em tà áo
Liều Xuân Hương mơ tóc xòa đôi hàng.

Em trầm tích Lang Bian chót vót
Ta là mây vất vưởng ngang thân
Em lãnh lót tiếng chuông chùa Thiền Viện
Ta –khói hương – hồn quện nẻo trầm luân.

Ngồi nhấm nháp ly cà phê ngọt đắng
Nhìn phố phường thiên hạ cứ hồn nhiên
Em đâu biết đời thơ ta thâm lặng
Tháng năm qua hồi tiếc tuổi hoa viên.

Ngồi nán lại nhìn thời gian dùng dằng
Bóng mùa xuân ẩn hiện phía hừng đông
Ngày cuối năm – người cuối đời giao cảm
Đợi giao thừa trời đất quá mênh mông.

Mai già từ. Không nỡ chào vĩnh biệt
Xuân đời ta vĩnh viễn cuối chân trời
Chút gió lạnh chút sương mù nuối tiếc
Mùi gối chăn đơn chiếc phả theo người

Sẽ tìm em trong màu hoa Đà Lạt
Màu phấn son môi sáng trước bàn gương
Ta là cội thông già. Cơn gió giật!
Kiếp sau còn ai nữa để tơ vương.

NGUYỄN LƯƠNG

Thành phố mình

Thành phố mình giống tựa như em

Một chút lạnh se se

Một chút trầm tư e ấp

Bất chợt nắng

bừng xanh núi rừng, xanh hồ thu mát

đằm nặng yêu thương dạt dào thơ nhạc

Trăm mười tuổi, trẻ như con thác

Rì rầm sống động cao nguyên.

Thành phố mình như một nàng tiên

Ẩn hiện Lang Bian, choàng khăn sương

bầu ngực căng tròn

Choàng sắc thắm cờ sao anh hùng,

hồng bao đôi má trẻ

Thành phố của em, của mẹ

của những tháng ngày bền bỉ dựng xây.

Thành phố mình ẩn khuất dưới rừng thông

Cho hiển hiện một dung nhan kiều diễm

Gần ba mươi năm sau ngày giải phóng

Lại hiếu khách, hiền hòa, thanh lịch như em.

Thành phố mình – Thành phố cao nguyên.

Đà Lạt 10.20

BÙI LƯƠNG

Lời ru của thầy

Cánh cò chao bên cánh vông tuổi thơ
Đom đóm lập lòe cầu ao bờ giếng
Lời ca dao mẹ ru từ năm xưa vọng đến
Hóa muôn vàn tiếng đập cánh cò bay.

Con hiểu ngọn ngành lời thầy giảng sáng nay
Quê hương ơi, màu xanh liền một dải
Ngàn vạn cánh cò xưa bay về mê mãi
Dòng chữ hiện hình bóng dáng cha ông.

Trang vở hiện hình con nước Cửu Long
Và cánh buồm chập chùng muôn sóng vỗ
Rầm rập tiếng còi tàu hối hả
Chờ nắng về nuôi những cánh đồng chiêm.

Ơi con hạc đầu đình
Ơi con cò huyền thoại
Con bống, con bang thoát thai từ cổ tích
Lợp dày lên màu ngói đỏ mái trường.

Vẫn biết đi đâu nơi ấy cũng quê hương
Vẫn thuộc đường cò bay hoài trên nội
Áo mẹ vai gầy đi về sớm tối
Sao cứ băng khuâng chưa đi hết lời thầy.

Đà Lạt 2002

NGUYỄN MẬU LY

Tự cảm

*Trèo lên đỉnh thác trông trời đất
Thánh thoát sương rơi khúc nhạc trầm
Bao năm trần trở không gì cả
Một chiều hoang đại bỗng bình tâm.*

ĐỖ BẠCH MAI

Năm bông hồng trắng

Nói chuyện nho nhỏ
Bên bông hồng đỏ
Bên bông hồng xanh...

Trò chuyện với anh
Năm bông hồng trắng
Năm bông xa vắng
Năm bông nhớ thương
Bông này giận hờn
Bông này chờ đợi...

Có một bông cuối?

Còn bông cuối cùng
Em không dám nói
Còn bông cuối cùng
Anh không dám hỏi

Còn một bông cuối
Dịu dàng tỏa hương...

10.10.1984

HOÀNG MAI

Đợi nắng

*Ta đợi nắng giữa mùa đông giá lạnh
Chưa đổi mùa lòng dạ thấy nao nao
Nửa đời qua đi, thăm thẳm trời cao
Chim lạc lối nên chịu mình cô quạnh*

*Ta đợi nắng, nắng chưa về mùa hạ
Người chưa về ta đợi một dáng thông
Biết mùa đông là mùa cây gọi lá
Để lá trời hát mãi giữa đêm đông.*

LÊ KHÁNH MAI

Cảm nhận về thông

Mọc thẳng và vươn cao.
Không cành ngang, nhánh tắt.
Cả rừng thông tắm tấp đội hình
Chọn vách đá cheo leo.
Rễ ngấm sâu lòng đất,
lá xanh lên chất ngất đỉnh trời.
Mưa chan và nắng gội.
Sương sa chẳng bạc đầu.
Sừng sững một đời cây muôn tuổi.
Mặc nỉ non giọng suối.
Mặc trắng khúc thác gào.
Thông vì vu tình ca vũ trụ.
Chẳng như người quân tử,
xin đổi kiếp làm thông,
Tôi làm người học thông cách sống.

Tháng 3.năm 2000

XUÂN MAI

Nỗi nhớ mimosa

Em lại quay nỗi nhớ về anh
Năm ngoái Lai Châu năm nay Đà Lạt
Anh đang ở đâu trong bức tranh thủy mặc
Gành Ráng trông lên chỉ thấy trời xanh

Hoa Đừng-quên-em hay hoa Đừng-quên-anh
Anh đến thác Prenn hay nghe đôi thông hát
Nước mắt tuôn vì ai hơi thác
Khi đã qua bao ghềnh đá nhọc nhằn

Bay về em thoang thoảng áng hương rừng
Hiện về em Lang và Bian hùng vĩ
Anh nhớ nhận thêm vào hành lý
Mọi niềm vui và sự mát lành

Ngọn Tháp đôi hay nỗi nhớ tượng hình
Màu mimosa hay màu chiều nhạt nắng
Cuối đông rồi vẫn trời thu bát ngát
Ai nghĩ về ai trong khoảnh khắc mong chờ

Trăm năm rồi Đà Lạt nhạc và thơ
Xanh mãi mãi một màu xanh huyền mộng
Cho tôi được làm giọt sương trắng mộng
Đậu dịu hiền trên ngọn cỏ lòng ai...

1993 - 1995

MÙNG MÁN

Khúc chiều Đà Lạt

chiều loang vài vệt
ngói nâu
tiếng chim xâu chuỗi qua câu hát thầm
mây xa kéo núi về gần
cho bao trai gái
không đứng bỗng là...
cho em chớp mắt thật thà
thả trăm nghìn hạt mù sa
trêu người
chẳng còn ở tuổi hai mươi
rừng kia suốt nọ
đứng ngời không yên
chiều nghiêng chậm chậm
chiều nghiêng
trút bao nhiêu lá xuống triền thung xa
em đi lá bay theo, và
mây trời Đà Lạt mướt mà
bay theo

chiều trong veo
lòng trong veo
chim quên công nắng qua đèo chờ ai
tình về
ngủ cội đào phai
em về biếc mấy dặm dài
cỏ thơm.

NGUYỄN ĐỨC MẬU

Thành phố bốn mùa hoa

Đầy cả một trời hoa với thơ
Tay em màu sắc đến giao mùa
Đà Lạt thu về hay hạ tới
Mà cúc vàng, sen thăm mặt hồ

Có dáng hoa xòe trên dáng ô
Cả Đà Lạt như đang vào tết
Trời đang nắng chợt heo heo trở rét
Đất mưa nhòa chợt nắng vàng tươi
Đang áo ẩm màu xanh, màu đỏ
Chợt mỏng manh bay trắng áo dài

Lối ven hồ hoa nở chờ ai
Cây công viên người trồng tỉa xén
Đường tới thác Cam Ly anh đến
Ngôi nhà nào cũng có bóng hoa đan

Một em bé sau giờ tan học
Hái đưa anh chùm hoa bên đường
Chính em là đóa hoa mười tuổi
Mẹ cha em hẳn cuốc đất, chăm vườn
Có hôm trời Đà Lạt nhòa sương
Thành phố giống đài hoa kỳ ảo
Sương bay, sương bay rắc phấn la đà
Từ thuở nào tên đất chứa hoa
Nhà nên xóm, xóm nên làng, nên phố
Giờ anh đến đất đậm chồi, đậm nụ
Hoa trên tay anh biết nói sao cùng
Hoa trên tay hương ở kẻ gieo trồng
Anh cầm cả bốn mùa hoa nở
Bàn tay anh bé nhỏ
Mà mỗi loài hoa khép nở tâm tình
Mỗi loài hoa mang mảnh hồn Đà Lạt
Nở cho mọi người và nở cho anh.

LÊ THỊ MÂY

Chợ hoa Đà Lạt

*Em tìm mà lạc chợ hoa
Làn môi vừa hé như là của hương
Con mắt lá ướm đầm sương
Ngẩn ngơ là phố con đường mưa ngâu.*

*Khúc cong lượn mấy nhịp cầu
Chợ phiên ngày tết hoa bầu tháng ba.
Hồng vàng nhăm áo người ta
Đồng chinh thi cổ cầm hoa nở nào.*

*Tìm hoa chọn lấy ngọt ngào
Đồng tiền một lúm sợ trao xế chiều.
Lạc người từ thuở biết yêu
Phố nghiêng Đà Lạt hoa nhiều tháng giêng.*

*Chọn hoa, chẳng thể yêu riêng
Dấu hương trong túi hương liền biết bay.*

NGUYỄN NHƯ MÂY

Trong mưa Đà Lạt

Trong mưa Đà Lạt, tôi nghe
Tôi lang thang với đôi hè phố xưa
Tôi vòng tay đứng hàng giờ
Đếm từng điệu thuốc tôi chờ em qua

Trong mưa Đà Lạt, tôi xa
Tôi từng chiếc lá đang là đà rơi
Núi trong mây khuất chỗ ngồi
Ngỡ ngàn năm trước dáng tôi ra vào

Trong mưa Đà Lạt, tôi chào
Rừng thông khép cánh gió vào chiều hoang
Tôi chìm xuống tận đáy vàng
Nửa ly rượu thấp bật ngàn gió mưa

Trong mưa Đà Lạt, tôi ho
Những cơn khói thuốc tròn vo giọt chiều
Bàn tay ôm trái tim thiu
Tôi thong thả ngắm mưa theo em về

Trong mưa Đà Lạt, tôi nghe
Piano gửi Schubert xuống trần...

ĐOÀN NGỌC MINH

Bên chiều Đà Lạt mưa

*Khắc khoải một tiếng chim
Bờ thông giăng hứng gió
Cơn mưa chiều hối hả
Chở niềm riêng đi qua*

*Em nhặt từ ngàn mưa
Những cánh hoa dầu dãi
Em gom từ nắng quai
Tình anh nơi biếc xanh*

*Đà Lạt mưa xôn xang
Gieo vào em giọt lạnh
Thêm cỏ hoa canh cánh
Vọng hoài cùng mệnh mang*

*Ước gì ngôi sao băng
Đừng bao giờ vụn vỡ
Như tình em trần trở
Bên chiều Đà Lạt mưa.*

Đà Lạt tháng 7.2005

HOÀNG MINH

Thăm đình Lang Bian

Bồng bênh mây trắng quện thông xanh
Sương phủ mơ màng thủy mặc tranh
Tình sử bể dâu cùng năm tháng
Sừng sững với đời một Lang Bian.

Thu 1999

HỒ MINH

Em có về

Đà Lạt không em?

*Em có về Đà Lạt không em ?
Nơi thành phố có hai mùa mưa nắng.
Sao em vội ra đi thăm lặng
Ý nghĩ gì cuộc sống tha phương !*

*Sao em bỏ quê hương miền đất lạnh ?
Đồi núi chập chùng thông ngát xanh.
Bỏ xứ hoa, mưa gió mát lành
Bỏ suối róc rách, bỏ hồ phẳng lặng*

*Bỏ thác nước phơi tà áo trắng
Thung lũng hẹn hò em có nhớ không ?
Nhớ những chiều sánh bước giữa đồi thông
Đêm phố vắng hai đứa mình lặng lẽ.*

*Em có về Đà Lạt không em ?
Đêm Noel nào dành cho đôi lứa
Vườn hoa xưa giờ đang mở cửa
Một mình anh đi giữa phố buồn !*

Em có về Đà Lạt không em ?
Thác Cam Ly gió chiều xào xạc
Liễu Duyệt Tân bông rèm trên đường vắng
Rừng Ái Ân bạc trắng sương mờ

Em có về xứ sở nên thơ ?
Mimosa đang rộ vàng sắc nhớ
Vẫn nơi đây, một người đang ngóng đợi
Xuân về rồi...sao em vẫn mờ xa.

Em có về thành phố ngàn hoa ?
Để nghe chuông chiều ngân nga góc phố
Nghe lòng anh cô đơn – sầu mộng vỡ
Ôm bóng hình ai, khắc khoải đêm trường !

Em hãy về Đà Lạt thân thương !
Ở nơi đó, vẫn một người ngóng đợi.
Về với anh, hãy về đi em ơi !
Đà Lạt buồn, trĩu nặng nỗi hoài mong.

PHAN THÀNH MINH

Đà Lạt của tôi bây giờ

*hàng thông gầy
nổi nhớ không tên
lặng một chút nghe núi đồi trở dạ
thu xuống tóc hay rừng thay lá
vẫn ngày xưa con dốc nghịch loanh quanh*

*bông hoa nào len lén nhìn anh
áo khép nép bước vào ngày im lặng
phượng vẫn tím hai màu mưa nắng
em dịu dàng tan chảy trong mơ*

*nhặt bên hồ một vốc tuổi thơ
nghe rất bỗng thời đang kẹp tóc
Thung lũng Yêu...đợi giờ tan học
nắng rót thơm dịu bước phố phường*

*Đà Lạt bây giờ đã hiếm mù sương
dấu chân ngựa nằm neo ký vãng
đôi quốc mộc quên đường năm tháng
ngõ tương tư thiếu nợ hoa hồng*

*có điều gì như đợi như mong
dù một thoáng bờ môi chạm nắng
dù một chốc cầm tay yên lặng
để yêu thương rạo rực quanh mình.*

THY MINH

Mùa hội hoa Đà Lạt

Những con đường ngày xưa hoang vắng
Gió lạnh nhiều trên đỉnh Lang Bian
Cao chót vót mây giăng mù đỉnh núi
Lữ khách xa quê sao chẳng quay về ?

Đà Lạt chiều nay bên ly cà phê đắng
Từng giọt gợi nhớ lúc chia tay.
Thủy Tạ cô đơn nhớ bóng người xa vắng
Thanh Thủy lặng thầm sắc lá ử đầy.

Đà Lạt còn đây, sao anh không trở lại ?
Để cùng em vớt trăng lặn mặt hồ.
Nhặt quả thông khô lên đôi Cù nhóm lửa,
Cho nóng lên, hâm lại bếp tàn tro.

TRẦN NHUẬN MINH

Đà Lạt

*Ta lắng nghe man mác tuổi sương chiều
Ngan ngát tím nổi băng khuâng muôn thuở
Tiếng chuông cũ lên rêu sườn tháp cổ
Mây chấp chờn thức ngủ trắng hàng thông.*

*Em tìm ai áo tía đến nao lòng
Môi ta chạm màu nắng mơn nhạt thếch
Môi tình hoang xanh rờn hương cổ tích
Mơ hồ giảng trong sắc đấng hoa mua.*

*Giọt mưa buồn gõ xám mái nhà Vua
Yếm Hoàng Hậu vắt hờ vào xa thăm
Khói hồ biếc Xuân Hương nồng nàn mà tĩnh lặng
Dính hồn ta hơn nhựa đất bazan.*

*Tay ta xòe ngang ngọn Lang Bian
Xinh đẹp hỡi, sao em im tiếng thế
Ta đi trên đỉnh rừng quanh quẽ
Hồn ta bay như những sợi tơ trời.*

VŨ MINH

Chợ Đà Lạt

*Đà Lạt sương mù lãng đãng bay
Chợ xuân hoa thắm tỏa hương đầy...
Nhìn hoa nhìn quả nhìn đôi má
Chẳng lẽ dừng chân mãi chốn này!*

SING MORE

Gọi Nữ thần Mặt trời

Hỡi ! Nữ thần mặt trời
đừng cho ánh nắng tắt
trên nương rẫy
để buồn làng K'Ho uống rượu cần.

Hỡi! Nữ thần mặt trời
đừng cho thần bóng tối
phủ xuống ban ngày
và thần giá rét tràn về
làm cho tiếng “ âm bôut” *
không thối được điệu nhạc “ đùng làng”***

Hỡi! Nữ thần mặt trời
hãy chiếu những trái nắng long lanh
để cho nữ thần sông, thần suối
reo mãi khúc nhạc
róc rách trên lá tre lá nứa.

Hỡi! Nữ thần mặt trời
hãy gọi thần mây, thần gió
về với núi rừng
để thần chim, thần sóc cùng hát
giai điệu Tây nguyên nồng nàn.

* âm bôut: khèn bầu

** đùng làng: giai điệu tình yêu

TỪ THẾ MỘNG

Đà Lạt

Đà Lạt có ta về
cùng em đi chợ Tết

Có nắng vàng
ươm mặt má em thơm

Có sương trắng
lùa theo hương lụa trắng

Có áo ấm xanh đỏ tím vàng
ngại lạnh mấy đôi hoa

Có thác bạc thương em ngày đêm
hò hẹn dưới triền xa

Có phấn thông rắc vàng hương lên tóc
em giả vờ
 cúi mặt

 bóng anh qua!

Có hồ trong, trong vắt
mắt ai nhìn đắm thắm giống như anh

Có những ngày những tháng những năm
lửa đôi về tươm mật ở trong trăng!

NGUYỄN THANH MỪNG

Rượu cần

*Thế là rượu không cốc ly tán tưng
Chỉ men rừng róc rách với suối trong
Vai sát vai tay choàng ta là đủ
Không gian thơm theo mắt đượm môi hồng.*

*Vòng tay em nửa vàng trắng đắm đuối
Cần rượu cong một nửa để tràn đầy
Nghe giông tố tự đại ngàn hun hút
Thôi vô hồi trong lồng ngực anh đây*

*Xin tìm nhau suốt canh trường bè bạn
Cứ tràn trề cứ sóng sánh núi non
Trên biển nở sóng cồn nghiêng lòng ché
Ta thành thuyền vô điệp khúc làng buồn.*

TẤN MỸ

Mật vã hoa quỳ

Trời vào đông bỗng bênh thêm phố núi
Đà Lạt mơ – sương trắng ngủ lưng đồi
Nương triền cũ nổi buồn như dẫn lối
Áo lông cừu không đủ ấm trong tôi.

Con vịt máy đôi người khua chân sóng
Hồ lao xao chao động mặt gương đầy
Tôi đứng nép bên đồi thông lặng bóng
Bê một trời giá buốt cồng vòng tay

Chiều cao nguyên biết về - đâu gặp lại
Cộng cỏ mềm thắt chặt tóc hương bay
Mong tìm lại chút bồi hồi, vụng dại
Chút thơ ngây khuất lấp những hao gầy.

Như trốn chạy nỗi niềm đang huyền hoặc
Rưng rức buồn Đà Lạt tiễn người đi
Xe chuyển bánh và tôi thành tỉnh vật
Chiều lũng xa vật vã dáng hoa quỳ.

CHU BÁ NAM

Bâng khuâng

*Gió khẽ lay nổi nhớ
Chiều dâng ngập bờ mi
Lối nhỏ chùm hoa dại
Thoáng hương quen người đi.*

*Nụ hôn còn ướt mưa
Sao rơi thấm mặt hồ
Giữa ngàn thông hoang sơ
Rối vòng con đóm vẽ*

*Tìm môi đơm cần rượu
Người ơi giờ về đâu
Lửa vẫn réo đêm thâu
Gió ru hoài nổi nhớ.*

LÊ KỲ NAM

Lữ khách

Chiều nay núi phủ nhiều sương quá
Chẳng thấy thôn xa nấp dưới đèo
Chim cũng lạc đường về tổ ấm
Nhớ nhà lữ khách đắm trông theo.

NGÔ QUANG NAM

Đà Lạt

Sương mưa rơi
tàn thu buốt
bìa rừng muôn lá bút
thả giọt buồn bên thác Cam Ly.
Ngọc đòi
băng trôi
từng chùm pha lê đổ
sáng trời
đất rừng thiêng ngọn lửa
khói pha mây pha sương
huyền ảo
thông ngàn reo gió mưa.
Ước gì đến sớm xuân
để một lần
xem hoa anh đào nở
rực rỡ sắc Mimosa
bên hồ Than Thở
òà tím đỏ quỳên
bên Thung lũng Tình Yêu.

PHẠM NGỌC NAM

Tình thơ

Hai mươi năm một mối tình thơ
Áo lính tôi có nhật trời Đà Lạt
Đường hoa vương giày êm sánh bước
Sóng hồ Xuân gửi nhịp triệu cung đàn

Đêm cho ta mộng ảo thời gian
Hai kẻ tha phương gọi hồn Nguyễn Bính
Anh Mê hồn ca tôi chàng Quang Dũng,
Đưa tim em dưới mộ. Đưa mơ dáng kiều thơm.

Phòng thơ con thấp nển chống màn đêm,
Anh lung linh một trời phương Bắc
Tôi soi nghiêng dòng sông Trà Khúc
Em đem lạnh cao nguyên choàng kín đôi hồn.

Nẻo về tôi cơ cực một mảnh vườn
Nát cỏ mùa Xuân cánh chim anh lãng tử.
Rượu một mình em Đà Lạt hỡi,
Men đời ai giữ uống không say.
Mối tình thơ hai mươi năm
Xin lại một ngày.

NGUYỄN TRUNG NĂM

Một vành trăng khuyết

Tặng Vũ Dậu

Rừng biển ùa vào nhau
Xanh màu xanh tím ngắt
Mắt bông bênh trong mắt
Nụ hôn dâng sóng đợi chờ
Đà Lạt mộng mơ huyền ảo
Bập bùng đốm lửa tình thơ...

Đêm giao hòa sao rơi đầy hồ
Hoa vượt cọp hương trao thương nhớ
Bia Sài Gòn trào men gõ cửa
Lòng rối lòng như cỏ rối trong nhau
Chẳng sợ thơ ngây em thêu dệt nỗi sầu
Để tìm anh đắm trong vành trăng khuyết...

Rồi một mai lúc nói lời tạm biệt
Tiễn anh về em trao tiếng thông reo
Tâm hồn thơ và một áng mây chiều
Bông chuỗi ngọc xanh tím trời tím đất
Đà Lạt hương thơm vườn cỏ mặt
Cùng một vành trăng khuyết mãi trong thơ.

NGUYỄN THÁNH NGÃ

Rock Đà Lạt

Rượu vang
Rượu vang
Màu Đà Lạt thật đậm...

Sao tôi nghe bên vườn hoa
nở chậm
nở chậm
một đóa hồng nhan

Phong lan
phong lan
nở bên rừng suối khe
gùi trên lưng tiểu phu
đi về phố dài...mà hương còn thơm...

Đâu đây hồ Xuân Hương nằm mơ
bầy thiên nga bay lên
bay lên
Sao da em nâu màu bồ quân
Tóc mây sợi ngàn quăn quăn chiều Đà Lạt
thật chậm
thật chậm

Nàng Bian là em
chàng Lang trống khua chiêng vang
giọt cà phê đen chậm

Làm tôi nghĩ suy bên hồ xanh
làm sao cho Đà Lạt đẹp thật!

Mình yêu thiên nhiên
thiên nhiên ngàn năm
trả cho ta
trả cho ta niềm vui trong lành!

LÊ VĂN NGĂN

Tôi có

Tôi có một nền trời dậy tiếng thông reo
bên ngoài căn nhà gỗ
Tiếng thông reo rất xa các thị trường
Rất gần với tôi những đêm khuya thức dậy.

Tôi có những người bạn
chưa phai mờ trong trí nhớ
Những người bạn còn ngược xuôi trên
các nẻo đường

Trong chúng tôi, không thể vạch
một đường ranh giữa sự sống và sự chết
Tôi có bánh nướng, ly cà phê đen
và ánh mắt dịu dàng em để lại
Những nguyên tố ấy, dù đã qua bao nhiêu năm
Tôi vẫn sống không loại trừ nguyên tố nào.

Tôi có một ngôi sao Mai
trên rặng hoa đào lúc trời chưa sáng
Rất nhiều người vẫn đi về phía sao Mai
Ước khi gặp những bến xe những cuộc hành trình
bất tận

Tôi có tất cả,
ngay sau khi tôi đã qua đời cùng Đà Lạt trong tôi.

TRẦN QUANG NGÂN

Người con gái trồng hoa

*Người con gái trồng hoa phía sau lâu đài
Mùa xuân một lần đi qua
Com chim hót trên bờ giậu
Nàng tự ướp hoa cho đời mình
Chôn vùi thời gian
Những cánh én chao nghiêng trên mặt hồ
Mang theo những cánh hoa đào
Mùa đông đào sâu huyết lạnh
Nàng tự dấu đời mình trong đó
Lâu đài nở đầy hoa
Lũ trẻ đuổi theo đàn bướm nhiều màu
Người con gái thức dậy vào một chiều cuối đông
Mang hương thơm gửi cho bay chim én.*

Người con gái đến với anh sau một lần gặp
Buổi chiều bỗng bẽn lẽn mây trắng khói sương
Nàng hát những bản nhạc tình theo điệu thánh ca
Đôi mắt đen và làn tóc mượt
Ngủ vùi trong chiều mùa xuân
Thức dậy nàng tặng anh hương và hoa
Thức dậy nàng tặng anh
những khoảng trống thời gian và nụ cười kỳ ảo
Anh bỗng bẽn lẽn trong cuộc đời
Anh bỗng bẽn lẽn trong khói sương
Khi mùa đông đi qua
Người con gái lặng lẽ bỏ đi
Và để lại trên môi anh một chùm hoa tím ngắt.

TRẦN HỮU NGHIÊM

Đồng cảm

*Đêm trăng đậu trên cành sương lặng lẽ
Ai thở dài kia chỉ xót nỗi thương đời
Ai đứng hát lời tình hiu quạnh đó
Quá vô tình sao giống chuyện lòng tôi.*

ANH NGỌC

Tạ lỗi cùng mưa bụi

Chưa kịp làm thơ về mưa bụi
Tiếng ve thoát đã gọi sang hè
Loay hoay bút mực chưa xong nợ
Đã thấy thu về trong gió se

Vừa mới gặp em dừng trước cửa
Xiêm y lất phất mái hiên ngoài
Khói sương mấy độ mờ nhan sắc
Em khóc hay là mưa ướt vai.

HOÀNG KIM NGỌC

Đà Lạt

*“Bên kia Hòn Nga là Đà Lạt của tôi
Ngàn xa cách vẫn mơ ngày gặp lại...”*

*Đà Lạt mình, cỏ lúc nào cũng xanh
Gió mát lạnh trong lành từng hẻm nhỏ
Làn sương mỏng xôn xao nỗi nhớ
Mặt hồ xanh, liễu rũ ven hồ*

*Đà Lạt mình nắng nhẹ như tơ
Dệt rất mỏng qua từng chùm lá nhỏ
Rừng thông hát, dạt dào sống vỗ
Đà Lạt xanh, xanh cả đất trời*

*Đà Lạt mình muôn sắc hoa tươi
Hương thơm ngát, khi đêm về lặng lẽ
Những bước chân trên cỏ mềm nhè nhẹ
Giữa ngàn thông, một Đà Lạt rất riêng*

Đà Lạt mình những cánh dù xinh
Xòe âu yếm từng mái đầu thân thiết
Dẫu đi xa vẫn nhớ về da diết
Thành phố ngàn hoa – Đà Lạt anh hùng.

Đà Lạt mình điện sáng lung linh
Nở rất đẹp giữa ngàn thông hòa nhạc
Đường bông bênh như trôi trong tiếng hát
Thác Prenn tung khói trắng ngày đêm.

Đà Lạt mình thành phố cao nguyên
Là nơi để lòng ta thương nhớ
Nơi hôm nào Lang và Bian gặp gỡ
Để sinh thành Đà Lạt hôm nay.

NGÔ LƯƠNG NGÔN

Với hoa dại

*Bạn cùng sương gió phiêu du
Bâng khuâng trước nắng thoáng vu vơ buồn.
Âm thầm bóng chiều hoàng hôn
Đàn thông vi vút ru hồn vào mơ.*

*Se se mưa bụi giăng mờ
Nép trong cỏ dại hoa ngơ ngẩn chiều.
Dại hoang lạc giữa cô liêu
Ngu ngơ say với tình yêu dại khờ.*

*Khuất trong Đà Lạt mộng mơ
Là tình tôi với nắng mưa muộn màng.*

Đà Lạt tháng 7 năm 2005

LÊ HUY NGUYỄN

Đà Lạt của mình

Đà Lạt của mình không có xích lô,
Không có đèn xanh, đèn đỏ.
Những dốc phố quanh co lối nhỏ
Sương mù giăng chậm bước người đi.

Đà Lạt của mình mấy ai dậy sớm đâu ?
Gọi là chợ khuya nhưng mười giờ đã hết.
Đã quỳ nở báo đông về trở rét
Cứ vô tư bờ bụi chẳng khoe mình.

Đà Lạt của mình như cô gái xinh
Bên lên điệu dàng tình tứ,
Những đôi thông tư lự
Đứng chờ ai như cuộc hẹn hò.

BÀNG SỸ NGUYỄN

Một chiều như chiều xưa, em ơi

Đà Lạt, xe thổ mộ vẫn bên đồi đón khách
Chiều như chiều xưa... Con ngựa vẫn nhìn tôi
Vó rong ruổi in hoa đường nắng nhạt
Đổ bóng dài không kể nỗi buồn vui
Một bóng người, một bóng người trong lũng vắng
“Lũng Tình yêu”, “Hồ than thở” nghìn đời
Em ra đi xa cao nguyên tĩnh lặng
Phía trời vàng chưa có lúc chia tay
Vẫn còn đây
Thác Cam Ly xõa tung làn tóc sáng
Màu lụa là quần thần núi Lang Bian
Con ngựa hí át tiếng chim drao gọi bạn
Suối ca nhạc rừng thương mãi cội nguồn
Tôi vẫn còn em, chiều Đà Lạt
Cứ mỗi lần xuân dậy sắc anh đào
Ơi kỷ ước với bề sâu năm tháng
Tôi gửi vào hoa ê-pan và tiếng hát chim drao.

12.1989

HÀ ĐÌNH NGUYỄN

Gởi Đà Lạt

Một hôm

bạc áo hào hoa

Ta về hứng giọt

sương sa Lâm Đồng

Hỏi rằng:

- Có nhớ ta không ?

Chỉ nghe

gió cuốn ngọn thông

lắc đầu !

Một hôm

bạc trắng tóc râu

Ngựa già

đã mỏi vó câu

độc hành

Nằm mơ lại
những ngày xanh
Có em vô vọng
có anh vô tình

Di Linh
Di Linh
Di Linh
Gọi thì vẫn gọi
làm thỉnh cứ làm
Một hôm
ngựa chứng
bất kham
Nghe tình réo gọi
phăm phăm cuốn về
Cần chi
biển hẹn
non thê
Chỉ mơ mình sẽ
vụng về
hôn nhau !

LỮ HUY NGUYÊN

Thung lũng Tình Yêu

*Thung lũng Tình Yêu ai đặt tên?
Quanh co rừng vắng dạo cùng em.
Gió hồ diu dặt đời hay mộng?
Lối lạ chưa từng đã bước quen.*

PHƯƠNG NGUYỄN

*Anh hãy về
Đà Lạt cùng em*

Anh hãy về Đà Lạt cùng em
Nơi đã có một thời để nhớ
Nơi có vàng trắng gần ta nhất
Sương giăng mờ trên lối cỏ mình đi

Anh hãy về Đà Lạt cùng em
Nhớ cơn mưa chiều nao còn ướt lạnh
Giọt nước mắt thấm môi anh thành vị ngọt
Ánh mắt đắm nhìn chột vội quay đi.

Anh hãy về Đà Lạt cùng em
Nơi bốn mùa sắc trời xanh màu lá
Đôi lộng gió, hoa tím màu chờ đợi
Thác tuôn trào bạc tóc với thời gian

Anh có về thăm lại Xuân Hương
Một gương trong chúng mình cùng soi bóng
Em vẫn nhớ, thông ngàn đời vẫn gọi
Anh hãy về Đà Lạt cùng em !

Đà Lạt 10.2002

TRẦN CAO NGUYỄN

Thạch thảo

Nhà em có hoa thạch thảo
Đơn sơ một nét tím buồn
Mắt em trong chiều hư ảo
Ta ngồi...lạc giữa hoàng hôn!

TRẦN HOÀNG VŨ NGUYỄN

Đôi thông kim

Có những lúc ngồi một mình thình lặng
Ký ức dội về
Xa xót ngày qua...
Những ngọn nến của thông thấp lửa trời cao
Ẩn mình trong sương sớm
Tiếng động khẽ của gió
Nhịp đập của tim
Khua vào tôi
Thốn thức.
Ký ức dội về
Những mảng màu buốt cháy trên khung toan
như người họa sĩ đi tìm.
Tôi vọc thời gian trong ký ức cuộc đời
kiếm tìm một mối.
Triển đôi những lá thông hình kim
Chân trần tưới máu.
Khoảng trời cao vẫn trong xanh
Tôi gom lá thông kim muốn níu ngày tháng cũ
Chiều hoang vu lời tự tình quyến rũ
Những hình kim trên đôi thông kim
Nhói đau theo gió qua đồi...
Tôi một mình xa xót tim tôi...

Đà Lạt 07.07.2008

VĨNH NGUYỄN

Gửi

Em là cây thông đứng
Soi bóng hồ Xuân Hương
Anh là biển Ninh Chữ
Vỗ mái bờ yêu thương

Ninh Chữ và Đà Lạt
Qua con đèo Ngoạn Mục
Tên đèo như lời thơ
Mà hai ta ngăn cách

Ôi Ngưu Lang- Chức Nữ
Chia xa trên tầng trời
Có nhịp cầu Ô Thước
Năm-một-lần-gặp-nhau

Hỏi con đèo Ngoạn Mục
Đã dài hơn Ô Thước ?
Mà mười năm mười năm
Môi tình chôn không hết.

Để thông hát trên cao
Để sóng xô bờ cát !...

THU NGUYỆT

Thông

Mọi người cứ bảo thông reo
Biết đâu có lúc thông kêu vì buồn !
Khoảng trời cao vẫn trong xanh
Gió hiền, gió dữ muôn phương
Mượn thông vẽ những con đường băng quơ
Không hờn trách dấu vu vơ
Rộng dang tay lá thông chờ gió qua
Hết lòng trái cũng hình hoa
Khô đi rồi vẫn để mà tặng nhau
Cây thẳng, lá thẳng vươn cao
Thông reo vì biết trước sau khóc cười...
Kiếp sau nếu chẳng làm người
Xin làm cây hiểu lẽ đời như thông.

ĐỖ KIM NGƯ

Xa xanh Đà Lạt

Tặng NDQ và bạn bè Đà Lạt

Nhớ ngày Đà Lạt rong chơi
Với bèn bạn với đất trời cao nguyên
Lòng trong chẳng gợn lụy phiền
Những ham hố những chức quyền vẫn vơ
Langbian xanh đợi tôi về
Thăm người sơn cước tóc thề mây bay
Tình nồng em ủ tôi say
La đà ngọn cỏ lá cây bên đồi
Một ngày hết cuộc rong chơi
Tôi về lẫn lóc giữa nơi thị thành
Chợ đời mua bán lợi danh
Xa xanh Đà Lạt còn dành cho tôi?

LÊ NGUYỄN NGŨ

Tạ từ Đà Lạt

Bất chợt xanh um chiều phố núi
Mây mù lũng thấp gặp đồi cao
Nỗi buồn buổi hẹn vàng hoa ngô
Gặp lạnh bay qua ở cuối rào

Bất chợt lũng đồi. Ta bất chợt
Quen nhau như thể những hoa hồng
Hoa thơm trong tóc, hồng môi ướt
Hò hẹn nhau, rồi xa mệnh mông

Dắt lên đồi xuân trời trớt quớt
Áo trắng ghim đầy kim cỏ mây
Chỉ tơ theo gió bay tuốt luốt
Níu giữ còn nhau – tay trong tay

Thì nói làm chi câu trắc trở
Như thông già chuyên đứng bên chiều
Gần nhau đâu sá hồ Than Thở
Này Ái Ân rừng, thung lũng Yêu

Mai nay ta lại về châu thổ
Trăm nhánh sông xuôi bóng núi đồi
Bất ngát tràng giang lòng sóng nhớ
Trôi về Đà Lạt chiều chia phôi.

NGUYỄN TÔN NHAN

Đà Lạt

*Xuống đồi anh hái vội cành khô
Tặng cho em tượng đá chút sương mù
Hôm nay băng giá như hôm trước
Như hôm nào mưa rét bất ngờ*

*Rồi anh về thở chẳng ra hơi
Trời quá ư cao đến tím người
Và rừng thông ấy xanh non lắm
Anh chẳng làm sao hết mộng đời.*

NGHIÊM NHAN

Đà Lạt mùa hoa cúc quỳ

Đã qua rồi mùa hoa dã quỳ
Chỉ còn đó đây vàng sót lại
Đà Lạt cúc quỳ chiều hoang vắng
Vàng như rót lại của hoàng hôn.

Vàng như rót lại của lòng tôi
Vết son vàng triền đồi hoang lạnh
Gió của ngàn thông Đà Lạt
Gửi phấn cho hoa vàng thêm.

Giá mà em đến Đà Lạt mùa thu
Em sẽ tới những đồi hoa cúc
Vây quanh em một trời vàng rực
Một hoàng hôn chảy đầm dã quỳ.

Đến đi, anh chờ thu Đà Lạt
Những triền đồi xanh ngút chân trời
Một ban mai dã quỳ thả thả
Những lời yêu quyện gió thông đi.

Em về Đà Lạt với anh đi
Để anh được ngắm Em giữa một trời hoa nắng
Dã quỳ xôn xao, dã quỳ thâm lặng
Cúc quỳ trong nỗi nhớ Em về.

Mau về Đà Lạt với anh đi...

PHAN THỊ THANH NHÀN

Đà Lạt thoáng qua

Hàng cây đứng che dù trên phố
Hoa bên đường rực rỡ chào tôi
Thảm cỏ mượt như làn rêu mượt
Ngôi nhà xinh nấp bóng thông tươi.

Em gái nhỏ che dù dạo phố
Bước đi êm như lướt trên đường
Thành phố đẹp như trong cổ tích
Mùa thu về phủ nhẹ màn sương

Tôi chỉ mới ghé thăm Đà Lạt
Mà mến yêu như thể đã thân quen
Thành phố cao nguyên nhẹ nhàng thanh khiết
Suốt đời mình không thể nào quên.

1992

HOÀNG MINH NHÂN

Xin cùng say trăm năm

Đà Lạt đêm sương trắng
Nhớ buồn xưa lửa cười
Bông trắng sữa yên lặng
Lắng thông khuya không lời.

Thơm mai hoa má hồng
Rượu cần Kơ Ho chảy ngược
Một chén buồn chúc phước
Bao nhiêu người cô đơn?

Tôi bế em Đà Lạt
Đặt lên vông trắng ngà
Đong đưa đời, em hát
Ngọt ngào lời sơn ca

Em hồn nhiên áo trắng
Vít uống cả trăng rằm
Đà Lạt ơi Đà Lạt
Xin cùng say trăm năm.

Đà Lạt 21.11.1993

Xe đạp đôi

Ta đi dốc nghiêng bước chân
Đép mau mòn như kỷ niệm
Lên cao tự nhiên hay nhìn xuống
Cà phê trên đỉnh núi cũng nghiêng.

Đến đây thỏa cơn thèm lội bộ
Để nhớ xưa thời xe đạp chưa nhiều
Góc phố hai người giờ hiếm lắm
Xe đạp đôi mà ta chẳng thành đôi.

Ta đi tìm cây thông dạo trước
Vẳng tiếng chuông lục lạc ngựa già
Viên gạch cũ mòn chân ngàn lữ khách
Lá cỏ nào từng in dấu em qua.

Phố nhiều quá Đà Lạt giờ bé nhỏ
Đi một hồi lại gặp bùng binh
Ước tìm được ánh mây ngày ấy
Cái hồi mình biết nước trong hồ.

Đà Lạt nghiêng cả một đời tìm kiếm
Tựa vào nhau du khách mỗi chân rồi
Ta và em, đi bộ mòn Đà Lạt
Là thành đôi cần gì xe đạp đôi...

Ý NHI

Cùng hoa quỳ

Còn lưu lại trong vòm cây mùa cũ
Một bông hoa vàng
Như ánh nhìn
Còn chờ đợi một ánh nhìn
Như lời nhắn gửi
Còn chờ đợi
Một lòng đón nhận

Dấu trẻ muộn
Cuối cùng
Ta đã đến
Ơi hoa quỳ
Hoa quỳ thân yêu
Xin nhận về
Hồn ngân nga reo
Hồn phơi lá mở
Xanh ngây chiều
Hồn tuôn thác trắng
Lưng chừng núi
Hỡi hoa quỳ
Hoa quỳ thân yêu.

10.1994

ĐỖ THỊ BẠCH NHƯ

Một mình với mùa xuân

Mùa xuân, em với nắng
Lang thang suốt triền đồi
Bối rối gửi lời yêu
Bay đi cùng mây trắng.

Hoa hồng vàng đón nắng
Lung linh màu đợi chờ
Lời tình yêu gió cuốn
Tan biến vào thinh không.

Anh có nghe âm vang
Giữa không gian vời vợi
Lời của mây của gió
Lời thì thầm trái tim?

Có lẽ trời lặng im
Cho mùa xuân lên tiếng
Cánh én nào bay đến
Xao động một miền quê.

HẢI NHƯ

Nụ cười Đà Lạt

Nét ý nhị sông Hồng cộng mê hoặc sông Hương
Đằm thắm môi em nụ cười Đà Lạt
Nụ cười mang phép lạ níu chân anh
Không một nơi nào khác
Có nụ cười khó tả – nụ cười em
Một nụ cười rất lạ rất quen
Anh nhớ đã gặp ở đâu...dường như có hẹn
Hồ Tuyên Lâm lung linh nước mây trời.Khi anh đến
Có em rồi. Em đứng đợi lâu không?
Đà Lạt gọi mời
không chỉ uốn lượn như tranh vẽ – những đồi thông
Khoác bộ áo choàng mây
Anh bối rối trước nụ cười em đó
Nụ cười môi chẳng mượn son tô mà chín đỏ
Mai xa rồi – anh ghi đầy bộ nhớ nụ cười em
Một nụ cười rất lạ rất quen
Một nụ cười đừng đánh mất – nghe em !

LÂM HUY NHUẬN

Váng sương

Váng sương dâng nổi chiều rồi
Để con đom đóm chớp đôi giọt ngày
Rượu buồn chưa nhấp đã say
Nhìn con nhện héo treo thây góc nhà
Người thì xa, núi cũng xa
Còn vài tấm cá nhẩn nha mặt hồ.

1998

GIA NINH

Kỳ ảo Đà Lạt

“Cho người này niềm vui
Cho người kia sức khỏe”
Quá vãng trăm năm rồi
Lời ai? Còn mới mẻ!

Đà Lạt kỳ ảo thế
Phố trong cây, trong sương
Tương lai cùng quá khứ
Giao hòa trong yêu thương...

Sóng gợn hồ Xuân Hương
Giữa nắng trời ôn đới
Dịu mát đến khôn lường
Du khách tràn hứng khởi!

Đỏ vàng hoa bất tử
Đà Lạt sáng trời Nam...
Đọc thơ Hàn Mặc Tử
Thấy sương giăng ngút ngàn.

5.1993

NGUYỄN GIA NÙNG

Đến Đà Lạt nhớ Yersin

Phút chàng trai đến từ trời Âu
Đã lên mừng vui khi tìm ra Đà Lạt *
Nàng tiên ngủ trong rừng chợt tỉnh giấc mơ xanh
Hơn thế kỷ qua rồi
Nhà bác học đã trở về với cõi trường sinh
Để lại Đà Lạt mộng mơ mỗi ngày thêm trẻ lại
Đà Lạt ơi có phải
Nơi đất và người gặp gỡ ở tầm cao
Nên cả đất và người đều đẹp đẽ xiết bao
Hoa của đất, hoa tình người nở rộ
Đà Lạt với tôi đâu phải là quê hương xứ sở
Nhưng đến với Người tôi biết đẹp hơn
Có một tình yêu, tầm nhìn Yersin
Luôn thao thức, trở trần cùng Đà Lạt.

Nhà sáng tác Đà Lạt 3.11.2000

(*) Hơn một thế kỷ trước đây, ngày 21.6.1893, nhà bác học Yersin đã phát hiện ra vùng đất Đà Lạt, ông reo lên vui sướng “chạy hết tốc lực lên xuống những ngọn đồi như một chú học trò nhỏ” và sau đó ông đã đề xuất chọn nơi này để xây dựng một thành phố cho việc nghỉ dưỡng.

NGUYỄN TẤN ON

Mặt trời tháng tư

Mặt trời Đà Lạt tháng tư
Soi nghiêng lá biếc, xanh từ trời cao
Rừng thông đứng vẫy tay chào
Lòng riêng còn lại lời lao xao tình
Mất ngời bên đóa hoa xinh
Áo bay giữa phố Hòa Bình mùa reo
Câu thơ lục bát ai gieo
Để bao thương nhớ vượt đèo người ơi
Bồi hồi tiếng, ngóng nghịu lời
Tháng tư về ngắm mặt trời ngày xưa.

HUY PHÁCH

Nơi không có bão

Gió trốn vào ngàn thông
Thông reo lời của gió
Gió qua hồ Than Thở
Vội đi lời thở than
Gió lên đỉnh Lang Bian
Gọi mây về đón nắng
Gió quàng khăn lụa trắng
Bay qua miền trắng lên

Âm gió ở nơi em
Để anh nghiêng ngả mấy phen bão lòng.

NGUYỄN MẬU PHÁP

Đà Lạt - Sương

*Nhẹ nhàng đi giữa bóng đêm
Chỗ vầng trăng giăng sáng mềm Xuân Hương
Gối mình cỏ dại tơ vương
Hàng thông xanh quàng nhớ thương bạc đầu
Miên man em đến từ đâu ?
Chỗ theo cả vụn sắc màu thên thang.
Em về ru giấc hồn hoang
Ru tình tơ mộng cung đàn ngu ngơ...
Gót lãng du, mãi thần thờ
Về cùng em nơi bến bờ xa xăm
Để nghe mây gió thì thầm
Bài ca sông núi ngàn năm đợi chờ
Xin tặng em cả hồn thơ
Cho trời Đà Lạt sương mờ cùng sương.*

12.02.2000

PHANXIPĂNG

Thành phố hoa xuân

Lóc ca lóc cóc
Xoải vó ngựa hồng
Ngoạn du Đà Lạt
Mùa vừa chớm xuân.

Lắng nghe ngàn thông
Tỏ tình cùng gió
Ghé trông sóng hồ
Say hôn bờ cỏ.

Vàng xanh tím đỏ
Những hoa là hoa
Đào, lan, hồng, huệ
Quỳ, mimosa

Cổ quần foulard
Chính hoa đẹp nhất
Hàm tiếu lầy lừng
Khuyh thành khuyh quốc.

Cồng chiêng náo nức
Trỗi khúc nhạc lòng
Câu thơ tấm gọi
Suối đàn T'rưng

Thành phố hoa xuân
Lung linh cỏi hên
Từ đóa môi người
Một lần chúm chím.

Dấu son kỷ niệm
Thơm ngát đất trời
Forget my not
Thay lời ly bôi.

Lâm Viên xa xôi
Bao năm phiêu bạt
Xuân nối tiếp xuân
Dấu hoa chưa nhạt

Ơi em Đà Lạt
Hạnh ngộ dễ nào!
May thay nhân kiếp
Hồn còn chiêm bao...

1995

BẮC PHI

Giã từ Đà Lạt

Em về mắt vương giọt sương
Mưa Đà Lạt trắng con đường em qua
Rừng rưng rưng nâng một cành hoa
Hôn đôi cánh mỏng ngỡ là môi nhau.

TUƠNG PHỐ

Thơ xuân gửi bạn

Chúc xuân xa cảm tạ ơn người
N nhớ khách Lâm Viên tận góc trời
Thơ đọc bằng khuâng lời đẹp dễ
Thông reo vi vút lá xanh ngời.

Ước mãi thanh bình Nam Bắc Việt
Mơ hoài phong nhĩ mộng trên đời
Ai lên cung Quảng say duyên mới
Ta lướt trần gian chẳng nở đời.

Nam Bắc giờ đây đôi ngả cách
Và đâu đến nỗi phải xa khơi
Đăm đăm con mắt phương trời ấy
Mong giống Rồng Tiên giữ lấy nòi

Phong cả thiếu quang tặng Vạn An
Chúc năm Quý Sửu thiết hân hoan
Câu thần phóng bút thơ muôn điệu
Xuất bản gần xa ức triệu ngàn.

1973

HÀ SĨ PHU

Người đẹp bên cầu

Nhớ những cô gái đã trầm mình xuống hồ Xuân Hương

Em gái trắng hồn nước da Đà Lạt
Nghiêng dù, soi nước Xuân Hương
Đôi ngọn Lang Bian chập chờn mây mỏng
Mấy ngọn quỳ xanh tỏa sắc vàng
Đồi núi giang tay đứng giữ
Cho em trọn khúc mơ màng.

Anh bỗng rùng mình liên tưởng...
Nơi đây đâu phải là Tiền Đường
Mà bao kiếp hoa đã rụng
Cho hồ còn tỏa khói nhang.

Nước dưới chân cầu hun hút
Mặt hồ, em vẫn soi gương
Em gái, đứng nhìn nước xoáy
Nhờ mà

chóng mặt..

Anh thương

Ví đời có nhiều Kim Trọng
Kiều đâu đến nỗi đoạn trường?
Người đẹp bên hồ đứng đó
Cho người trong dạ vấn vương...

NGUYỄN NGỌC PHÚ

Một ngày Đà Lạt

Sáng, se se nhuộm hơi Thu
Trưa, âm ảm nắng như vừa Hạ sang
Chiều, Xuân e ấp hoa vàng
Tối, Đông lành lạnh mơ màng bóng thông...
Tay ôm Đà Lạt một vòng
Vẫn không khép trọn tận cùng mộng mơ
Một ngày Đà Lạt xòe ô
Sáng.Trưa. Chiều. Tối.Và mưa...và mình.

MINH PHÚC

Đà Lạt

Lần đầu tôi qua Đà Lạt
Dừng chân phố núi một chiều
Bâng khuâng nhớ câu thơ cũ
Ngẩn ngơ thành phố tình yêu:
“Đà Lạt có thác Cam Ly
Có hồ Than Thở... người đi quên về!”

Nghe chuông xa lắc trời quê
Có cô gái chờ mỗi mắt
Trách chàng say mê Đà Lạt
Quên về quên cả lời em

Giờ đây tôi qua Đà Lạt
Đi trong sương lãng đãng chiều
Không nỡ trách chàng thuở ấy
Khi lòng tôi cũng... xiêu xiêu!

Đà Lạt 1998.

NGUYỄN MINH PHÚC

*Đà Lạt dịu hiền
như mẹ như em*

Tôi trở về thành phố chiều nay
Qua lối cũ nghe rừng thông xào xạc
Bình dị trong tôi khoảng trời Đà Lạt
Những buồn vui trần trở đời thường.

Đà Lạt đi về trong nắng, trong sương
Mẹ gánh những mùa rau ra chợ
Đà Lạt chuyên cần bàn tay người thợ
Cha đổ mồ hôi gắng sức mỗi ngày.

Đà Lạt em về áo trắng bay bay
Rực nắng hàng thông con đường đại học
Đà Lạt trong tôi áo cơm khó nhọc
Mà tình yêu đắm đuối vô bờ.

Đà Lạt xao lòng qua những trang thơ
Cháy đỏ Hồng Hoa, Dã Quỳ vàng rực
Và với tôi một điều rất thực
Đà Lạt dịu hiền như mẹ, như em..

MAI HỮU PHƯỚC

Màu dã quỳ

Ngơ ngẩn màu hoa dã quỳ vàng
Nắng chiều vàng rợp cả không gian
Em qua, áo cũng vàng xao xuyến
Tôi đứng chôn chân đến vô vàng.

Nhà sáng tác Đà Lạt 10.2008

BẠCH NHẬT PHƯƠNG

Nắng sớm

Từ lầu cao
Nhìn xuống sân Golf
Nắng sớm phủ
Mịn màng trên thảm cỏ
Từng cây thông
In bóng hình mờ tỏ
Gió nhẹ nhàng
Lay động khóm cây cao
Dòng suối ven đồi
Lóng lánh những đốm sao
Làn sóng bạc
Tan dần vào trong nắng
Bên cửa sổ
Chỉ mình em đứng ngắm
Chỉ mình em
Thấm lạnh giữa ban mai!

Đà Lạt 09.07.1997

NGUYỄN VĂN PHƯƠNG

Huyền ảo

Tặng MLPQ

Huyền ảo sương

Huyền ảo thơ

Hồn ta huyền ảo bên bờ tóc em

Tóc em – từng sợi khói mềm

Bay trong cõi mộng êm đêm đêm nay.

Hồ Xuân Hương – bầu rượu đầy

Tỏa men trắng khiến anh say bao giờ

Huyền ảo sương

Huyền ảo thơ

Tình ta huyền ảo giăng tơ khắp đời.

KHUẤT MINH PHƯƠNG

Tiếng chuông

Một vòm tháp nhọn cao cao
Tiếng binh-boong thả tan vào tầng không
Vi vu bản nhạc ngàn thông
Binh – boong vang tiếng chuông đồng ngân nga
Chim rừng gọi bạn gần xa
Xôn xao gió núi, khúc ca mây ngàn
Mãi còn sống với thời gian
Tiếng binh-boong tựa tiếng đàn trong veo.

THẢO PHƯƠNG

Đà Lạt tím

Thông đỏ bóng trên đồi im phắc
Mây theo mây thờ than vất ngang hồ

Chiều run rẩy bằng lăng tím nhợt
Lục lạc rung trong vó ngựa khô

Người ở lại mùa mai vàng óng ả
Ta tìm ta nơi se lạnh cuối trời

Nghe sương nặng trên làn mi trĩu mồi
Nghe bàng hoàng những nắng tàn rơi

Đà Lạt tím khi chiều sập xuống
Tiếng chuông chùa đủng đỉnh vào sương...

VŨ QUÂN PHƯƠNG

Thực mơ Đà Lạt

*Những dãy phố có thể bừng dưới phố
Có thể mơ trong lãng đãng sương bay
Tiếng rì rào có thể là tiếng thác
Có thể là tiếng gió trên cây.*

*Có thể hạ giữa trời trưa nắng sáng
Có thể thu khi trời lạnh heo may
Có thể lạc vào trong từng ngả phố
Và người đi cùng với phần thông bay.*

*Người ta gặp bên đường có thể là cô gái
Suốt mười năm đánh giấc ở nơi này
Có thể người làm vườn đầm hương thảo mộc
Có thể một bác tiêu tiếng búa lẫn trong mây.*

*Cả thành phố mờ sương đẹp như trong cổ tích
Hạnh phúc đựng đầy tay, ta vẫn không ngờ
Em có thể là em suốt đời anh chẳng gặp
Bàn tay nhỏ anh cầm có thể vẫn trong mơ.*

1976

Y PHƯƠNG

Hoa Đà Lạt

*Tôi có mặt trên đời tưởng đã ngàn năm
Sao hôm nay mới gặp
Đà Lạt
Một Đà Lạt có thật
Một Đà Lạt choáng ngợp*

*Tôi đi trên con đường sương
Thong thả như hoa nở
Vàng vàng bông bình cỏ
Trời ơi Đà Lạt
Một ngàn năm trước tôi lạc vào nơi nào
Người ta đã tới đây và trở thành hoa rồi.*

Đà Lạt 01.01.1996

KARA JAN PLIN

Tình cao nguyên

*Em còn nhớ?
Có lần em nói
Nhưng không hết lời
Cao nguyên yêu...
Và tôi chợt hiểu
Tình người Tây Nguyên
Yêu thiên nhiên
Như núi yêu rừng
Tình yêu của tôi
Như nắng yêu gió
Cao nguyên tôi đó
Em ơi!*

LẠC QUAN

Trời thu Đà Lạt

Trời thu Đà Lạt mưa hoài
Kẻ trong chăn ấm, người ngoài đường êm
Ai đang đứng lặng bên thềm
Nghe từng giọt lạnh mà nhen tình nồng
Nỗi lòng trắc ẩn Tây – Đông
Muốn tìm ai đó mà không rõ đường
Nợ nần trăm nẻo vẫn vương
Tơ lòng lasso mối yêu thương đã dày...
Đất trời muôn sự đổi thay
Nợ tình trăm đắng ngàn cay vẫn chờ
Sương mai rải nhẹ đường tơ
Thuyền ai vượt sóng bến bờ là đâu
Mỗi mồn chèo lái đêm thâu
Vẳng nghe ai đó hát câu đồng hành

Trời thu gió mát trăng thanh
Đèn ai thấp thoáng nhà tranh bên rừng
Thuyền chèo hương lái ngập ngừng
Bến trong bến đục đã từng xông pha
Đường trần vụn dặm còn xa
Trời đêm biển lặng giúp ta đến bờ
Ruột tầm vốn sẵn đường tơ
Tầm ơi ! nên gắn với bờ dâu xanh.
Ta yêu giọt nước trong lành
Vượt bao sóng dữ tìm hành “ thiên hương”
Sống đời chỉ có yêu thương
Nợ nần mang nặng vấn vương chữ “ đồng”
Chân trời còn mãi vững hồng
Mệnh mông đất rộng đôi sông “ thiên hà”
Trời thu Đà Lạt muôn hoa
Mưa thu rơi nhẹ cho ta mát lòng.

19.8.1992

ĐẶNG HỒNG QUANG

Lỡ

Miền đất hoang khô cháy
Cầu mong chút giọt mưa
Là trái tim tôi đỏ
Cô độc tự ngàn xưa.

Sự chuyển rung mê hoặc
Báo hiệu trận cuồng phong
Bởi chính em chớp lửa
Của sắc đẹp nào lòng.

Chỉ lần đầu gặp mặt
Mà ngây ngất hương say
Mà cánh buồm nghiêng ngã
Mà biển ngập trời mây.

Vô tình hay số kiếp
Ngàn đời có duyên không?
Lỡ rồi sao phải giấu
Lửa tim và bão lòng!

Đà Lạt cuối mùa bông dã quỳ

NGUYỄN DƯƠNG QUANG

Mùa xuân, em, Đà Lạt

*Đà Lạt mùa xuân những nụ hồng
nắng vàng tơ lụa, cỏ xanh nhung
thực, ảo như người mình yêu dấu
nhà em chìm bên kia đồi thông.*

*Phố cao theo núi dải sương mờ
sắc hương trời đất cội hẹn hò
hoa cũng đẹp, suối, hồ cũng đẹp
bởi vì em đẹp như bài thơ.*

*Đà Lạt chiều xuân buồn nhè nhẹ
như chàng thi sĩ đợi hoàng hôn
ta trải hồn chờ bên dốc nhỏ
nghe thoảng làn hương gót chân quen.*

NGUYỄN HỒNG QUANG

Sương hồng

Gửi H.

Gặp gỡ làm chi? một đêm sương
Quán vắng bên hồ, tóc buông hương
Đôi mắt hiền vui, vầng trán mộng
Và môi, ô! Một đóa vô thường

Sao trong lòng lấy đêm nay ấy
Còn đọng ít nhiều e ấp xưa?
Em ngồi không nói như em hát
Em đắm hồn tôi như trong mưa

Nét bút tự trời ngàn năm hiện
Mắt tim tôi dụi, máu vừa ngưng
Tôi cười tôi nói tôi lơ đãng
Để giấu hồn tôi lặng vô ngôn

Đôi người bạn chung bàn tíu tí
Chuyện dăm ca khúc, mấy bài thơ
Cả em nữa, không ai hay biết
Tôi trải hồn mơ một dáng mơ

Tôi biết rằng tôi...tôi sẽ không
Gặp lại em, em thành nhớ nhung
Chia tay bên hồ, đường phố vắng
Mình tôi, Đà Lạt phủ sương hồng.

PHẠM XUÂN QUANG

Xao xác hoàng hôn

*Có một chiều như thế, ngỡ trong mơ
Trời Đà Lạt mây mờ che sắc nắng
Cỏ cũ lối mòn, nghiêng nghiêng quán vắng
Màu phượng xưa tím ngắt một khoảng trời*

*Có nơi nào như thế, Đà Lạt ơi
Ai mang lạnh khóa lưng trời neo lại
Con dốc quanh co sắc vàng hoa dại
Tán thông già thả gió giữa chơi vơi.*

*Có thể nào như thế, Đà Lạt ơi
Em đến rồi đi như cơn gió thoảng
Cố níu giữ những ảnh hình xa vắng
Để bây giờ xao xác một hoàng hôn.*

*Đà Lạt nhớ thương sương khói đượm buồn
Ly cổ tích rót tràn men huyền thoại
Than Thở cạn, lòng Cam Ly tê tái
Gió vô tình thổi buốt lòng tình yêu.*

28.7.2006

TÔ VĂN QUANG

Đà Lạt sử quán

Đường qua Thung lũng Tình Yêu
Đà Lạt sử quán đập dìu giai nhân.
Trăm ngòi thiên bút phê vân,
Như hồ sen nở mỗi lần mưa rơi.
Tranh thêu thêu cả đất trời
Kia con cá lội, đây lời mẹ ru...
Đông tàn xuân hạ về thu
Ngàn hoa đua nở sương mù giăng giăng
Đêm về ẩn tượng làng văn
Câu hò mái đẩy bóng hàng sông Hương.
Tiếng đàn trầm bổng du dương
Đưa ta về với phố phường Thăng Long
Khăn rằn thơm lúa trở đồng
Dân ca nhạc cổ lắng trong ân tình.
Đẹp thay đất nước quê mình
Có chòm thông đứng thu hình nước non.

VŨ TRỌNG QUANG

Hoa sen cạn

*Vượt lên trên trăm ngàn năm bay
Vượt lên bạt ngàn nước nổi
Đến giữa đại ngàn hoài thai
Búp nở ngút ngàn cánh mới.*

*Thân gầy số phận cứu mang
Lá ngoan thu mình xanh nhỏ
Vượt cạn bầu nịu sương tan
Vượt cạn sản sinh hoa đỏ.*

VŨ XUÂN QUẢN

Tâm cao

Em xây nhà cao ngút tầng mây
Đẩy núi xưa thấp xuống từng ngày...
Từ nay trăng mọc ngang tâm với
Ngôi nhà lướt nhẹ giữa mây bay!

Tháng mười- thành phố dốc đồi

1.

*Thành phố dốc đồi già theo người đi
hoa quỳ đại có bao giờ vàng thế
sao hoa quỳ buồn quá
hay chính ta buồn
tẩu thuốc nào để lại khói sương
trên đỉnh tháp nhà thờ buổi sáng
trên phố chợ buổi chiều
trên cửa kính quán cà phê buổi tối
khói sương sao buồn quá
hay chính ta buồn...*

2.

*Chiếc valise vuông và ống poster tròn
trên vai một người chở nặng
bay lên bầu trời
thành phố dốc đồi không ngoái lại
buồn như những thung lũng ngủ say
buồn như một nghìn năm cao nguyên hoang dại
buồn như một nghìn ngọn thông ướt sương
trên đồi...*

3.

Bây giờ còn lại mình tôi
buổi chiều
kéo cao cổ áo lên phố chợ
gió ơi là gió!
chưa chi đã mùa đông
khum tay che một đốm lửa hồng
cho đỡ lạnh
cho đỡ hoài mong...

4.

Bây giờ còn lại mình tôi
trên vỉa hè đá lát
đá những trái thông khô
nhảy một nhịp vu vơ
hoa tím trong cỏ ơi sao mày buồn quá vậy
chúng ta ai buồn hơn?

5.

Bây giờ còn lại mình tôi
thềm đá cao phố chợ
cọ ro ngồi thổi khói, ly sữa nóng nửa khuya
bốc mù
tròng kính
lãng đãng một ngày vui
trong trí nhớ...
những vì sao ơi đừng nhỏ lệ
ướt đường về chân ta...

6.

Chiếc valise vuông và ống poster tròn
trên vai một người chở nặng
bay lên bầu trời...
lòng ta cũng bay lên một cánh chim rách nát
vào chân mây
ngậm ngùi...

THÂN THỊ NGỌC QUẾ

Núi chiều nhung nhớ

Nắng nghiêng bóng xuống cuối ngày
nhìn mây đơn lẻ vừa bay qua chiều
ai về hái nhánh hoang liêu
mà nghe tiếng suối hát đìu hiu xa

Nắng phai xế nửa cành hoa
màu chiều cũng tím như là nhánh hương
núi mờ khoác nhẹ khói sương
ôm hoàng hôn ngủ bên vườn mây cao

Cánh chim về mãi phương nao
chở mùa thu trắng bay vào trang thơ
có người nhặt cánh sương mơ
thả trên suối biếc làm ngọc ngấn chiều.

BÙI MINH QUỐC

*Thơ tặng hàng thông
ngoài cửa sổ*

*Bên cửa sổ thông reo nhạc vút trời
Đây người bạn thắm của hồn tôi.
Niềm thơ vừa chớm hoài thai đã
Nghe dào dạt thông xanh đưa nôi.*

*Thơ hát đời thông cho gió dâng
Cho ai xa cách hóa nên gần
Thơ tung cánh vượt bao mùa dũ
Góp với xa gần một điệu xuân.*

LÊ MINH QUỐC

*Đêm đầu tiên ngủ
tại Đà Lạt*

Đêm nằm ngủ với dế giun
Sương rơi tôi uống giọt buồn lạnh môi
Tiếng gà khản giọng ven đồi
Tôi đi. Tôi đứng. Tôi ngồi. Mộng du
Bốn bề cây cỏ hoang vu
Tôi nằm ngủ với mùa thu một mình
Chém cha mắt liếc đa tình
Hôn Đà Lạt giữa chập chùng sương đêm
Hôn ngon cỏ mượt chân mềm
Hôn ngôi sao đứng khóc trên đỉnh trời
Và hôn từng giọt trăng rơi
Tôi hôn tôi chạm môi tôi lúc nào ?
Đêm nằm ngủ giữa đồi cao
Thơ ghi trên cỏ xin trao tặng người
Khi vừa đến tuổi ba mươi
Tôi gặp Đà Lạt biếng lười phục sinh.

1998

HUỖNH VĂN QUỐC

Hoa bất tử

*Ai gửi khao khát vào hoa
Ai nhận từ hoa nghị lực
Mà tên hoa như thách thức
Đập vùi sóng gió thời gian.*

*Xin tặng hoa này cho em
Nhiều hơn những điều mong mỏi
Nhiều hơn những gì đã nói
Đóa hoa nở thắm, không lời.*

*Và như một ngày nào đó
Hoa không còn nữa trên đời
Là khi ảnh hình bất tử
Hoa đang nở giữa hồn tôi!*

QUY QUY

Đà Lạt... thu

Tháng tám thu vàng hạt nắng vương
Heo may chao chát lạnh bên vườn
Chiều buông vạt tóc hương trầm lặng
Mây đọng trời thơ...lãng đãng sương

Đà Lạt thu về sóng sánh Prenn
Triền sương lặng lẽ ngủ bên ghềnh
Hoàng hôn chợt đến...nhà sương khói
Suối tóc thông trùng nụ hôn đêm.

Thung lũng giọt đêm đọng nỗi niềm
Xoài mình trên phiến đá cô miên
Trộm nghe lời suối thu lai láng
Náu ngàn nội cỏ...giữa cao nguyên

Thành phố mù sương đêm chơi vơi
Đường hoa dát ngọc nét mây ngời
Cỏ đêm lấp lánh lời trăng hát
Khoảnh khắc kiêu sa của đất trời.

TRẦN QUY

Đêm Tây Nguyên

*Lời núi chạm vào em
Mùa vàng về xứ sở
Lời công chiêng vang vang
Ngất ngưỡng nồng điệu múa*

*Hương da thịt dậy sinh
Rượu cần bùng ánh lửa
Nồng nàn trong anh, em
Váy xòe mưa thổ cẩm*

*Lain vào nhau ánh mắt
Vui cùng nhau nụ cười
Đêm về mùa rạo rức
Đất gọi mùa sinh sôi...*

NGUYỄN HỮU QUÝ

Im lặng trên cao

Tránh xa sự ồn ào, sặc sỡ
không du dương những cung bậc phổ phường
chỉ tuổi ấy, hoa và gió ấy
có điều gì thật dễ thương!

Im lặng trên cao là im lặng của người
tự mình lớn không mượn oai giông bão
sau tre trúc có tiếng mùa thu gọi
gió lẫn vào nẻo khuất lao xao.

Tìm về tuổi, về hoa và gió
khi nỗi buồn biết tìm cho nhau.
có những điều ngỡ như bé nhỏ
thành vô biên khi mây trắng trên đầu

Hồn núi nhập vào ta lặng lẽ
thơ gặp mùa nín gió đợi hoa sinh
sông xuôi ngược khi người không còn trẻ
thao thiết dòng trong suốt với lặng im...

VĂN QUÝ

Thung lũng Tình Yêu

*Em đi trong Thung lũng Tình Yêu
Nắng xé mơn man, bước dấp dìu
Mimôsa hoa vàng e ấp
Mượn hương gió tôi ngỏ lời yêu!*

Đà Lạt 7.1997

NHẬT QUỲNH

Không thể bắt đền!

Bắt đền sao được anh ơi!
Em lên Đà Lạt đánh rơi những chiều
Đà Lạt thơ - Đà Lạt yêu
Một mai về phố bao điều tương tư

Nhớ trời Đà Lạt vào thu
Tóc em gió cuốn rối mù vai anh.
Men theo con dốc chòng chành
Mình anh đón hết hao hanh gió lùa.

Em say như kẻ ngấm bùa
Bên anh đi mãi vẫn chưa cuối đường.
Nhẹ nhàng gom sợi khói buông
Tay anh thức gọi Xuân Hương sóng tràn.

Mênh mông trong gió đại ngàn
Tiếng ai cười “vỡ” trái oan tình đầu.
Núi cao cao - vực sâu sâu
Ngàn năm - tóc gối - bạc màu vai anh.

Nhà sáng tác Đà Lạt 9.2008

TRƯƠNG QUỲNH

Thành phố tuổi thơ

Tuổi ấu thơ tôi nô đùa mãi miết
Chạy đuổi theo tốp lính thổi kèn Tây...
Tiếng kèn vang lên, náo nức tầng mây
Lay động cả hoàng hôn tím đỏ
Năm tháng ngọt ngào trôi qua vậy đó
Rất êm đềm giữa phố núi thân thương
Có “tiếng kèn lính tập” mỗi chiều buông
Có bóng liễu soi mình trên mặt nước
Bỗng đến một ngày long trời chuyển đất
Thành phố quê tôi rầm rập xuống đường
Cờ đỏ, đỏ trời xứ sở mù sương
Cuốn hút tuổi thơ quyen vào cơn lốc
Năm tháng sục sôi trên đường đánh giặc
Ba anh trai lần lượt hy sinh!
Mẹ nhắm mắt chưa kịp thấy quang vinh!
Cha nằm lại trên đường sơ tán!
Đất nước chìm trong lửa đạn
Quê hương tan tác đau thương
Cuộc chiến nào không thấm đẫm máu xương
Vinh quang nào không trả giá?
Nhưng lớn hơn tất cả
Là suốt dải non sông thấm đỏ một màu cờ
Tôi lại về với thành phố tuổi thơ
Từ thăm thẳm bóng hình xưa man mác.

NGUYỄN XUÂN SANG

Tương tư Đà Lạt

Em che ô tím Huế
Bên anh leo dốc dài
Tiếng em cười khe khẽ
Xao xuyến nắng ban mai

Thăm vườn hoa Đà Lạt
Ngẩn ngơ trước muôn loài
Sắc hoa nhài dịu mát
Ấm áp màu hoa mai.

Hoa tương tư tím tím
Như chiếc dù của em
Giã từ lòng bịn rịn
Cho đêm về mơ êm.

NGUYỄN XUÂN SANH

*Nhớ đêm hoa quỳnh
sáu mươi năm trước*

*Hoa trời thả nở ban đêm:
Trăng tròn vươn cánh dịu mềm hơn sương
Hồn trao chút nhớ chút thương
Chân chờ man mác dặm đường khôn xa.*

*Vườn quỳnh gọi đến với hoa
Thời gian hẹn quá chiều tà băng khuâng
Đất lâu thả tối tràn sân
Từng giây hoa nở chút thần đầu đêm.*

*Ta ngồi ta lắng phút êm
Đưa hồn khoảnh khắc quỳnh đêm thoảng vườn
Trăng trời bát ngát hương thơm
Hoa quỳnh nghiêng nhánh thăm mơn má người.*

4.1.1994

HỒ THẾ SINH

Lời hát màu xanh

Em hát về thành phố cỏ non
Giọng Bắc lai giữa thành phố núi
Chao nghiêng đời trai rong ruổi
Ngọt mềm lời hát màu xanh

Thành phố này ta có em
Đôi hoa vàng mùa đông
 có xua đi ít nhiều băng giá
Em hóa thân thành huyền thoại
Lung linh giọt nắng màu hồng

Lời công chiêm lên núi ra sông
Âm vang mùa lễ hội
Đưa em về gõ cửa
Thiên thần ơi, ta xin mắc nợ người.

Lời công chiêng còn rơi rơi
Ta, con ngựa hoang
 ngậm nhàn hồng bé nhỏ
Tình yêu cho em vừa nhóm lửa
Đã vội vàng chia xa.

Lời em hát ngân nga...ngân nga...
Đêm chia tay mưa tầm tầm mái lá
Mắt em xanh điều kỳ lạ
Muốn nói với em điều rất thật
Một nụ hồng vừa hé nở trong tim.

NGUYỄN MỘNG SINH

Đà Lạt và em

Chẳng thể hình dung Đà Lạt không hoa
Không mặt hồ trong in lòng thành phố
Màu nắng dịu êm dát vàng thảm cỏ
Những lối mòn uốn lượn giữa rừng thông
Phố nhỏ nghiêng theo dốc núi chập chùng
Đêm tĩnh lặng trăng soi vào nỗi nhớ
Chợt đến chợt đi chút buồn vô cớ
Khi chuông chùa vọng lại dưới trời đêm...

Chẳng thể hình dung Đà Lạt vắng em
Dáng cần mẫn trên vườn rau xanh mướt
Thon thả ngón tay nâng cần rượu ngọt
Tóc mây dài lấp lóa buổi hoàng hôn...
Đời có em thêm thanh thản tâm hồn
Lòng ấm lại sau mùa mưa giá lạnh
Hoa quỳ nở một góc trời óng ánh
Bên sắc hoa tươi tắn giọng em cười !
Tôi vẫn tin, dấu biến động dòng đời
Đà Lạt có hoa và em mãi mãi !

CAO XUÂN SƠN

Đà Lạt

Lệ than thở đọng thành hồ
thông xanh hay những mong chờ lẻ loi?
Hiu hiu lạnh cũng gai người
Lạnh từ ai lạnh sang tôi...lạnh tràn?

Mềm lòng trái bắp nướng than
chiều chưa chi đã sương tan lãng đời.
chợ “ Âm phủ” * bếp lửa cời,
rì rầm đêm thoảng bên tôi rì rầm...

Mừng se sẽ, sầu nín câm
thầm duyên Đà Lạt trăm năm gọi mời.
đơn côi nào gặp đơn côi
Thành ra trắng xóa nụ cười thác Prenn?

8.1994

(*) Chợ “ Âm phủ” là tên gọi dân dã bởi chợ họp ban đêm trên đường vào chợ Đà Lạt

HÀ THIÊN SƠN

*Xin tặng người
hạt bụi biết tương tư*

Ta lên phố núi chiều sương ăy
Lòng thấy băng khuâng chợt nhớ người
Ở đây hoa cỏ hồn nhiên vậy
Gió cũng đi vòng qua lưng mây.

Ngập ngừng đồi núi ngập ngừng cây
Nghe thoảng đâu đây tiếng gọi bay
Có ai bước lẻ trên đường vắng
Bỏ lại sau lưng những dấu giày.

Bao khách lữ hành trở lại đây
Gió sương thổi bọt cả vai gầy.
Cát bụi đường trần thương mến ă
Xin tặng người hạt bụi biết tương tư.

Đà Lạt 2000

NGUYỄN BẮC SƠN

Chiêm bao về Đà Lạt

Kỳ lạ nhỉ ! giờ đây ta bỏ xứ
theo trái phong du, nín gió lên trời
xin bái biệt cổ thành với nhà ga hoang
không thiết lộ
khói của chồi rơm, bãi cát trắng soi

Ở Đà Lạt ngoài khung cửa kính
giàn su xanh thở ấm má em hồng
và ta, kẻ mười năm không áo lạnh
biết đời mình, đủ ấm hay không?

Ở Đà Lạt ta tha hồ cuốc đất
và tha hồ ẩn hiện giữa ngàn cây
sẽ đi tìm cây cần trúc nhỏ
ra hồ ngồi, câu đú câu mây

Ở Đà Lạt, lạc đà dẫm bầy đừa
Còng lưng ra mà công ba lô
Những hào sỹ đứng bên bờ nhật nguyệt
Vỗ tay cười thương lớp sóng lô nhô.

LÒ NGÂN SỦN

*Em ở Đà Lạt,
anh ở Sa Pa*

*Em ở Đà Lạt. Anh ở Sa Pa
Hai ta cách nhau
Trùng trùng núi. Trùng trùng mây
Trùng trùng gió. Trùng trùng cách trở
Trùng trùng nỗi nhớ...*

*Em ở Đà Lạt. Anh ở Sa Pa
Hai ta ở hai đầu mưa nắng
Chân bước không tới nhau
Tay với không tới nhau
Mắt nhìn không tới nhau
Nhưng lòng ta vẫn luôn ở bên nhau
Trong mỗi bước đi. Trong mỗi bữa ăn
Trong mỗi đêm nằm. Lắm lắm hương hoa*

*Em ở Đà Lạt. Anh ở Sa Pa
Hai ta như hai dòng thác đầy tràn
Mùa hạ đến. Đất nước hóa mùa xuân.*

10.1998

NGUYỄN THỊ TUYẾT SƯƠNG

Nàng thơ

*Trăng vàng khẽ chạm hồn thơ
Giật mình sửng sốt thần thờ sau mây.
Hỡi nàng thơ má hây hây
Suối Vàng Đà Lạt ...còn ngây ngất lòng.*

TẠ VĂN SỸ

Người miền núi

Người miền núi mất quen bóng núi
Núi vây quanh ấm áp thân gần
Về đồng bằng nhìn bốn bề trống trải
Thấy mình như lạc lõng phân vân

Người miền núi uống rượu ghè bằng bát
Quá lắm thấy mình như đang trên mây
Về đồng bằng uống toàn rượu đế
Ly nhỏ thôi, ấy vậy mà say!

Người miền núi quen leo đồi dốc
Từng đoạn thôi, khúc khuỷu hóa gần
Về đồng bằng đường cứ dài hun hút
Đi không trèo nên dễ mỏi chân.

Người miền núi ở với nhau dễ lắm
Không khoe khoang khách khí phân trần
Người đồng bằng nhiều cầu kỳ kiểu cách
Nếu không quen cứ thấy ngại ngẩn.

Người miền núi nên mê xứ núi
Mới rong chơi dăm bữa đồng bằng
Đã thèm núi, thèm rừng, thèm suối
Chào bạn bè về lại chốn quen thân.

PHẠM VĂN TÁM

Phiên họp cuối kỳ

Tặng tỉnh ủy Lâm Đồng K.VI

Đà Lạt đêm cuối đông giá rét
Đồi thông reo vi vút gió ngàn
Trên tầng hai điện vẫn sáng lan can
Tỉnh ủy
Phiên cuối kỳ
Đang họp
Bốn mươi ba mái đầu nào xanh nào bạc
Chụm lại bên nhau bàn việc tương lai,
Ban chấp hành mới sẽ có ai
Ai nghỉ, ai thôi, ai còn làm nữa...
Đêm về khuya gió rít ngoài khe cửa
Mà tình đồng chí trước sau
Chuyện nhân tình nào dễ nói hết đâu
Gửi trọn niềm tin qua từng lá phiếu
Đồng chí ơi! Bởi chúng mình đã hiểu
Nói ít hơn để việc được nhiều
Cho ngày mai đại hội.
Tôi chép lại vần thơ đến vội
Gửi tặng chấp hành khóa sáu tin yêu.

1.2001

NGUYỄN TRỌNG TẠO

Thành phố thấp thoáng

Thành phố thấp thoáng trong lá thông
Trong lời buồn bài hát cũ
Thung lũng Ái Ân, hồ Than Thở
Hoa vô tình thấp nắng dọc chiều đông.

Tôi về đây đã qua tuổi chiến trường
Câu hát khác xưa, khác xưa rồi ánh mắt
Sương chẳng còn giăng đục ngày chủ nhật
Dáng người đi gồng gánh bước cần lao.

Đèn dịu dàng một thoáng tình yêu
Trăng khiêm tốn viền quanh mái núi
Trai gái gọi nhau gánh lá che sương muối
Cà chua đang đậu quả phía ngoại ô.

Tưởng gặp nhau rồi mà đã gặp nhau đâu
Thơ bè bạn đến giữa lòng bất chợt
Trước cửa nhà ai nguệch ngoạc dòng chữ viết
Em mang hạt rau lên đơn vị kịp gieo mùa...

Có gì xốn xang như một mối hẹn hò
Hoa đừng quên nhau mở cánh khuya bờ ngõ
Chiếc ba lô bá vai như trẻ nhỏ
Giục tôi về nơi ấy – hướng em đi

Chẳng dừng lâu thành phố có trách gì
Nhiều vội vã, bao điều chưa kịp nói
Sau lá thông câu hát rừng bồi hồi
Thành phố còn thấp thoáng suốt đời tôi !...

HOÀNG ANH TÂM

Nói với Đà Lạt

Ta về Đà Lạt xem cung điện
Dinh thự nguy nga giữa núi đồi
Dốc xuống dốc lên như bốn cột
Mấy đời vua tướng, bóng ma trời!

Ta đi trong nắng sương mùa lạnh
Tượng đá đời cây cũng úa màu.
Phố núi chưa quen người xứ lạ
Vòng vèo mấy ngả lại tìm nhau.

Ta về Đà Lạt buồn muôn thuở
Đêm vẫn chưa khuya, vắng bóng người
Chỉ có bạn bè bên chén rượu
Đèn vàng chia sẻ chuyện buồn vui.

Ta về Đà Lạt mùa mưa vội
Đồi vắng hoa thơm đáng đã quỳ
Chỉ có trên lưng gùi cỏ dại
Em về buồn vắng, bước sơn khê.

Ta về Đà Lạt ngàn thông đợi
Thung lũng Tình Yêu của muện màng
Mây trắng lưng đèo em ở lại
Sương mù Đà Lạt với Lang Bian.

Đà Lạt 8.6.2008

TÚY TÂM

Vó ngựa khuya

Về đâu? Vó ngựa khuya
Thảo nguyên – đồng cỏ ngủ
Trăng cũng lặn lâu rồi!

Về đâu? Vó ngựa khuya
Ruổi rong hoài kiếp thú
Suốt dọc đời gió mưa?

Về đâu? Vó ngựa khuya
Trần gian đường thăm thẳm
Bước chân mỗi, gối chôn

Về đâu? Vó ngựa khuya
Trăm năm còn mấy buổi?
Náo nức chi ? Bước dồn...

TRẦN TRÚC TÂM

Lên cao

Nằm ven sườn núi cheo leo
Nhà công nhân ở như treo lưng chững
Một bên núi đá tựa lưng
Một bên xanh thắm cánh rừng ban mai.
Sông vàng ngửa mặt dang tay
Trời xanh mây trắng đọng đầy lòng sông.

Lên cao núi non trập trùng
Trời khô ngọn gió nóng nung da người.
Lên cao hái nhánh sao trời
Đem về thấp sáng núi đồi quê hương.

1990

QUÁCH TẤN

Đà Lạt đêm sương

Bóng trăng lấp lánh mặt hồ im
Thời khắc theo nhau lải rải chìm
Đứng dựa non sao bờ suối ngọc
Hồn say diu diu mộng êm êm

Một luồng sương bạc bông từ mô
Lẻn cuốn vàng trăng cuối mặt hồ
Cuốn cả non cao bờ suối ngọc
Người lơ lửng đứng giữa hư vô

Trời đất tan ra thành thủy tinh
Một bàn tay ngọc đắm hương trinh
Âm thầm mơn trớn bên đôi má
Hơi mát mê mê chạy khắp mình.

NGUYỄN NGỌC THẠCH

Thì thầm

Cô đơn hơn tĩnh vật
buồn xa trong sương mù
làn khói bay vào mắt
khi Đà Lạt vào thu

Lời nhiều làm sao nói
nơi này ai có nghe
nhìn quanh mình trở lại
núi đồi mờ sương che

Mưa bụi bay ngoài phố
trong lòng mưa bụi bay
cao nguyên đêm mưa nhỏ
vào lòng mình trưa nay

Cũng rồi thôi sách vở
cũng rồi thôi một ngày
đơn côi ra đi nữa
nhớ thương thành phố này

Em thời gian đại học
xin nhẹ cánh đừng qua
mình buồn hơn tiếng khóc
nhưng xin buồn đừng xa.

TÔ DUY THẠCH

Rừng biển tương tư

*Khi bỏ về xuôi ta nhớ núi
trầm trầm thác kể chuyện thiên thu
nhớ từng lá cỏ thương bờ bụi
những sáng mờ sương khói núi mù*

*Nhớ khóm thạch lan triền đá dựng
rừng đại ngàn xanh đến rợn mình
ta con sâu đo, đo ngày tháng
đo hoài không hết kiếp phù sinh*

*Khi ở trên rừng ta nhớ biển
bồi hồi âm vọng khúc miên man
rờn rợn rong rêu chiều hải ngàn
nghe gió ngàn reo ngổ sóng tràn*

*Ta, con cá lạc trong vụng nước
mải mê không biết biển xa rồi
lao đao trên bãi đời khô kiệt
cũng đành thôi một cuộc rong chơi*

*Khi ở trên rừng ta nhớ biển
về biển băng khuâng lại nhớ rừng
ở đau lòng cũng đau hoài vọng
về một côi nào trong nhớ nhung.*

BẢO THANH

Đôi mắt anh là bến đợi

Tặng T.

Đôi mắt anh

là tiếng sóng

là vận hạn của rừng

Còn ta lướt qua đời giản dị

Mái chèo nghiêng rẽ bóng một thời.

Đôi mắt anh vờ gọi núi

Khuôn mặt sương trông giống mặt người

Ta khao khát như dòng sông mắc cạn

Tự lưu đầy chịu án chung thân.

Ta nhạt lại buổi sáng rung người

Tháng ngày trôi hoang vắng bờ môi

Kìa phấn hương chơi vơi khắp nẻo

Nặng khung trời gom vội lá rơi.

Trong thẳm sâu âm vang máu thịt

chôn vùi trắng xa tít trên đầu

Có điều gì mưa đã khóc từ lâu

Có điều gì mà cứ phải chờ nhau

Vì đôi mắt anh là bến đợi.

Đà Lạt 31.X.2003

ĐỖ THƯỢNG THẾ

Tình ca đôi xanh

Gửi em và đôi Cù

*Vén màn sương, em đi về phía gió
Còn ta ngồi đàn với cỏ
Khúc điệu mùa nhấp nháy
Lúc tỉnh mơ !*

*Không biết tự bao giờ
Ta đã yêu đôi xanh đến thế ?
Hồn đi hoang trong xa vắng ủa về
Cùng cỏ non đâm sương tỉnh tại
Và buồn đau xin khép lại
Theo ngày lên nhẹ bước thanh tân.*

Đời được bao lần
Hồi sinh trọn vẹn ?
Thì em, có hẹn cùng ta ?
Ngựa bạch bên đồi gióng cương đã sẵn
Lục lạc reo vàng hanh đốm nắng
Mời em !...

Nắng se nghiêng muôn sợi tơ mềm
Biết có buộc đôi tim trên thảm cỏ
Kìa ai đó thả tình ca Chopin
Miên man gió ?
Niềm xao xao sóng nước hồ trong
Ôi thiên thanh tản rộng trong lòng
Nào mời em !
Hãy cùng ta hát mãi...
Đời xanh !

Dà Lạt tháng 7.1991

PHẠM THÁI

Viếng anh

*Lòng trĩu nặng, mắt nhòe lệ ướt
Gió mưa phơi tím ngắt bờ hoa
Ve sầu hát trên cành rả rích
Một mình em đi viếng mộ anh!*

*Nắng sớm mai nay sương còn đọng
Khói vương mùi thuốc súng thuở xưa
Bồi hồi chạnh nhớ ngày năm ấy
Nhớ dáng hình anh – nhớ các anh.*

*Một cánh đồng hoang vắng bóng người
Hố bom dày đặc, cỏ xanh tươi
Một vài mô đất hay phần mộ?
Đâu dáng hình anh giữa cuộc đời.*

BÙI PHƯƠNG THẢO

Hoa phong lan

Viết trong ngày mất của cha: Nhà thơ Quang Dũng

*Một thoáng lạnh sương chiều cuối thu
Xanh cao mãi là mây trời trong vắt
Cây nhả lá vàng rơi nghiêng lối nhỏ
Khói thoảng hương trầm lan trong gió*

*Hai mươi mùa thu mơ thấy cha
Gần tắc gang mà xưa như cổ tích
Ba Vĩ xanh gửi mây cài trên tóc
Trắng bông bênh phiêu lãng giữa ngàn không.*

*Một cuộc đời luân hồi sinh tử
Biết thế nhưng thương cứ nặng đầy
Ước mong sẽ gặp cha đâu đó
Con trẻ chạy về tựa chốn bình yên.*

*Ô cỏ mặt con đắp mộ cha
Mơn mớn lên xanh vầy vùng năm tháng
Giờ bên song cửa lan rừng gọi nắng
Mỗi sáng mai độc thoại với người thơ ?*

DUY THẢO

Cảm nhận Đà Lạt

*Chị bán hàng đón người mua không đưa đẩy
Bác chở xe ôm mời khách chẳng tranh giành
Viên chức trong giờ không lai rai ngoài quán
Nhịp sống yên bình dưới bóng thông xanh.*

*Mây sà thấp để thác hồ thơ mộng
Đường lên cao cho du khách vào ra
Là vẻ đẹp trong mắt tôi Đà Lạt
Thành phố sương mù, thành phố ngàn hoa.*

Đà Lạt 9.2003

CHU THÀNH THI

Hoa trinh nữ

Chiều nay Đà Lạt ai tìm ai
Sương mờ vương vấn áng mây trôi
Trăng Hàn Mặc Tử vừa lên núi
Mà thác Cam Ly đã sáng ngời.

Riêng hồ Than Thở trắng không xuống
Chỉ rừng Ân Ái gió lên thôi.
Ngựa trả du khách về quán trọ
Cành hoa trinh nữ nín vai tôi.

Đà Lạt 8 tháng 3

Buổi sáng lên đồi tôi bắt gặp
những giọt sương chưa tan chờ nắng muộn
đứng giữa vườn thơ nhìn vào đôi mắt
khát khao đợi tình
mà nhói thương từng hạt chữ của người khóc mình
đôi khi thời gian cũng lắm điều dẫn dụ tôi rong
chơi chạy miết trên đường rain của những chén
rượu cổ
tôi thật cô đơn cô đơn trong nỗi nhớ em
bên kia có tiếng cồng chiêng bập bênh hoài niệm.

Có ai đó đánh thức tiếng đá
Chuỗi âm thanh của người không biết gõ đàn
gợi nghĩ về cái đang qua
Xin lỗi em cho anh lỗi hẹn
vì không gửi đóa hồng đỏ
và lời chúc phúc về kịp với mùa tình
Sự cách xa tưởng như sờ thấy quá thèm
một ánh mắt lảng
Và bây giờ ngoài cửa sổ
ánh đèn của đêm
hạt sương của đêm
cùng những khuôn tượng em lại rất dịu dàng.

MAI THÌN

Đà Lạt

*Đà Lạt là em gái hàng rong cuối phố
bao năm rồi lặn lội xa quê.*

*Đà Lạt là anh lữ hành cô độc
mãi mê tìm mấy kiếp phù du.*

*Đà Lạt thông ru nắng đôi Cù trinh nữ
Thần thơ gì tóc vấy lay lay.*

*Bàn tay đan. Bàn tay nồng ấm
Xa về rồi. Đà Lạt vẫn còn say...*

TRẦN HUYỀN THOẠI

Vườn chiêm bao

*Lên đây trời thấp, thung sâu
Vạt mây cổ tích ẩm màu rêu phong*

*Phố cao chạm nắng cầu vòng
Tiếng chim mổ hạt sương mòng mọng rơi*

*Về, tìm một-nửa-đời-tôi
Chút nhan sắc cũ một thời tình nhân*

*Loanh quanh phố núi hoa vàng
Dã quỳ thiếp ngủ dưới vầng trăng sương*

*Bước chân xưa lạc giữa đường
Giữa hương kỷ niệm, giữa vườn chiêm bao.*

TRẦN TRÍ THÔNG

Không thể bắt đền

Bắt đền sao được anh ơi!
Em lên Đà Lạt đánh rơi những chiều.
Đà Lạt thơ - Đà Lạt yêu
Một mai về phố bao điều tương tư.

Nhớ trời Đà Lạt vào thu
Tóc em gió cuốn rối mù vai anh
Men theo con dốc chòng chênh
Mình anh đón hết hao hanh gió lùa.

Em say như kẻ ngấm bùa
Bên anh đi mãi vẫn chưa cuối đường
Nhẹ nhàng gom sợi khói buông
Tay anh thức gọi Xuân Hương sóng tràn.

Mênh mông trong gió đại ngàn
Tiếng ai cười "vỡ" trái oan tình đầu
Núi cao cao - vực sâu sâu
Ngàn năm - tóc gối - bạc màu vai anh.

VŨ DUY THÔNG

Đà Lạt

Tôi đến đây và bỗng sống sờ
Trước thành phố bình yên trăm mặt
Tôi là kẻ bị rừng thông mê hoặc
Bị nước xanh dẫn dắt đến đại khờ
Bị đánh bay sau những làn sương mỏng
Bị yếu mềm cùng những đợt non tơ.

Trưa đầy ư ? Buổi sớm đầy ư ?
Nắng dịu nhẹ chừng không thực nữa
Nước thành mây và mây thành nước rõ
Rặng tầm xuân chống chọi cả hai mùa
Con sóc bay thung lũng vô tư
Ở đây được quên, ở đây được nhớ
Thật có lỗi nếu không ghim hơi thở
Im ắng tốt cùng đến thoáng lạnh trên da.
Phong lan thảo trước thềm, lại ra hoa trước ngõ
Hoa hào phóng như lúc nào cũng nở

Đà Lạt ơi, vẫy chào
Xin gửi lòng tôi muôn tiếc nhớ.

CHU THỊ THƠM

Qua cõi rong rêu

Với thi sĩ Bùi Giáng

*Người đã hái những “nhành hoa của đá”
Những phiêu bồng trôi dạt suốt ngàn năm
Ngỡ nham thạch tình yêu còn mạnh hơn núi lửa
Đủ cuốn theo những khát vọng mê đầm...*

*Trong giấc mơ, người nồng say cùng gió
Cạn cho mình những cuồng đắm khát khao
Khi tỉnh giấc, bốn bề toàn cỏ dại
Nham thạch đời đã phủ chốn hanh hao*

*Những thưa gửi, dạ vâng...
Những tục huyền câu chữ
Những tất tả xiêm y lẫn nhan sắc bộn bề
Ngỡ có tiếng chuông tình reo trong gió
Với tay cầm, rơi tuột chốn mê...*

“Không thể nói rằng đá vàng rất mực
Đã ra đi từ chung thủy ra đi...”
Người khai tử cho những gì phù phiếm
Và khai sinh cho ngơ ngác kinh kỳ

Chuông lại đổ vào chiều làm tín hiệu
Nhưng con đường không về chốn trăm năm
Từ thuở ấy, “manh nha trăng là nguyệt”
Một chụp đèn vuông cũng ngỡ ánh trăng rằm.

“Không thể nói rằng cuồng điên rất mực”
Khi ngả nghiêng đã trọn tiếng khóc cười
Rong rêu chạy cùng côi đời rất thực
Nhưng ân tình lại ở chốn xa xôi...

Từ thuở ấy, những vần thơ khép mở
Lại lãng du lên tận côi phiêu bồng
Mặc nham thạch cuộn trôi cùng sỏi đá
Thi nhân cười trong sắc sắc không không...

26.5.2007

* Những chữ trong ngoặc kép là những câu thơ Bùi Giáng

HUỆ THU

Cảm ơn sương chiều

Cảm ơn những giọt sương chiều
Gợi cho tôi nỗi buồn hiu rất buồn
Lời vui khó nói là thương
Thì câu tưởng tiếc chỉ còn thơ thôi

Thơ hồng những ngón tay tôi
Thơ xanh nét chữ, thơ ngời giấy hoa...
Chiều sương khiến nhớ quê nhà
Tha hương có lúc tưởng Đà Lạt xưa

Bây giờ ở đó nắng mưa...
Còn ai đợi nắng đứng chờ tôi qua ?
Còn ai hứng giọt mưa sa
Để nghe một buổi chiều tà tử tế.

Nhớ thời tuổi nhỏ, thương ghê !
Tại sao nỗi nhớ thương kề cạnh nhau
Chiều bay sương ngổ mưa nào
Lạnh tay mấy giọt mà đau đớn lòng

Cảm ơn mấy giọt sương trong
Để tôi biết đã lạnh tròn mắt xanh !

NGUYỄN THỊ THU

Ký ức Đà Lạt

*Kìa núi xa xa, mờ mây trắng
Ngàn thông xanh ngắt đứng lặng im
Lữ khách dừng chân bên đồi vắng
Chạnh lòng tay với cánh hoa sim.*

*Kìa mimosa vàng nắng lịm
Mơ cùng cô bé gánh hoa tươi
Rảo bước em đi bên triền dốc
Gánh cả trên vai một khoảnh trời.*

*Bậc thang biêng biếc vườn rau tươi
Phố xá thưa người đứng ngẩn ngơ
Dừng chân nghe tiếng chuông chiều đổ
Từng giọt ngân nga rót ý thơ.*

*Lác đác đó đây rừng thông vắng
Bóng dáng cổ xưa những ngôi nhà
Anh đào đỏ thắm nghiêng trong nắng
Mặt hồ sóng gợn khách buông câu.*

*Ta lang thang đi trong chiều nhớ
Lòng những ngẩn ngơ chẳng muốn xa
Lộc cộc ngựa khuya về cuối phố
Người vẫn còn đây say giấc mơ.*

PHONG THU

Đà Lạt sương

Thân tặng anh Trung An

Sương nào mà chẳng là sương
Riêng sương Đà Lạt vấn vương vô cùng
Sương xanh, sương trắng, sương hồng
Sương lan, sương tỏa, sương bông bèo rơi...
Nao nao lòng lắm, sương !
Ai đi, ai đứng, ai ngồi trong sương?...

TRẦN NHẬT THU

Anh lên Đà Lạt

*Anh lên gặp mùa mưa
Mimosa đang ngủ
Biết rồi không hỏi nữa
Sao lòng cứ băng khuâng*

*Thành phố lẫn trong sương
Như bức tranh thủy mặc
Cổ xưa và tha thiết
Là Đà Lạt đó em*

*Gánh hàng hoa bên đường
Má hồng soi lên gương
Tiếng cười tan phố vắng
Đủ cho vừa nhớ thương*

Thành phố đưa anh lên
Bằng đường hồ Than Thở
Lối Thung lũng Tình yêu
Bằng gì không nhớ nữa

Uống một cốc rượu dâu
Ngắm hồng vàng Đà Lạt
Xôn xao hoa tím hát
Hoa ơi, đừng quên tôi

Thành phố bao năm trôi
Nụ cười và nước mắt
Người đi đã trở về
Yêu thương từng gương mặt

Theo một gánh rau xanh
Anh nhập vào phố chợ
Biết em vừa qua đó
Giữa nồng nàn người chen...

PHẠM THUẦN

Thung lũng Tình Yêu

Đến thăm Thung lũng Tình yêu
Xem làn sương sớm mây chiều dệt mớ
Xa trông tỏ tỏ, mờ mờ
Là tranh muôn vẻ là thơ ngàn lời.
Tình yêu không biết tuổi đời
Đến thăm thung lũng không người vẫn yêu.
Núi nghiêng lòng cũng xiêu xiêu
Thoảng nghe chim hót rừng chiều ái ân.

Đà Lạt 12.3.1979

HOÀNG VŨ THUẬT

Hoa đừng quên tôi

Cho TN

Dừng quên tôi nhé, hoa ơi
Sao hoa chỉ khẽ mỉm cười lạ chưa?
Ôi màu hoa đã thành thơ
Như con bướm đậu trước giờ sương ta.
Tôi đi trong sắc mơ màng
Đôi hoa một nét dịu dàng trong mây.
Rượu nồng không uống mà say
Má em không phấn mà hây hây hồng
Tên hoa sao khéo lạ lùng
Kìa hoa công chúa một vùng tím xanh
Hoa hoàng tử đỏ long lanh
Tháng năm bình lặng vây quanh ghế ngồi
Tên hoa có tự lâu rồi
Mà sao bỏ ngỡ từng lời gọi lên
Hoa nào hoa của riêng em
Hoa nào nở dưới trời đêm lạnh lùng.
Hoa nào thấp ngọn đèn chong
Làn hương e ấp chờ mong tháng ngày.
Hoa nào trắng tựa bàn tay
Xòe ra năm ngón thơ ngay giữa trời..
Đừng quên tôi nhé hoa ơi
Sao hoa chỉ khẽ mỉm cười lặng thinh.

Đà Lạt mùa thu.

LÊ SINH THỰC

*Đà Lạt “nghiêng”**

*Dốc xanh “nghiêng” rục nắn vàng
Trời xanh “nghiêng” gió nồng nàn gợi hoa
Môi hồng “nghiêng” cháy lòng ta
Đường son “nghiêng” bóng thướt tha bao ngày.*

Đà Lạt “nghiêng”... những chiều say.

12.2002

* “ Một hai nghiêng nước, nghiêng thành”
(Truyện Kiều của đại thi hào Nguyễn Du)

ĐINH THỊ NHƯ THÚY

Không là ngày cũ

Và Đà Lạt đón người về muộn
Những thông xanh bọt bọt trong chiều.
Em lắng nghe
sự trống trơn trong lồng ngực của mình
biết ngày đã khác.

Và bùa mê sương mây Đà Lạt.
Và kiêu kỳ,
Và gió
Và hoa.

Em nếm trải sự dịu êm
từ mí mắt ngái ngủ của những ngọn đồi
biết vẫn không là ngày cũ.

Biết vẫn không là ngày cũ.
Em đi dọc con đường đêm
hái đầy tay những bông hoa ảo giác
Đà Lạt liêu xiêu buồn mất ngựa
Lóc cóc hoài...
Mưa giăng.

Hỡi những cánh chuồn bay thấp
Đà Lạt và em đã ướt đầm rồi.

HÀ THANH THỦY

Em mơ

Đêm qua nằm ngủ em mơ thấy,
Nắng ấm mùa xuân đã tới gần.
Rồi đến hôm nay bừng tỉnh dậy,
Nắng đã giăng đầy bốn góc sân.

Ngỡ ngàng em tưởng vẫn chiêm bao,
Kìa có con chim đậu nhánh đào.
Nó hót gì đâu nghe vui lạ,
Rộn ràng cành lá gió xôn xao.

À, đúng thực rồi, chẳng phải mơ
Xuân đã về đây tự bao giờ.
Nàng xuân hiền dịu đi ngang ngõ
Vương lại nhà em mấy sợi tơ.

Vội vàng đi hái lá dong tươi,
Sương sớm làm em ướt cả người.
À phải, để rồi đến bữa kia
Anh ở đằng xa anh có nghe.
Chọn lá gói thành phong bánh nhỏ,
Đợi tết anh về ta sẽ chia.

Đà Lạt nhiều kỷ niệm

NGUYỄN LỆ THỦY

Đêm Đà Lạt

Cái lạnh trườn từ sau dốc
Xoa lên những khuôn mặt đen
Xoa lên những khuôn mặt trắng
Mùi ngô non ấm lạ thường.

Em biết xa kia bão lên
Dấu lời tự tình trong cỏ
Cho mưa cùng đi nhé anh!
Thành phố loanh quanh than đỏ

Những bước chân in vào đêm
Nỗi niềm trĩu từng ngọn gió
Anh đừng nghe nữa thơ em
Thở dài đôi hoang lá võ

Dừng ngay dưới chân dốc Mỏi
Sao mưa khóc lên một mình
Để đêm Đà Lạt thứ sáu
Sương mù giăng giăng quanh em.

Trại sáng tác Đà Lạt 8.1997

PHẠM DẠ THỦY

Một mình phố núi

Đà Lạt thông- Đà Lạt hoa
Sương mờ phố núi nhạt nhòa bóng ai
Ta đi nghe gió thổi dài
Ngược con phố cũ sớm mai cuối chiều
Người xa nắng rớt hắt hiu
Tôi tìm ngút mắt dấu yêu ngày nào
Tình ảo ảnh. Người chiêm bao
Lời xưa như gió tạc vào hư không
Một mình phố núi buồn trông
Gọi người...réo rắc ngàn thông đáp lời.

PHẠM THIÊN THƯ

Thị trấn hồng

Thung lũng trắng sương mù
Thị trấn hồng mái cỏ
Chiếc xe bò qua đó
Cọc cách từng nan hoa

Có một gánh hàng hoa
Quẩy sương vào phố chợ
Đôi bướm vàng bờ ngõ
Đập cánh vờn theo chân

Có hơi thở mùa xuân
Nấp trong tà áo trắng
Có mắt nhìn thâm lặng
Theo tiếng guốc ròn tan

Mặt trời đóng dấu than
Trên đỉnh đồi gỗ biếc
Sương hồng neo tấm thiếc
Cong một chữ cà phê

Cỗ xe bò lăn về
Bên sườn đồi rạn lục
Trong khu vườn bạch cúc
Lạnh một tiếng sơn ca

Sương mù dần tan ra
Thị trấn hồng như mộng
Một rừng tùng âm động
Ngân một bản tình ca.

NGÀN THƯƠNG

Muộn màng Đà Lạt

Đà Lạt muộn màng ngày em yêu tôi
Chiều vắt mây xanh hồn nhiên qua đồi
Tôi chờ em như mắt hồ xanh biếc
Gió thông reo lời yêu chơi vơi

Tôi băng khuâng như con dốc buồn
Tôi lang thang như con gió buông
Tôi yêu em trong từng lá cỏ
Tôi yêu em như đôi yêu sương

Và nắng vàng quẩn vào môi ấm
Và lá thiên thu mở khép lao xao
Và sóng bông bênh đôi tay tình mộng
Và liêu xiêu và khao khát ngọt ngào

Hãy ngủ đi em như thơ nhập hồn
Mùa xuân môi em hồng lên tơ non
Câu thơ cho nhau con tim đã cắp
Tung lên trời xanh lời yêu mệnh mông

Tung lên trời xanh khao khát ngọt ngào...

TRẦN SỸ THỨ

Một thoáng Đà Lạt

Mặt trời nhú đằng đông
Sương mù giăng đằng tây
Xe lao nhanh vượt dốc
Hồn thơ thả theo mây
Đường xa chân rảo bước
Mướt mà xanh cỏ cây
Đà Lạt đông sương giá
Lập xuân lạnh cóng tay.

ĐÀO HỮU THỨC

Đi giữa hội hoa chiều mưa

Ta về Đà Lạt cùng hoa,
Bỗng nhiên trời đổ mưa qua phũ phàng.
Sương mù Đa Thiện vừa sang
Thành mưa ướt cả nắng vàng Xuân Hương.
Thuyền hoa chở cả mưa phùn,
Ta cùng chung nón, cùng chung nỗi niềm.
Ta còn một mái che riêng
Mưa hoa vẫn thấm thản nhiên, diêu kỳ!

Lòng ta hoa cúc, hoa quỳ
Cứ vàng, cứ nở như ngày nắng trong
Yêu nhau mãi vẫn hoa hồng
Mặt trời vẫn sáng hoa trong mắt người.
Mưa không làm mất nụ cười
Người cùng hoa vẫn một lời thiết tha.
Mai này trời bắt chia xa
Nhớ nhau, nhớ buổi hội hoa mưa phùn...

VIÊN THỨC

Hoa lau

*Hoa lau uốn lượn đường mây trắng
Nắng mới hồng lên ngập núi đồi
Gió sớm chuyển mình làn sóng cỏ
Dặm ngàn sông bạc chẳng ngừng trôi.*

PHÚ ĐẠI TIỀM

Đà Lạt

*Nhà mọc trên chóp núi,
Cheo leo dưới thang mây.
Nắng rơi nghiêng vạt cỏ,
Gió hoang vu giăng đầy.*

*Thiên nga vờn mặt sóng,
Lấp lóa ánh trời say.
Tóc buông dài xõa bóng,
Tỏa mặt hồ bay bay...*

*Thu mãi mê chuốt lá,
Khoe sắc kim thon dài.
Thông như ngàn ngọn nến,
Thấp giữa trời xanh cây.*

*Em về vương phố mộng,
Bốn mùa ngát hương say.
Qua bao miền quê lạ,
Thêm yêu cảnh sắc này...*

HỮU TIỆP

Nhà sàn

*Nhà sàn bên soon núi
Có ba mươi sáu chân
Không đi, mà chỉ đứng
Đón bạn xa, bạn gần !*

*Nhà sàn như hoa núi
Bếp reo ngọn lửa hồng
Tiếng thoi đưa lách cách
Đập dìu muôn cánh ong !...*

*Quanh nhà hoa nở thắm
Sớm chiều chim ríu rần...
Đêm về, trăng lấp lánh
Suối xa ngân tiếng đàn !...*

1997

VIÊM TỊNH

Trong những tháng năm

Tháng mười hai, lời anh tràn về những hạt mưa,
triền đồi xuôi lạnh hẹn hò tình ái.

Màu áo len pensée đắm nước, vòng tay người ấm
khúc thánh ca, quyến trong trí nhớ nhau những nụ
hôn đắm hơi sương buổi chiều dốc phố, giọt cà
phê Tùng sóng sánh tuổi yêu, ngọt lịm môi cười
hạnh phúc.

Tháng mười hai, chuyến bay muộn từ phố núi này
qua phố núi em, ánh mắt nhìn như đã thăm thẳm
tiếng chuông nhà thờ vọng lại, em vẫn nghe dạ
khúc cho tình nhân trong những đêm không qua
mau. Ngôi nhà bên đường ra khu vườn lặng lẽ dấu
chân người để lại, niềm riêng cho em.

Tháng mười hai, tên em là tiếng thầm gọi người yêu dấu, mơ hồ như hơi sương mờ than thở, anh ngồi suốt những giờ trong điều hiu cây cỏ, phút giây sẽ biến biệt cũng gọi về, lang thang với những sắc hoa sương giá, tà dương bên phía núi, mờ tầm nhìn với gọi niềm riêng, nỗi cô đơn của hai người.

Tháng mười hai, bức tranh biển xa lạc lõng trên bức tường gỗ xỉn màu, người đàn ông ôm tâm sự rờn rợn một mối tình màu hoa đào. Hoa và hồng nhan huyền hồ, thời gian vô tình vẫn thấm đẫm sắc màu xuân nhị. Đôi kính già nua trên chiếc bàn buồn bã day dứt độc toại trong căn phòng lạnh lẽ, ẩn kín một niềm đau không tên.

Tháng mười hai xa xăm.

NGUYỄN THỊ THANH TOÀN

Mimosa

Nơi thành phố chảy dòng sông sương lụa
Gội gió thung xa thổi dọc thời gian
Hương dịu dịu ủ giữa lòng bền chặt
Mimosa hồn khép cánh mơ màng.

Ngày xa vắng hoa quện trong hương cỏ
Để những ngày bên gốc một dáng em
Lòng hoa khép kín bao ngọn gió
Chấm hoa vàng hiu hắt gọi nắng lên...

TRẦN XUÂN TOÀN

Đà Lạt xa

Xa Đà Lạt

*Xa dáng nhỏ em trên phố đồi thấp thoáng
Nụ cười trong mơ. Nỗi nhớ thành thơ !*

Ở nhĩ, không có anh, và tôi, Đà Lạt vẫn sống
vẫn âm thầm trong gió rét và mưa
vẫn dấu chân in hằn lên kỷ niệm
vẫn núi đồi, thung lũng...và em.*

*Em bảo thành phố của em mưa nắng hai mùa
Kỷ niệm có mùa nào không nhĩ ?
Ở đây bốn mùa chuyển đổi
Lòng tôi gió thổi một chiều.*

*Ai cười dài như tiếng thác
Dạt dào thung lũng chiều xưa
Ai trầm tư bên hồ lặng
Ngàn thông cũng phải ngỡ ngàng
Lưng đồi. Dàn khuất. Bóng ai
Vệ đường hoa ngơ ngẩn đoái nhìn.*

Thành phố sao mà đến lạ
Càng xa nỗi nhớ càng đầy.

Xa Đà Lạt để nhớ về Đà Lạt
cơn gió nào lang thang
núi đồi
núi cả bước chân người
hờ hững...

Không có tôi, và anh, Đà Lạt vẫn cứ là
Đà Lạt
mờ sương
lung linh
mưa
rét...

Cách mặt – Đành thế !**
xa Đà Lạt rồi
Lòng điệp khúc
Đà Lạt xa !

*“ không có tôi , Đà Lạt vẫn sống” (Lê Văn Ngăn)

**Tục ngữ có câu “cách mặt, xa lòng”

NGUYỄN MẠNH TỎA

Hoa quỳnh

*Lưng chiều quỳnh hé mở xiêm y
Chờ trăng phô hết ngọc đương thì
Như có hồn hoa thơm bằng lăng
Hoa quỳnh hương trà – nhớ cố tri.*

NGUYỄN TRÁC

Cà phê chiều

Muốn ngồi uống một ly đen
Xem hoàng hôn sẫm dần trên gót giày
Phố chiều gió vọng hàng cây
Những viên sỏi đá trên tay đã mòn.

Bốn mươi mấy tuổi ra đường
Có người mang nặng nỗi buồn trẻ thơ.

TRẦN NGỌC TRÁC

Đà Lạt của tôi

Vừa lên
đỉnh dốc Prenn,
Bao nhiêu
nắng lửa
rơi nghiêng mạn đèo.

Gió luôn vực núi
gió reo,
Ngàn năm
thông vẫn
bốn chiều của thông.

Vắt qua con dốc lượn vòng;
Rừng nằm trong phố
Phố nằm trong mây.

Bồng bênh sương,
bồng bênh cây
Bồng bênh
nỗi nhớ
khỏa đầy tuổi thơ.

Chiều em tan lễ nhà thờ,
Một cây si đại ngàn ngơ đứng nhìn.
Lẩn trong hoa cỏ đi tìm...

TRẦN ANH TRANG

Đà Lạt

Nắng như cũng vàng hơn
Lung linh trên búp lá
Mưa như là hò hẹn
Để cho người gặp nhau
Lạnh như chững đến mau
Để làm duyên làm dáng
Gió thả mình phóng khoáng
Trên những đồi cỏ non
Mây như chững ngủ quên
Trên những triền núi vắng
Tách cà phê đen đắng
Còn thơm hoài trên môi
Bao nhiêu người xa xôi
Gặp nhau thêm gần lại
Những cung đường Đà Lạt
Như những vòng tay ôm !

VIỆT TRANG

Nhớ thương ngày tháng hạ

Vài phút chia tay
Chưa kịp lời từ giã
Xuân vừa tàn nắng rơi về bên đó
Chiều tháng tư mưa rớt lại bên này

Mưa lênh đênh, nhạt nhòa thành phố nhỏ
Mưa ngậm ngùi che khuất dáng chim bay
Nhạc mưa buồn sóng hồ chao thác đổ
Núi rừng sương xanh một nhánh thông gầy

Ở xứ núi nhiều mưa và gió
Gió rất mềm mưa thật nhẹ như mây
Và có nắng nắng mịn màng tơ lụa
Chẳng vàng đâu một chiếc lá trên cây.

Nghe quạnh quẽ con dốc mòn sỏi đá
Bước tha nhân không in lại dấu giày
Lòng bất chợt nhớ thương ngày tháng hạ
Mưa vô thường nghe ấm lạnh vòng tay

Và phút chia ta
Chưa kịp lời từ giã
Xuân vừa tàn nắng rơi về bên đó
Chiều tháng tư mưa rớt lại nơi này.

XUÂN TRÀNG

Hoa ngày thường Đà Lạt

Nắng từ trên trời tỏa xuống
Hay nắng từ mặt đất dâng lên?
Đà Lạt mùa hoa quỳ nở
Dường như sáng cả màn đêm!

Em ở Ngọc Hà, Nhật Tân, Quảng Bá
Đến cao nguyên say đắm, ngỡ ngàng
Mai trở về Thủ đô hoa lệ
Có mang theo một nhánh quỳ vàng?

Một nhánh quỳ vàng, một chùm ngũ sắc
Một đóa Tường Vi phảng phất đưa hương
Những nụ hoa – Nụ cười Đà Lạt
Đủ cho em vui suốt chặng đường.

1993

LÊ ĐÌNH TRỌNG

Môi gần

*Gởi Đà Lạt...chút tình riêng
Giắt trong nỗi nhớ chung chiêm đất trời.
Môi gần. Đừng chạm em ơi
Kẻo không, anh lại cháy thôi...hết mình!*

2.1998

VƯƠNG TRỌNG

Mai trắng

Mây thua tươi
Bông kém sống
Tuyết thiếu hồn...
Đừng ai ví von
Thiệt cho mai lắm.

Mai trắng chỉ là mai trắng
Buộc nhà thơ đệ nhất ngang tàng
Từng nghĩ cả núi sông chưa đầy nắm
Một đời trước mai, đầu cúi xuống *

Mai trắng chỉ là mai trắng
Hồn cây, hơi xuân kết lại làm hoa
Dừng đứng kẻ phàm tục
Người thanh cao sống sờ

Hình như mai có họ với thơ?

2002

* Nói về Cao Bá Quát

Đà Lạt thành phố hoa

Mênh mông thành phố trên cao
Mộng, thơ Đà Lạt anh đào ngày xuân
Lung linh sương phủ trắng ngần
Ngàn hoa khoe sắc hương gần đâu đây
Nhà nhà chen giữa rừng cây
Hoa giăng kín lối ngát ngậy hương tình
Mỗi vườn hoa mỗi cảnh xinh
Sắc màu rực rỡ lung linh nắng vàng
Đàn chim ríu rít mơ màng
Nhờn như bay lượn bên ngàn thông reo
Hương thông thơm ngát đường đèo
Thủy chung phượng tím tình yêu hoa hồng
Vườn Bích Câu ấm chiều đông
Nơi đây muôn tia nghìn hồng khoe tươi
Quỳ vàng như giọt nắng phơi
Địa lan sang trọng chờ người hào hoa
Cúc nhiều màu cúng ông bà
Foget me not cho ta với mình
Mai vàng hoa của trái tim
Đà Lạt lại giúp ta tìm ra nhau
Mimosa mối tình đầu
Hoa Đà Lạt bắc nhịp cầu muôn nơi
Đà Lạt hoa quyện với người
Tình xuân cùng với hoa tươi thêm nồng.

LA VĂN TUÂN

Nhớ Đà Lạt

Vẫn là màu cà phê năm ngoái
Tay khờ để gió lừa qua
Những bài thơ trách tình hoang dại
Đất vô tình lại thấm giọt mưa sa

Hoa đầy đường cho trời bớt lạnh
Bàn chân đi giữa nhịp yêu thương
Tắm mình trong tiếng cười bè bạn
Kịp xưa tan bao nỗi chán chường.

Và Đà Lạt mơ hồ như sương sớm
Giọng cười em lá tiếng suối thoảng qua
Còn đọng lại sau giấc mơ về muộn
Hình ảnh vô cùng ở phía trời xa.

NGUYỄN CẢNH TUẤN

Thơ tặng người bán hoa

Đừng trách...nào đã quen nhau
Ví chẳng bởi tết lụy màu ấy thôi
Đường xa...lẽ muộn mằn rồi
Vòng trong kẻ chọn vòng ngoài đợi mong.

Mướt mà tươi cánh hoa hồng
Cúc vàng nơi ấy ấm nồng tim tôi.
Nắng hoa ửng má người ơi
Tuổi e bối rối chọn lời gửi thưa.

Tin hoa, tin hạt nắng, mưa
Cùng ai lam lũ sáng trưa trên đồng.
Qua đây ngả mũ mà trông
Muôn hoa đua sắc đẹp lòng cô em.

Chợ hoa họp sớm đừng quên.
Nhớ lên sớm sớm may nguyên sắc màu.

NHẤT TUẤN

Mưa trong kỷ niệm

Chiều mưa đó tưởng không còn gặp lại
Lần cuối cùng hai đứa lặng nhìn nhau
Có bao giờ em hiểu được anh đâu
Tình ngang trái và những lời gian dối
Trong tay nhau nhiều lần anh tự hỏi
Ái khanh ơi !em còn nhớ chăng em
Bình minh hồng...và những buổi chiều êm
Truyện Chúng Mình...với bao nhiêu kỷ niệm
Hoa không đợi mà tình cờ bướm đến
Mình yêu như chưa từng có bao giờ
Em về rồi anh ở lại bơ vơ
Và bỗng thấy muốn giận hờn mãi mãi

Chiều mưa đó tưởng không còn gặp lại
Nào ngờ đâu trên thành phố cao nguyên
Đang âm thầm đếm bước dưới trời đêm
Anh bỗng thấy dáng người xưa thấp thoáng
Mái tóc đó bình bồng che vàng trán

Nét môi cười và cặp mắt nai tơ
Anh tưởng mình như đang sống trong mơ
Và thậm hỏi hay chỉ là hư ảo
Ai thoát gặp đã vội vàng lẩn tránh
Trong mưa bay anh thờ thẩn quay về
Mimosa tràn ngập lối chân đi
Hoa hay chính tình mình đang tan nát ?

Tết tha hương...nhớ mùa xuân Đà Lạt
Lòng băng khuâng thương người cũ năm nào
Tình tưởng phai theo ngàn cánh anh đào
Bỗng giây phút lại thấm hồng nỗi nhớ
Tiếng mưa như giọng ai...hoài nước nở
Lần cuối cùng...rồi mãi mãi...
Và mãi mãi...chia xa...
Cho hồn anh nổi bão táp phong ba
Thương từng hạt mưa buồn trong kỷ niệm.

TRẦN NGỌC TUẤN

Tháng tư trở lại

Tháng tư trở lại, ai ngồi nhớ
Vật rưng khét lẹt khói bom cay
Đồng đội chia nhau từng hơi thở
Xa – gần, khoảng cách một tầm tay

Tháng tư trở lại, ai cười nói
Vô tư như gió thoảng qua cầu
Ai mới đi qua nghìn đêm đối
Giờ buồn ngồi đếm hạt mưa sâu

Tháng tư trở lại, ai ngồi hát
Ai say mê dạo khúc đàn bầu
Ai trả đời mình như khuôn nhạc
Cho ai trầm bổng nốt thương nhau.

4.2000

TRẦN CÔNG TÙNG

Trên đỉnh Lang Bian

*Đường non nằm giữa thông xanh
Muốn lên chót vót, băng đèo mà lên*

*Trời vừa hửng nắng. Bỗng nhiên
Mưa rơi nhẹ nhẹ, bốn bên sương dày
Núi như chìm xuống đáy mây
Đỉnh cao thành đảo, biển đầy dâng mau...*

*Tượng còn nắm lấy tay nhau
Sao mình chẳng chạm mái đầu che mưa?*

THANH TÙNG

Đà Lạt

Một vùng trời trong đến nỗi
Tôi thành vẫn đục mà thôi
Tôi lọc tôi trong thác xối
Trong hương thơm của trái tươi.

Bàng hoàng rơi cùng nước đổ
Đã rơi mòn suốt nghìn đời
Thung lũng tình yêu mê mẩn
Riêng tôi chỉ thấy đơn côi
Quanh quẻ khói hồ run rẩy
Thông cao kẻ bóng ngút trời
Nương theo cánh bóng thông trôi
Đẩy mình xa vào lít tấp
Tôi xuống tôi lên vội vàng

Cuống quýt như vòng nước chảy
Nhưng không sao vớt lại
Bóng mình rơi đáy hồ rồi
Cỏ non, cỏ non, cỏ non,
Ngùn ngụt nỗi buồn xanh ngắt
Có tiếng ai gọi trên cao
Tôi làm sao bay lên được
Có tiếng cỏ non mời mọc
Muốn tan vào cỏ, cỏ ơi!

Tưởng đâu lời hồ Than Thở
Hóa ra tiếng của mình thôi
Tôi chép lên màu hoa dại
Ngón ngang sương khóc cuối đời.

TRẦN THẾ TUYỂN

Đà Lạt, tôi qua

Một lần Đà Lạt tôi qua,
Quỳ vàng khoe sắc, là đà bóng sương
Đồi cao hun hút tiếng chuông
Thông reo với nỗi vấn vương mặt hồ.

Mùa thu đến tự bao giờ
Để môi em thắm, để thơ tôi hồng
Má em ai rắc phấn hồng
Tóc em ai chải mấy vòng Xuân Hương
Để tôi chẳng dám nói thương
Nghe lòng nặng trĩu con đường tôi qua.

Một ngày Đà Lạt, tôi xa
Quỳ vàng cùng với mận mà tóc em
Theo tôi đi suốt thời gian
Cho tôi trẻ mãi ngút ngàn đồi thông.

ÁNH TUYẾT

Lời gọi trong chiều thu

Chiều tà thu, trong veo mắt nắng.
Đóa hoa vàng ngơ ngẩn khép cánh, sương.
Heo may mờ cô, vơ vẩn mãi trên đường.
Vườn dịu dàng...mùi hương còn vương vất.
Nhao nhác chim trời, chiều sắp tắt.
Người hối hả tìm về những nếp bình yên.
Lang thang trong chiều,
lang thang giữa cô đơn...anh đang ở đâu?
Em gọi hoài trong hoang vắng,
sao không trả lời ! Sao chỉ là im lặng...?

Anh ở đâu? Ngọn sóng giữa đại dương.
Về mau đi, với bờ cát thân thương.
Niềm khát đợi, cát khô cong, xác trắng.
Anh ở đâu? Con đại bàng sải cánh,
huy hoàng trên thảo nguyên mệnh mông.
Về đi anh ! lời em lay động đến đại ngàn.
Thành bão, thành giông rung rững anh có thấy?
Anh ở đâu?
Con chiến mã kiêu hùng mọi nẻo đường rong ruổi.
Thao thiết lời gọi em, theo từng bước anh đi.
Đến ngọn cỏ mềm cũng nghiêng tai lắng nghe,
con chuồn chuồn quên bay, con蝶 quên rỉ rả.
Anh ở đâu?
Người đàn ông giữa đời thường mệt mỏi?
Một cánh tay mềm, một bờ vai êm,
một tấm lòng tri âm khắc khoải mong chờ.
Xao động cả mùa thu....

8.2006

NGỌC TUYẾT

Bản hợp xướng mùa thu

Đêm Đà Lạt trôi trong sương
Những mảng mù sương đổ dốc hoang đàng
nén vết buồn về cuối – thả giấc mơ hoang...
Cao nguyên thành phố ! vắt ngang trời – sợi tóc chẻ
ngang vai – buồn vui
ngang bóng mắt
Đêm lung em vừa hoang mang vừa cuồng nhiệt
như loài xạ hương
xúc tìm trong gió
âm âm kinh nguyện phía giáo đường Con Gà
trẩy hội xuống từng cơn mưa lời cầu phúc cho ai ?
Đời ngược chiều gió nổi
em gò lưng
gió trầm đục, mỏng tang lốc vào em
lệch độ coma
sương giàn dựa những con đường

Lặng lẽ xếp hàng ký ức – Bản hợp xướng mùa thu
huyền hoặc mây trời
thên thang em
quỳnh quáng đường về
thạch thảo ven đường dã dượi...
thác Cam Ly tấu khúc mùa yêu
lạ lắm em
như chưa từng căng
ngực đầy giấc mơ anh
bí ẩn mắt sâu
đêm về tênh hênh gió
quàng lại chiếc khăn choàng như giấu mình vào
mảnh áo cũ còn hơi hương anh
đôi vào đêm
mù xa ướt đầm, gió đồn lên vang vọng
mất đợi
Nứt nẻ phố đồi
nhức nhối cảnh hoa forget me not
không gian rơi
nức nở mặt người.

Nhà sáng tác Đà Lạt 15.9.2008

MINH TỰ

Tứ tuyệt về sương

Tặng Th.Ng.

Trời dài anh một bữa sương
Cũng như ngày tháng vô thường dài anh
Hạnh phúc vùn vụt trôi nhanh
Em trôi vùn vụt chẳng thành chiêm bao.

HÀN MẶC TỬ

Đà Lạt trăng mờ

Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu
Trời mơ trong cảnh thực huyền mơ !
Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt
Như đón từ xa một ý thơ.

Ai hãy làm thỉnh chớ nói nhiều
Để nghe dưới nước đáy hồ reo
Để nghe tơ liễu run trong gió
Và để nghe trời giải nghĩa yêu.

Hàng thông lấp loáng đứng trong im
Cành lá như in đã lặng chìm
Hư thực làm sao phân biệt được
Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trăng
Và cả lòng tôi chẳng nói năng
Không một tiếng gì nghe động chạm
Dẫu là tiếng vỗ của sao băng.

HOÀNG PHỦ NGỌC TƯỜNG

*Một chút sương mù
trên bàn tay*

Bỏ quên đôi cánh trên trời
Em về mặt đất làm loài phù du
Tưởng cho ta cả thiên thu
Hóa ra một chút sương mù trên tay.

Người đi ta ở phương này
Phố cao trời rộng nhớ ngày lang thang
Sáng trưng mấy dặm hoa vàng
Ngẩn ngơ màu áo nữ hoàng năm xưa

Hương thông nồng ấm sau mưa
Tìm đâu màu tóc ngày chưa biết người
Em giờ ở tận bên trời
Sao ta nghe vọng tiếng cười trong cây.

Người còn dấu bóng quanh đây
Cỏ ven hồ dấu gót giày đi qua
Giấu vai sau ngực thiên nga
Màu môi thắm dấu trong hoa anh đào

Ngậm ngùi ta hỏi non cao
Trần gian ơi! Về phương nào hoa bay ?
Cho ta tìm lại một ngày
Một bông hồng nở trên tay một người.

Em dù khát vọng không nguôi
Dấu ta thôi cũng mây trôi tuyết mù
Nửa chừng ngoảnh lại thiên thu
Người phù du – ta phù du với người.

TỪ KẾ TƯỜNG

Mimosa chưa tới

Cái lạnh tháng mười đưa anh về Đà Lạt
Rừng thông non, đồi cỏ biếc, phố vàng hoa
Vạt mây trắng lưng chừng đèo – nước mắt
Tìm một trời thạch thảo dưới mưa sa.

Vẫn chỉ mình anh như cây lẻ bạn
Sương trên vai và hoài niệm với hồ đầy
Bỗng nhớ em lạ lòng trong quán vắng
Giọng hát buồn rơi dấu ấn trên tay.

Anh tự hỏi lòng mimosa từ đâu em tới
Những cánh vàng phai rơi theo nắng thu tàn
Em không giống mimosa – cứ để anh chờ đợi
Suốt tháng ngày như một gã lang thang.

NGUYỄN THỊ QUỲNH UYỂN

Mùa thu quê mới

Mưa kéo dài mấy tháng ở cao nguyên
Bất chợt nắng lại ào ào nước đổ
Đêm Trung thu trắng không đủ tỏ
Khoác áo che mưa em cùng bạn rước đèn.

Mưa nhiều rồi mãi cũng thành quen
Em đến trường quần lấm bùn đất
Mưa thấm lạnh và đầu tóc ướt
Các bạn và em khô nguyên nụ cười.

Cao nguyên bây giờ quê của em đây
Đất và người lạ xa nay đã thành thân thuộc
Ngày khai giảng sân trường ngập nước
Bất chợt lại mưa ướt trang sách học trò.

Mùa thu vẫn đẹp trong đôi mắt tuổi thơ
Dẫu mỗi miền nắng mưa có khác
Mùa thu ở nơi nào cũng mùa thu đất nước
Mùa thu nơi nào cũng mùa thu quê hương.

LÊ LÂM ỨNG

Tiếng cây thông già

Tặng P.V

*Không cao vượt lên giữa rừng thông
Mà uy nghi trầm mặc
Giữa Đà Lạt gió
Đà Lạt mây
Đà Lạt vi vút thông reo
Tiếng cây thông già mang bè trầm ấm áp
Tan trong thành phố buồn chiều lạnh mưa rơi.
Ồi những hàng thông trườn theo dốc phố
ngiên nghiêng trời
Có nghe tiếng thông già lan lan trong ngõ phố
Từng bước thông dong người đi!
Ngày cứ trôi
Năm tháng cứ qua đi...
Sẽ có bao nhiêu cây thông già Đà Lạt
Giai điệu trầm ấm áp vỗ vào hồn non nước
Thông ơi!*

8.1999

CAO QUẢNG VĂN

Đà Lạt hoa vàng

Mimosa vàng trong chiều rất xanh
Đà Lạt buồn không khi em một mình ?
những con đường
bước chân lạnh lẽ
anh về đâu, cuối cuộc hành trình...
Đà Lạt nắng, rồi Đà Lạt mưa
ngày vui qua mau
nỗi buồn còn lưu
Mimosa vàng trong chiều bất tuyệt
môi đã run rồi
mà nói gì chưa ?

Những ngày đi qua những tuần đi qua
nắng chênh vênh buồn
nắng rải đôi xa
bức lững lơ chiều, lòng run tiếng nhạc
ngày sẽ qua
vàng Mimosa...

ĐÀM CHU VĂN

Đà Lạt

*Mảnh gương trời rơi xuống hồ Xuân Hương
Rơi xuống lòng ta động ánh buồn*

*Thông nghìn vạn thửa xanh ngăn ngắt
Hoa cỏ tràn mùa, xuân ngơ ngác*

*Bỗng thương cho liễu hồn se se
Than Thở mà chi, mây lạc hồ*

*Nuồm nợp người lên mua rét mướt
Người về trong ta còn Đà Lạt*

*Trong ta còn thác không trò chơi
Bao thác cùng ta băng trong đời.*

1997

HẢI LÂM VĂN

Từ độ

Từ độ
Em xa
Miền phố núi
Bờ hồ
Đường dốc
Nắng tương tư
Cam Ly
Than Thở
Chiều Thung lũng...
Ráng chiều pha
Mông quạnh
Sân Cù.

NGUYỄN TƯỜNG VĂN

Đà Lạt

và những ngày mưa

Đưa em qua dốc phố mưa
Rộn lòng anh những ngày xưa hững hờ
Xuân Hương ơi, tự bao giờ
Đêm trầm mặc đợi ngày chờ mưa đi.

Mưa về bên suối Cam Ly
Vai em ướt anh có gì băng khuâng
Dù đây em nhớ che cùng
Nghe hơi em thở ấm nồng tim anh.

Sau mưa Đà Lạt rất xanh
Hương Bích Câu chợt tỏa quanh đồi Cù
Nắng lên thấp thoáng sương mù
Qua Than Thở ẩn hoang vu một thời.

Hồ im lặng ngắm mây trời
Anh lặng ngắm dấu quốc đời thân quen.
Mình về qua thác Prenn
Mưa chưa dứt hạt đất chen nẩy mầm.

Em ơi, chưa phải mùa xuân
Tiếng thông reo đã trong ngân trên cao.

TRIỆU KIM VĂN

Nhớ một con đèo

Đèo Ngoạn Mục trông thật ngoạn mục
Từ cao nguyên gieo xuống một đèo
Dầu buồn ngủ đến đây rồi cũng thức
Giống quá chừng đèo Việt Bắc cheo leo.

Rừng nguyên vẹn xếp tầng dày khe đá
Suối nguồn reo trong vất vô tư
Cây mác- kham tròn vo những quả *
Chát chút thôi uống nước lã ngọt lừ !

Con đèo đổ nghiêng sườn dốc núi
Nghiêng qua hồn nước Việt thiêng liêng
Rồi thẳng tới dẫn ta về với biển
Cho cao nguyên thêm hùng vĩ nét riêng.

Dù trong đời đã qua bao đèo dốc
Vẫn nao lòng trước vẻ đẹp kỳ nhiên
Về Việt Bắc rồi có đêm lại thức
Nhớ một con đèo ở cuối Tây Nguyên.

*Mác Kham (tiếng Tày) tức me rừng

TÚC VĂN

Đà Lạt tươi xanh

Mây trắng muốt bông bênh chân núi
Xe ta đi len lỏi giữa lưng trời
Thông bạt ngàn lặng lẽ cao vút
Đi bên rừng, ta ngỡ lạc giữa trời Âu!
Hoa Đà Lạt trùng trùng điệp điệp
Đưa ta đi giữa muôn sắc muôn màu
Mimosa kiêu sa mềm mại
Mờ ảo sương bông, e ấp mơ màng
Hoa tử muội chạy dài trên mọi nẻo
Cắm tú cầu tím nhạt đợi chờ ai ?
Rau Đà Lạt tầng tầng lớp lớp
Xanh dài tới đỉnh non cao
Đà Lạt nhà gối nhà chêngh vênh triền núi
Mờ ảo trong sương, thiếu nữ ngủ ngon lành
Thông không hát mà trầm ngâm như muốn nói
Thành phố mình muôn thuở bình yên!...
Người Đà Lạt lắng trầm như thông lặng
Hương mimosa thoảng nhẹ trong lành
Để xa rồi, nhớ mãi Đà Lạt xanh.

DUNG THỊ VĂN

Đà Lạt ngày em về

Em sẽ về với anh
Bên thung lũng sương núi đồi Đà Lạt
Em sẽ hát anh nghe những bài ca anh thích
Em sẽ ngâm anh nghe những tình khúc thơ mình

Ta sẽ bên nhau
Ta mãi bên nhau
Ta sẽ xua tan tháng ngày chờ đợi
Và quên đi nỗi nhớ trăm kha.

Em sẽ bên anh
Trong đêm Đà Lạt sương dầm những con đường
Lửa ngo nhen lên từ ngọn gió
Sưởi ấm hồn nhau trong thơ em .

Ngày em về
Đà Lạt đã vào đông
Gió lảng xuống hàng cây đón nắng
Em bên anh dốc dài thăm lặng
Xôn xao tiếng sóng dội trong lòng
Ngày em về
Đà Lạt đã vào đông.

THANH VÂN

Sương mù Đà Lạt

May quá!

*Vẫn còn đây chút sương mù sót lại
Chiều bắt vàng lên mái phố xưa.*

May quá !

*Vẫn còn đây chút sương mù sót lại
Để người về nhớ cái vu vơ.*

Phố núi sương mù

Phố núi nhấp nhô

Luôn nghĩ về cơn đau sinh nở

Đà Lạt xanh – mắt em cứ đỏ

Sợi sương mù theo gió rơi nghiêng.

May quá !

Vẫn còn đây chút sương mù sót lại

DIỆP VI

Gửi Đà Lạt

Ở nơi ấy khí trời rất lạ
Nắng không hè – cây cối ngát xanh
Những dốc đồi thoải thoải trong sương
Như gấm lụa – trải dài theo quốc lộ.
Ở nơi ấy – những khung cửa sổ
Tỏa ánh đèn như cầu vồng uốn lượn trong đêm
Ánh trăng nghiêng soi mặt hồ tĩnh lặng
Như cô gái dịu dàng trong dáng Tây Nguyên
Ở nơi ấy có Lang Bian hùng vĩ
Rộn tiếng chiêng say ché rượu cần
Quanh đồng lửa rực nồng hơi ấm
Những vòng tay nối kết tình người.
Ở nơi ấy thân quen quá đôi
Như tình nhân không thể chia rời.

NAM VIÊN

Địu dàng em

*Em hồn nhiên qua tôi
Như mây trời Đà Lạt
Hồn nhiên như câu hát
Giữa cuộc đời mệnh mông.*

*Tôi giá lạnh mùa đông
Tôi nắng hè đổ lửa
Tôi bèo dạt bờ sông
Ôm nổi sầu muôn thuở.*

*Trái tim em rực lửa
Tim tôi chẳng nhuộm màu
Tôi lặng đứng – cây cầu
Em – dòng sông xiết chảy.*

*Mây vẫn bay, bay mãi
Nắng sưởi ấm bầu trời
Hồn tôi như ấm lại
Em dịu dàng qua tôi.*

BẰNG VIỆT

*Buổi chiều sương bay
trên Đà Lạt*

Chiều dâng bình yên, mù sương bay
Núi lơ lửng trên bầu trời thẳm
Một màu hoa vàng thắm
Chưa hề phai sau mưa

Sương bay, sương bay như thể bao giờ?
Sức nhớ trạm quân y trên đường biên giới
Cả tháng sương bay và suốt mùa bom dội
Một khúc hát bập bùng như lửa bếp qua *đêm*.

(Tôi chưa bao giờ nhìn rõ mặt em
Rừng thâm lá, sương mù dày đặc quá
Cầm bát cháo em đưa, cơn sốt còn hành *hạ*
Tai chỉ âm vang tiếng hát bập bùng...)

Sương bay, sương bay, thành phố đẹp lạ lòng
Tôi chưa có vui buồn gì ở đây !
Chiều rét mướt, dáng người đi như chạy
Dốc dốc theo đồi, khuất nẻo, lượn miên man.

Bàng hoàng chưa?...Ai bắt nhịp râm ran
Tiếng trong trẻo: Dân đồng ca em gái
Vẫn khúc hát của Trường Sơn xa ngái
Khúc hát bập bùng như lửa bếp qua đêm !

Không thể nào nhìn rõ mặt các em!
Trời lạnh quá, nhà nhà đều kín cửa
Mà khúc hát đơn sơ, suốt đời như đóm lửa
Sưởi ấm lòng khi bốn phía sương bay...

Hy vọng nuôi qua thời chiến đấu, về đây
Cả thành phố chưa quen chợt nổi cùng tâm sự
Và khúc hát băng quơ, tự cánh rừng xưa cũ
Lại dâng đầy hương sắc buổi chiều nay...

DUY VIỆT

Hoa phượng tím

Đà Lạt
lặng thầm
như hoa phượng tím
đứng
ven đường
chứng kiến
cảnh bể dâu
trải bao năm
thanh sắc
một màu
người Đà Lạt
lặng thầm
đầu
đã bạc.

BÙI CHÍ VINH

*Mười năm đứng trước
Đà Lạt*

Mất đến mười năm yêu Đà Lạt
mới quàng vai được những ngọn đồi
em có đi trên đồi không vậy
sợ chạm vào em lại điếng người ?

Điếng người chỉ muốn tan thành khói
rút rè bay trên những mặt đường
chỉ cần sáng sớm em mang guốc
là bao nhiêu khói trở thành sương

Đà Lạt mềm như chiếc áo len
khoác vào là lại hiện ra em
hồn em đã khép hai hàng nút
lá trúc nhà ai : mặt – chữ – điền

Tội nghiệp cho chàng Hàn Mặc Tử
náu tình nhau bằng cái đậm đà
không biết trong ngôi nhà ngói đỏ
sắp có nàng công chúa bước ra

Anh biết và anh đợi hằng đêm
như tường vi đợi gió qua thềm
như trắng rằm đợi mùa sương khói
anh đợi mười năm tiếng guốc em.

HUỲNH TẤN VINH

Trao tình

*Lặng lẽ những bước chân đi về
lặng lẽ đưa ánh mắt gọi mời
vui trao từng cánh hoa chờ đợi
con phố quanh co trải sắc tỏa hương.*

*Ai biết trong âm thầm kia
trong sắc hương kia chứa bao nguồn yêu thương
bao điều lam lũ lo toan...*

Đà Lạt muôn màu.

Đà Lạt phồn hoa

*gieo vào lòng người như gieo từng sợi thương sợi nhớ
rót vào lòng người như rót từng giọt mật chờ mong
say lòng người như tình đã lên men...*

Đà Lạt ngấm vào tôi

như một bông hoa ngấm thắm lòng người.

NGÂN VINH

Đà Lạt

không còn khoảng cách

Ta thấy hơi thu trên từng kẽ lá
mắt ướt nắng
đã quỳ xôn xao
Đà Lạt không còn khoảng cách
Đà Lạt như là chiêm bao

Từng cọng cỏ non
đồi thông
dòng nhựa trắng
nụ cười em mê hoặc tự khi nào
phút rong ruổi hai tay giang rộng
và Cam Ly dòng thác đổ trên cao

ngày Xuân Hương
ngày không Than Thở
mimosa líu ríu, mơ màng
ta đứng bên em
ta làm đá cuội
làn môi mềm những giọt sương tan

chiếc xe ngựa
dốc đồi rong ruổi phố
chiều âm dương trên những mái nhà
gió núi thổi cắt ngang gương mặt
mà yêu thương
trọn một kiếp ta.

PHẠM VĨNH

Đêm rừng

Đêm rừng thêm thiếp phố
Gió rừng diu dặt cây
Hương rừng giăng mắc lối
Trăng rừng bàng bạc mây.

Có hai người lặng lẽ
Đi ngược chiều thời gian
Dừng lại thời son trẻ
Cầm tay nhau mơ màng...

NGUYỄN VĨNH

Chiều trên hồ Tuyên Lâm

Nước ngâm chân núi, núi nâng mây
Một thoáng Tuyên Lâm dấu mắt say
Nắng quái vài tia in mặt nước
Sương trắng tràn thung khói bếp bay.

Mênh mông trời nước đôi thuyền bé
Nhẹ bỗng trầm tư, ấp ngất ngây
Gởi lại bờ lo bao vương bận
Để lòng phơi phơi với muôn cây.

Giữa rừng cỏ lác căn chòi bé
Miếng thịt rừng thơm tiếng nhái vầy
Tiếng cười vỡ vụn hồ chiều vắng
Người đâu về sẻ chút vui này.

HUỲNH HỮU VÕ

Đà Lạt

tháng giêng hồng

Nếu như trời không gió
Mưa sẽ về đời thông
Nếu như em không đến
Sẽ vô cùng mệnh mong

Đà Lạt chiều xuống thấp
Bóng ai bên hàng cây
Chắc nỗi buồn đứng nấp
Cho trời chiều đầy mây

Bỗng đứng lòng hoang vắng
Gió lạnh đâu tìm về
Từ cõi nào xa thẳm
Để buồn lên tái tê

Giọt sương như lay động
Nôn xanh bên bờ hồ
Bóng em cứ xao động
Trong tim anh từng giờ

Nếu như em không đến
Đà Lạt tháng giêng hồng
Hoa quỳ không còn nở
Giữa vô cùng mệnh mông.

PHẠM VŨ

Thành phố lạc vào cổ tích

Thành phố này như không có thật
Lên lần đầu ngỡ lạc vào cổ tích
Khói, sương mờ che khuất lối đường lên
Đi trong mây tưởng lạc đến cõi tiên
Rừng thông dựng trên triền dốc thăm
Không thấy trời, chỉ rừng xanh thăm thẳm
Vách đá cheo leo vắng tiếng thác đàn
Hương nhựa thông thoang thoảng tỏa lan
Ta tắm ngụp trong làn sương mỏng
Một thoáng lạnh chạy dọc theo cột sống
Ru ta vào cõi mộng của tâm linh
Tiếng chuông chùa và tiếng cầu kinh
Cứ ảo ảo vô hình vô dạng !

Đường mất hút dưới vực sâu đen thẳm
Bỗng hiện ra trong nắng ấm bất ngờ
Cứ như trò đuổi bắt lúc trẻ thơ
Khó bắt gặp và chẳng sờ thấy được
Lên Đà Lạt như săn tìm điều ước
Của người xưa đánh cược với hôm nay
Hoa bay bay, kìa bướm cũng bay bay
Thành phố bỗng hiện ngay trước mặt
Một vùng sáng lung linh giữa Trời và Đất
Đà Lạt ơi – em có thật đến không ngờ !
Nước hồ xanh ngơ ngẩn một hồn thơ
Ta chết lặng giữa Mơ và Thực
Sẽ rất buồn nếu em không đến được
Với sương mờ Đà Lạt chiều nay
Ngắm rừng thông cổ tích dưới trời mây
Đắm tình ta trong men rượu nồng cay.

PHONG VŨ

*Ở Đà Lạt,
ở màu hoa phượng tím*

Nắng hời nắng tô hồng lên đồi biếc
Sưởi giùm ta những gót nhỏ chân son
Trong thoáng gió có lời ai thoang thoang
Mà sóng lòng xao gợn cỏ xanh non.

Ai thơ thần trên đồi bên hồ vắng
Nghe tiếng chiều rơi nhẹ giữa hư không
Tà áo mỏng phất phơ trong chiều nắng
Có đôi hồn say đắm với mệnh mong

Mây in bóng đáy hồ Hương trắng xóa
Dầm thuyền nan lơ lửng cạnh bờ lau
Đồi thông xanh lối đi về thôn nhỏ
Tháp trường xưa vời vợi giữa trời cao

Ơi Đà Lạt, ơi màu hoa phượng tím
Hoa dành riêng cho những kẻ yêu thơ
Hoa lặng lẽ bên dòng đời xuôi ngược
Với mùa xuân nắng lụa trải vàng tơ

Nắng hơi nắng tô hồng cho đôi biếc
Sưởi giùm ta những mầm lá xanh non
Niềm thương nhớ đang làm tan hạt tuyết
Trời Montreal ấm lại những môi son

Và mây hơi hây nường theo cánh gió
Vượt trùng khơi về non nước phương Đông
Ta xin gửi niềm mến yêu về đó
Đà Lạt thân thương xứ lạnh tình nồng.

TẦN HOÀI DẠ VŨ

Gửi Đà Lạt

Tôi đến Đà Lạt không chỉ một lần đâu
nhưng thành phố này luôn mở ra trong tôi
những trang đời lạ
em biết không yêu là khám phá
cuộc đời quá giàu nên ta cứ ngỡ không thôi

Đón tôi có nụ hoa cười trong mắt hồ tươi
sương khói mong manh như một
chiếc khăn quàng cổ
và thú vị là có cả con nắng vàng đậu trên vai áo
làm sáng thêm ánh mắt cô gái qua đường

Người ta bảo phải đến Đà Lạt với người thương
nhưng tôi chọn đi một mình để yêu cảnh đẹp
thiên nhiên giúp ta ra khỏi những tầm nhìn
nhỏ hẹp
như mẹ nuôi ta qua năm tháng rộng dài

Mặt đất này chính là Mẹ của tôi
đã cho tôi tình yêu và sự sống
đã dạy tôi biết quý tình người hơn sắc màu
đanh vọng
tiếng thông reo. Vàng trắng bạc trên hồ

Có nỗi đau nào đang ngủ giữa câu thơ
với cuộc sống dẫu một chút hương thừa cũng quý
qua năm tháng dù tuổi có già đi nhưng tâm hồn tôi
vẫn vậy
vẫn đắm say cuộc đời như lúc thanh niên.

Cám ơn sương dày đã che nỗi buồn đêm
Kỷ niệm thức khuya nay chờ gió gọi
Mai dù có ra đi nhưng hồn còn gửi lại
Qua dốc đồi ai nhặt tiếng lòng tôi ?

1984

ĐOÀN VY

Đà Lạt mắt em

Là em đang đứng mơ màng
Chiều Đà Lạt cứ ngỡ ngang băng khuâng
Làn sương bạc níu đôi chân
Tàng cây mượn cố đồi vắn lên cao.
Hồ Xuân Hương tím thuở nào
Cho ngôi sao nhỏ lọt vào mắt em
Thành phố chẳng vội lên đèn
Mình em thấp sáng đêm đen đủ rồi
Đà Lạt là thông mây trôi
Là thác đổ bên lưng đồi suối reo
Lạc về Thung lũng Tình Yêu
Ngẩn ngơ bên khúc nhạc chiều đắm say
Cách nhau chỉ một tầm tay
Bờ bên ấy hỏi – bên này nhớ không
Vì ai nên phải đi vòng
Hồ Than Thở hết quận lòng thở than
Cho tôi giây phút bàng hoàng
Đà Lạt ngủ muộn

giữa hàng

mì em.

LÂM XUÂN VI

Cùng hoa

*Bước chiều giục bước thu đi
Rẽ sương, ngược sắc đã quỳ vào mây.*

*Thả hồn phó mặc đêm say
Khu hương hoa đã ngất ngây vườn nhà.*

*So gì với mimosa
Lòng yêu vốn dĩ thật thà vậy thôi.*

*Thu tàn, đông cũng mòn với
Chỉ còn hoa với lòng tôi xuân thì.*

Đà Lạt 23.11.2004

Đà Lạt

Đất còn vang bao khúc nhạc huê tình
trí tôi mọc bao nhiêu hình bóng nữa
đêm lãng mạn, giấc xuân thì thơm sữa
của thiên nhiên huyền diệu rót vào môi.

Để tôi nghe tư bề thấm lạnh
để tôi nghe Đà Lạt kêu sương
sương mờ mờ, sương ảo ảo, đầy sương
người thi sĩ năm xưa đã kể

Trăng áo mỏng cho lòng tôi không xế
trăng đôi hoang, trăng huyền hoặc sơ khai
để khi ấy tay tôi vừa chạm khẽ
chút hương màu như thể ngực rằm ai

Khuya lắm rồi, nét vẽ không phai
trí tôi mọc giữa hai bờ hư thực
ngực rằm ai đầm đìa lời chúc phúc
bên nhánh phong lan đang nở cánh vươn dài

Để tôi nghe tư bề âm nhạc
giữa rừng thông Đà Lạt ngắt ngây
người thi sĩ năm xưa còn phiêu bạt ?
để lại bên đời chiếc áo sương bay...

TRẦN HOÀNG VY

Phượng tím

*Hoa như những cái chuông gọi gió
Trời Đà Lạt xanh mắt biếc mong chờ
Du khách chợt dừng chân bờ ngõ
Trước cái màu phượng tím ngẩn ngơ*

*Trước cái màu tím mộng, tím mơ
Bên góc phố đường vô cửa chợ
Đà Lạt bao nhiêu hoa không nhớ
Chỉ nhớ hoài phượng tím nên thơ.*

*Cái màu hoa đắm đuối mắt em
Nên con dốc hết lên rồi xuống
Nên thành phố cứ mù sương nắng muộn
Đi suốt ba miền: nửa lạ, nửa quen*

Mà lạ lắm ! Mùa đông hoa nở
Ai điểm khoảng trời rực tím ngây thơ
Thuở đi học dệt nét hoa trên vở
Màu tím vỡ lòng chấp cánh giấc mơ.

Ai đang yêu ? Và ai đợi ai chờ ?
Thương cái nắng tím từng cành hoa nở
Đà Lạt bao nhiêu hoa không nhớ
Chỉ nhớ hoài hoa phượng tím ngẩn ngơ ?

Nhà sáng tác Đà Lạt 12.10.2005

BÙI XUÂN

Nhớ địa lan Đà Lạt

Địa lan
địa lan
cho mình rừng rừng Đà Lạt

nghìn xưa Đà Lạt
địa lan
nghìn sau địa lan
Đà Lạt
như em Đà Lạt trong tôi
dẻo dai một dòng khe suối
búp tay từng lông xương đôi

Đà Lạt mùa sương áo len
chiếc khăn quàng cổ
và gió
cong cong một nhánh địa lan
chên vên
một dòng thác đổ

Đà Lạt
địa lan
ai gọi tên mình
nhắc đến địa lan là tôi nghĩ đến Đà Lạt
nên xin em đừng ngạc nhiên đến vậy
khi tôi bất ngờ đối diện với những nhánh địa lan
của núi Chúa – Bà Nà.

NGUYỄN KHOA NHƯ Ý

Màu của bình minh

Chi chút những ngôi sao nhỏ to
Thêu lên tấm voan màu sữa loãng
Sự say tay dụng ý của nghệ thuật
Ở đấy lâu rồi
mà ta không biết
Bởi ta thường ngủ giấc bình yên
Ta biết đâu ngàn sao thức đợi ta (!)
Khi ngụp lặn trong nỗi đau
Mới thấy hết vẻ đẹp của đất trời
Ta thành kính tạ ơn
và dâng tặng
Giọt nóng đỏ
Chiết từ trái tim rạn vỡ
Để dành cho cuộc bình minh hứa hẹn
Đằng sau màn đêm rất mỏng
Chi chút ngàn sao...

TẠ THU YÊN

Hỏi

Đà Lạt và anh giận gì em ?
Nắng vàng giấu biệt, mưa triền miên
Đã quỳ rức rờ hoa đâu nở
Trầm mặc mình thông một dáng thiên!

Đà Lạt và anh giận gì em ?
Xuân Hương đồn dập sóng như hờn
Kìa như Than Thở hồ còn khóc
Dằng dặc buồn, dằng dặc mưa tuôn!

Đà Lạt và anh giận gì em ?
Lặng thinh in dáng núi đại ngàn
Bập bùng lửa cháy đêm huyền thoại
Thấp sáng tình yêu Lang Bian.

Thôi đừng giận, đừng hờn nữa nhé !
Dẫu muộn muộn em đã đến rồi đây
Đà Lạt ngàn hoa, Đà Lạt tình nồng cháy
Đà Lạt của mình, tay trong tay...

Nhà sáng tác Đà Lạt 7.2007

PHI YẾN

*Đà Lạt,
một thoáng bằng phẳng*

Đà Lạt
Mùa thu
 Dã quỳ vàng
 Nở rộ

Nắng vàng mơ
 Thật nhẹ
 Ươm tơ trời
 Mỏng manh

Đà Lạt
 Mùa đông
 Má môi hồng
Thiếu nữ

Phấn thông vàng
 Bay bay
Trong không gian
 Ngập gió

Đà Lạt
Mùa xuân
 Nắng bừng lên
 Lung linh

Hoa anh đào
Khoe sắc
 Khung trời hồng
 Hương xuân

Đà Lạt
Hạ sang
 Những cơn mưa
 Miên man

Mimosa
 Bừng nở
Nụ hoa vàng
 Âng khuâng

Mục lục

* Hà Đức Ái	XUÂN ĐÀ LẠT	7
* Đỗ Trọng Am	NGƯỜI ÁP HÀ ĐÔNG	8
* Phạm Tâm An	BÂNG KHUÂNG CAO NGUYỄN	9
* Hoàng Như Thủy An	TRÊN ĐỈNH NGÀN NĂM	11
	MÂY TRẮNG	
* Nguyễn Trung An	HỒ THAN THỞ	12
* Trần Xuân An	ĐÀ LẠT, BA MƯƠI NĂM	13
* Đặng Nguyệt Anh	ĐÀ LẠT OI, MAI THÀNH NỖI NHỚ	15
* Hoài Anh	ĐÀ LẠT TRONG TÔI	17
* Lâm Anh	MƯA	19
* Lê Hoàng Anh	MIMOSA	20
* Nguyễn Quốc Anh	DIU DÀNG ĐÀ LẠT	21
* Trần Kim Anh	GỬI LẠI ĐÀ LẠT	22
* Trần Nguyễn Ý Anh	LANG BIANG MỘT LẦN	23
	GẶP GỠ	
* Vương Anh	TÔI YÊU HOA CÚC QUỲ	24
* Phạm Ánh	NHỚ ĐÀ LẠT	25
* Nguyễn Đình Ảnh	THĂM HỒ THAN THỞ, NHỚ...	26
* Phi Tuyết Ba	GIỮA RỪNG THÔNG	27
* Tùng Bách	GHI CHÉP ĐÀ LẠT	28
* Ngọc Bái	HỒN NHIÊN ĐÀ LẠT	29
* Nguyễn Trọng Bản	NGƯỜI MẸ	30
* Trần Kim Bảng	TẠ TỪ	31
* Nguyễn Bao	ĐÀ LẠT MƠ MÀNG	32
* Xuân Bảo	TIẾNG THÔNG REO NGOÀI	33
	CỬA SỔ	

* Hải Bằng	PHỐ RỪNG	34
* Trần Thị Thái Bi	ĐÀ LẠT ĐÊM NỬA VẮNG TRẮNG	35
* Đoàn Thạch Biền	ĐÀ LẠT LÚC NÀO ĐÓ	36
* Văn Biển	ĐÀ LẠT	37
* Bảo Bình	ĐÁM CƯỚI HOA	39
* Đỗ Thị Thanh Bình	XÀO XẠC THÔNG	40
* Trần Lâm Bình	MÙA XUỐNG NÚI	42
* Vương Thừa Bình	ĐÀ LẠT XA	43
* Ưông Thái Biếu	NGÂU HỨNG PHỐ	44
* Thu Bồn	ĐÀ LẠT	45
* Bùi Văn Bồng	CÁNH Ô ĐỢI CHỜ	46
* Phạm Quốc Ca	HOA CHỜ EM	47
* Lê Đình Cảnh	LỜI THỀ SƯƠNG SA	48
* Hoàng Xuân Cảnh	ĐÀ LẠT DỪNG CHÂN	49
* Lê Bá Cảnh	SUỐI VÀNG	50
* Vũ Đình Cảnh	MỘT THOÁNG ĐÀ LẠT	52
* Hoàng Cát	ĐÊM ĐÀ LẠT	53
* Hoàng Hữu Cát	NHỚ ĐỒNG ĐỘI	54
* Huy Cận	ĐÀ LẠT VÀ THƠ	55
● Phạm Thu Cừ	ĐÀ LẠT NGÀN THÔNG	56
* Hoàng Ngọc Châu	ĐÀ LẠT NHÌN TỪ NHÀ 49	57
* Nguyễn Liên Châu	NHẬT KÝ THÁNG 9 ĐÀ LẠT	58
* Nguyễn Thị Cẩm Châu	EM VÀ VƯỜN HOA ĐÀ LẠT	60
* Nguyễn Tùng Châu	HOA HỒNG	61
* Phạm Minh Châu	ĐÀ LẠT PHỐ	62
* Triệu Lam Châu	MẶT TRỜI ĐÀ LẠT	64
* Võ Phúc Châu	DẠ LÝ HƯƠNG	66
* Hà Linh Chi	EM ĐI QUA ĐỜI TÔI	67
* Khánh Chi	ĐÀ LẠT CÓ PHẢI	69
* Lê Chí	HOA QUỲNH	70

* Khuất Thanh Chiêu	HOA RỤNG	72
* Vũ Thành Chung	ĐÀ LẠT XA EM	73
* Nguyễn Đức Chữ	EM VÀ CHIỀU ĐÀ LẠT	75
* Nguyễn Văn Chương	CÀ PHÊ, HOA	77
* Lê Công	THÀNH PHỐ QUA ĐÊM	78
* Lê Văn Công	GỬI ĐÀ LẠT	79
* Ninh Giang Lâm Cúc	LÊN CHÙA LINH PHƯỚC	81
* Nguyễn Tấn Cứ	ĐÀ LẠT	82
* Hoàng Cường	ĐÀ LẠT CỦA TÔI	83
* Hoàng Gia Cương	HỒ ĐAM MÊ	84
* Vương Tùng Cương	MỘT TRUYỀN THUYẾT TÌNH YÊU CHƯA BAO GIỜ KỂ	85
● Phạm Hồng Danh	ĐÀ LẠT NGÀY XA NHAU	86
* Lâm Thị Mỹ Dạ	MỘT NGÀY ĐÀ LẠT	88
* Vũ Dậu	VẬT ÁO QUỲ	91
◆ Nguyễn Ngọc Diên	ANH RA ĐI	92
* Đỗ Toàn Diện	ĐÀ LẠT MƯA	93
* Ngô Viết Dinh	CÓ ĐÔI	94
* Trần Thụy Du	HOA BUỐM NGÀY XƯA	95
* Bùi Văn Dung	TỰ KHÚC ĐÀ LẠT	96
* Gia Dũng	BIẾT VẬY THÔI MÌNH CHẴNG LÊN ĐÀ LẠT	98
* Lê Anh Dũng	PHIÊN KHÚC ĐÀ LẠT	99
* Trần Hữu Dũng	MIMOSA	101
* Nguyễn Công Dương	NGƯỜI CHẠY XE ÔM	102
* Nguyễn Thái Dương	SƯƠNG KHÓI THEO VỀ	103
* Tùng Dương	CHIỀU HOANG	104
* Nguyễn Duy	ĐÀ LẠT MỘT LẦN TRẮNG	105
* Nguyễn Thanh Đạm	SAO VỘI THẾ MỘT LẦN VỀ ĐÀ LẠT	106

* Trần Thanh Đạm	MỘT MÌNH ANH	107
* Văn Đắc	HỒ THAN THỞ	108
* Nguyễn Khoa Điềm	HOA QUỲ VÀNG	109
* Mai Đình	THÀNH PHỐ TÔI YÊU	111
* Lương Định	VỚI ĐÀ LẠT THÁNG GIÊNG	113
* Nguyễn Ngọc Đoan	ĐẤT BỐN MÙA HOA	114
* Phan Ngọc Thường Đoan	5 GIỜ SÁNG ĐÀ LẠT	115
* Dương Thành Đồng	EM GÁI CAO NGUYÊN HÁT CẦU QUAN HỌ	117
* Nguyễn Thị Minh Đức	THÀNH PHỐ THIÊN ĐƯỜNG	119
* Trinh Đường	HỒ XUÂN HƯƠNG	120
* Hàn Thủy Giang	GIỮA RỪNG THÔNG	121
* Bùi Giáng	GIÃ TỪ ĐÀ LẠT	123
* Phan Hữu Giản	KHÚC NHẠC KHÔNG LỜI	125
* Trần Vạn Giã	TÌNH CA GỬI LẠI ĐÀ LẠT	127
* Đoàn Huy Giao	TÂY NGUYÊN	128
* Trương Thị Giàu	ĐÀ LẠT MẾN THƯƠNG	129
* Châu Thu Hà	GỬI ĐÀ LẠT	130
* Khương Hà	TỰ TÌNH PHỐ NÚI	131
* Ngọc Hà	ĐÓN XUÂN	132
* Nguyễn Quang Hà	MÁ HỒNG ĐÀ LẠT	133
* Nguyễn Mậu Hà	YÊU MÙA HOA BÍ NỞ	134
* Lý Thanh Hải	VỀ PHÍA CHỢ HOA	135
* Tế Hanh	HOA ĐÀ LẠT	136
* Hồ Thụy Mỹ Hạnh	TRONG CHIỀU ĐÀ LẠT	137
* Lê Huy Hạnh	NGÀY MAI	138
* Đức Hậu	BÊN THỀM THIÊN VIỆN TRÚC LÂM	139
* Phan Trọng Hiền	MAI GIÃ TỪ ĐÀ LẠT	140
* Lý Ngọc Hiền	TRÊN NHỮNG NỂO TÔI QUA	142

* Vi Quốc Hiệp	ĐÀ LẠT NGÀY KHÔNG EM	143
* Lê Văn Hiếu	ĐÀ LẠT SƯƠNG	144
* Nguyễn Lương Hiệu	ĐÀ LẠT, NẮNG	145
* Bùi Sỹ Hoa	ĐÀ LẠT CỦA BẠN	146
* Lệ Hoa	KHÚC DÃ QUỲ	147
* Nguyễn Hoa	VỀ EM	148
* Trương Gia Hòa	ĐÀ LẠT VÀ EM	149
* Hoàng Thị Mộng Hoài	LỜI ĐÁ	151
* Phan Viên Hoài	SƯƠNG MUỐI	152
* Trịnh Bửu Hoài	ĐÀ LẠT	153
* Từ Quốc Hoài	ĐÀ LẠT	154
* Mai Văn Hoan	HOA MƯỜI GIỜ	156
* Nguyễn Thị Hoàng	MÙA ĐÔNG THỨ MƯỜI BẢY	157
* Phạm Cao Hoàng	CUỐI NĂM Ở TRẠM HÀNH	158
* Xuân Hoàng	BÀI THƠ ĐÀ LẠT	160
* Nguyễn Sinh Hoạt	ĐÀ LẠT MÃI MÃI TRONG TA	161
* Biển Hồ	ĐÀ LẠT	163
* Trần Ninh Hồ	HỎI TRẮNG	164
* Trần Thị Khánh Hội	CHÂN DUNG MIMOSA	165
* Kim Thái Hồng	CHẠM	166
* Thanh Dương Hồng	TÌNH DUYÊN ĐÀ LẠT	167
* Trần Thị Ngọc Hồng	ĐÀ LẠT TA VỀ	168
* Trần Thanh Hùng	DIU HIỀN	169
* Văn Công Hùng	TA VỀ ĐÀ LẠT	170
* Vũ Hùng	DU THUYỀN CẨM VINH	171
* Nguyễn Ngọc Hưng	ĐÀ LẠT XA XANH	173
* Trương Nam Hương	DỐC QUỲ VÀNG	174
* Đoàn Giao Hưởng	ĐÀ LẠT, MỘT CHÚT CÒN	175
* Lê Hà Hữu	MƯA NẮNG	176
* Lê Thi Hữu	TRANG SÁCH, TRANG ĐỜI	177

* Lương Hữu	HOA XÁC PHÁO	178
* Phan Huy	ĐÀ LẠT	179
* Tường Huy	ĐÀ LẠT MÙA ĐÔNG	180
* Trương Xuân Huy	CHIỀU ĐÔNG BÊN HỒ ĐÀ LẠT	181
* Nguyễn Thái Huyền	EM KƠ LAN !	182
* Inrasara	CẢM TÁC ĐỒI SƯƠNG	184
* Hà Kha	NIỀM THƯƠNG NHỚ MÃI CÒN	185
* Đặng Thị Vân Khanh	CÓ MỘT MÙA ĐÔNG	186
* Ngọc Thùy Khanh	ĐÀ LẠT	187
* Tạ Kim Khánh	ĐÀ LẠT MÙA NÀY	188
* Lê Thiên Minh Khoa	ĐÀ LẠT TÍM	190
* Trần Ngọc Khoa	K'BRÔI	191
* Trần Khoái	VIẾT Ở HỒ THAN THỞ	192
* Nguyễn Khôi	VỚI ĐÀ LẠT	193
* Hồ Việt Khuê	MUỘN MÀNG	194
* Trần Xuân Kiêm	RỪNG CAO	195
* Trung Kiên	ĐÀ LẠT BỐN MÙA	196
* Lê Thị Kim	ĐÓA QUỲ HƯ ẢO	197
* Nguyễn Thanh Kim	SƯƠNG SỚM VỪA TAN	198
* Nguyễn Thế Kỷ	GIỮA LÒNG ĐÀ LẠT	199
◆ Đinh Thị Mai Lan	ĐÊM CAO NGUYÊN	200
* Trúc Linh Lan	TÌNH XUÂN	201
* Đinh Lăng	GỞI ĐÀ LẠT	202
* Mưu Lê	CÓ MỘT CHIỀU	203
* Trần Văn Lệ	MẶT TRỜI ƯỚT	204
* Dương Lễ	THĂM MỘ BẠN	205
	NGÀY GIÁP TẾT	
* Lê Ngã Lễ	GIỖN TRĂNG	207
* Trần Đỗ Liêm	TA CHE RÈM	208
* Phạm Thị Ngọc Liên	HOA QUỲ	209

* Nhật Linh	MIMOSA	211
* Thùy Linh	NHỚ ĐÀ LẠT	213
* Đặng Thị Thanh Liễu	ĐÀ LẠT - ĐÊM HUYỀN THOẠI	214
* Mai Liễu	LẦN ĐẦU VỚI PRENN	215
* Nguyễn Loan	KÝ ỨC ĐÀ LẠT	216
* Nguyễn Thu Loan	CẢM GIÁC ĐÀ LẠT	217
* Nguyễn Long	ĐÀ LẠT TRONG TÔI	218
* Nguyễn Ngã Lộc	KHÚC HOÀI NIỆM	219
* Phù Sa Lộc	LỜI NGUYỆN CẦU ĐÊM NOEL	220
* Kiều Công Luận	NHỚ MẸ	221
* Trần Hữu Lục	NGÀY VỀ	222
* Đoàn Lư	HOA GIỌT NẮNG	223
* Phan Đắc Lữ	ĐÀ LẠT CHIỀU CUỐI NĂM	224
* Nguyễn Lương	THÀNH PHỐ MÌNH	226
* Bùi Lương	LỜI RU CỦA THẦY	227
* Nguyễn Mậu Ly	TỰ CẢM	228
* Đỗ Bạch Mai	NĂM BÔNG HỒNG TRẮNG	229
* Hoàng Mai	ĐỢI NẮNG	230
* Lê Khánh Mai	CẢM NHẬN VỀ THÔNG	231
* Xuân Mai	NỖI NHỚ MIMOSA	232
* Mường Mán	KHÚC CHIỀU ĐÀ LẠT	233
* Nguyễn Đức Mậu	THÀNH PHỐ BỐN MÙA HOA	234
* Lê Thị Mây	CHỢ HOA ĐÀ LẠT	236
* Nguyễn Như Mây	TRONG MƯA ĐÀ LẠT	237
* Đoàn Ngọc Minh	BÊN CHIỀU ĐÀ LẠT MƯA	238
* Hoàng Minh	THĂM ĐỈNH LANG BIAN	239
* Hồ Minh	EM CÓ VỀ ĐÀ LẠT KHÔNG EM ?	240
* Phan Thành Minh	ĐÀ LẠT CỦA TÔI BÂY GIỜ	242
* Thy Minh	MÙA HỘI HOA ĐÀ LẠT	243

* Trần Nhuận Minh	ĐÀ LẠT	244
* Vũ Minh	CHỢ ĐÀ LẠT	245
* Sing More	GỌI NỮ THẦN MẶT TRỜI	246
* Từ Thế Mộng	ĐÀ LẠT	247
* Nguyễn Thanh Mừng	RƯỢU CẦN	248
* Tấn Mỹ	VẬT VÃ HOA QUỲ	249
* Chu Bá Nam	BẢNG KHUẢNG	250
* Lê Kỳ Nam	LỮ KHÁCH	251
* Ngô Quang Nam	ĐÀ LẠT	252
* Phạm Ngọc Nam	TÌNH THƠ	253
* Nguyễn Trung Năm	MỘT VÀNH TRẮNG KHUYẾT	254
* Nguyễn Thánh Ngã	ROCK ĐÀ LẠT	255
* Lê Văn Ngăn	TÔI CÓ	257
* Trần Quang Ngân	NGƯỜI CON GÁI TRỒNG HOA	258
* Trần Hữu Nghiễm	ĐỒNG CẢM	260
* Anh Ngọc	TẠ LỖI CÙNG MƯA BỤI	261
* Hoàng Kim Ngọc	ĐÀ LẠT	262
* Ngô Lương Ngôn	VỚI HOA ĐẠI	264
* Lê Huy Nguyên	ĐÀ LẠT CỦA MÌNH	265
* Bằng Sỹ Nguyên	MỘT CHIỀU NHƯ CHIỀU XƯA, EM OI	266
* Hà Đình Nguyên	GỞI ĐÀ LẠT	267
* Lữ Huy Nguyên	THUNG LŨNG TÌNH YÊU	269
* Phương Nguyên	ANH HÃY VỀ ĐÀ LẠT CÙNG EM	270
* Trần Cao Nguyên	THẠCH THẢO	271
* Trần Hoàng Vũ Nguyên	ĐỒI THÔNG KIM	272
* Vĩnh Nguyên	GỬI	273
* Đinh Thời Nguyên	TRỞ LẠI NHÀ RỘNG	274
* Thu Nguyệt	VÔ THƯỜNG	275
* Thu Nguyệt	THÔNG	276

* Đỗ Kim Ngư	XÀ XANH ĐÀ LẠT	277
* Lê Nguyên Ngữ	TẠ TỬ ĐÀ LẠT	278
* Nguyễn Tôn Nhan	ĐÀ LẠT	279
* Nghiêm Nhan	ĐÀ LẠT MÙA HOA CÚC QUỲ	280
* Phan Thị Thanh Nhân	ĐÀ LẠT THOÁNG QUA	281
* Hoàng Minh Nhân	XIN CÙNG SAY TRĂM NĂM	282
* Huỳnh Dũng Nhân	XE ĐẠP ĐÔI	283
* Ý Nhi	CÙNG HÒA QUỲ	284
* Đỗ Thị Bạch Như	MỘT MÌNH VỚI MÙA XUÂN	285
* Hải Như	NỤ CƯỜI ĐÀ LẠT	286
* Lâm Huy Nhuận	VÁNG SƯƠNG	287
* Gia Ninh	KỶ ẢO ĐÀ LẠT	288
* Nguyễn Gia Nùng	ĐẾN ĐÀ LẠT NHỚ YERSIN	289
* Nguyễn Tấn On	MẶT TRỜI THÁNG TƯ	290
* Huy Phách	NƠI KHÔNG CÓ BÃO	291
* Nguyễn Mậu Pháp	ĐÀ LẠT - SƯƠNG	292
◆ Phanxipăng	THÀNH PHỐ HOA XUÂN	293
* Bắc Phi	GIÃ TỪ ĐÀ LẠT	295
* Duy Phi	NGÀY XUÂN	296
	TỪ ĐỈNH LANG BIAN	
* Tôn Phong	ÔNG GIÀ BÁN NGO	297
	Ở CHỢ ĐÀ LẠT	
◆ Tương Phố	THƠ XUÂN GỬI BẠN	298
* Hà Sĩ Phu	NGƯỜI ĐẸP BÊN CẦU	299
* Nguyễn Ngọc Phú	MỘT NGÀY ĐÀ LẠT	300
* Minh Phúc	ĐÀ LẠT	301
◆ Nguyễn Minh Phúc	ĐÀ LẠT DIU HIỀN	302
	NHƯ MẸ NHƯ EM	
* Mai Hữu Phước	MÀU DÃ QUỲ	303
* Bạch Nhật Phương	NẮNG SÓM	304

* Nguyễn Văn Phương	HUYỀN ẢO	305
* Khuất Minh Phương	TIẾNG CHUÔNG	306
* Thảo Phương	ĐÀ LẠT TÍM	307
◆ Vũ Quần Phương	THỰC MƠ ĐÀ LẠT	308
◆ Y Phương	HOA ĐÀ LẠT	309
* Kara Jan Plin	TÌNH CAO NGUYÊN	310
* Lạc Quan	TRỜI THU ĐÀ LẠT	311
* Đặng Hồng Quang	LỖ	313
* Nguyễn Dương Quang	MÙA XUÂN, EM, ĐÀ LẠT	314
* Nguyễn Hồng Quang	SƯƠNG HỒNG	315
* Phạm Xuân Quang	XAO XÁC HOÀNG HÔN	316
* Tô Văn Quang	ĐÀ LẠT SỬ QUÁN	317
* Vũ Trọng Quang	HOA SEN CẠN	318
* Vũ Xuân Quân	TẦM CAO	319
* Đỗ Trung Quân	THÁNG MƯỜI - THÀNH PHỐ DỐC ĐỒI	320
* Thân Thị Ngọc Quế	NÚI CHIỀU NHUNG NHỚ	323
* Bùi Minh Quốc	THƠ TẶNG HÀNG THÔNG NGOÀI CỬA SỔ	324
* Lê Minh Quốc	ĐÊM ĐẦU TIÊN NGỦ TẠI ĐÀ LẠT	325
* Huỳnh Văn Quốc	HOA BẮT TỬ	326
* Quy Quy	ĐÀ LẠT... THU	327
* Trần Quy	ĐÊM TÂY NGUYÊN	328
◆ Nguyễn Hữu Quý	IM LẶNG TRÊN CAO	329
* Văn Quý	THUNG LŨNG TÌNH YÊU	330
* Nhật Quỳnh	KHÔNG THỂ BẮT ĐỀN	331
* Trương Quỳnh	THÀNH PHỐ TUỔI THƠ	332

* Nguyễn Xuân Sang	TƯƠNG TƯ ĐÀ LẠT	333
* Nguyễn Xuân Sanh	NHỚ ĐÊM HOA QUỲNH	334
	SÁU MƯƠI NĂM TRƯỚC	
◆ Hồ Thế Sinh	LỜI HÁT MÀU XANH	335
* Nguyễn Mộng Sinh	ĐÀ LẠT VÀ EM	337
* Cao Xuân Sơn	ĐÀ LẠT	338
◆ Hà Thiên Sơn	XIN TẶNG NGƯỜI HẠT BỤI	339
	BIẾT TƯƠNG TƯ	
* Nguyễn Bắc Sơn	CHIÊM BAO VỀ ĐÀ LẠT	340
* Lò Ngân Sủn	EM Ở ĐÀ LẠT, ANH Ở SA PA	341
◆ Nguyễn Thị Tuyết Sương	NÀNG THƠ	342
◆ Tạ Văn Sỹ	NGƯỜI MIỀN NÚI	343
* Phạm Văn Tám	PHIÊN HỌP CUỐI KỲ	344
* Nguyễn Trọng Tạo	THÀNH PHỐ THẤP THOÁNG	345
* Hoàng Anh Tâm	NÓI VỚI ĐÀ LẠT	347
* Túy Tâm	VÓ NGỰA KHUYA	348
* Trần Trúc Tâm	LÊN CAO	349
* Quách Tấn	ĐÀ LẠT ĐÊM SƯƠNG	350
◆ Nguyễn Ngọc Thạch	THÌ THẨM	351
* Tô Duy Thạch	RỪNG BIỂN TƯƠNG TƯ	352
◆ Bảo Thanh	ĐÔI MẮT ANH LÀ BẾN ĐỢI	353
* Đỗ Thượng Thế	TÌNH CA ĐÔI XANH	354
◆ Phạm Thái	VIẾNG ANH	356
* Bùi Phương Thảo	HOA PHONG LAN	357
* Duy Thảo	CẢM NHẬN ĐÀ LẠT	358
* Chu Thành Thi	HOA TRINH NỮ	359
* Nhã Thiên	ĐÀ LẠT 8 THÁNG 3	360
* Mai Thìn	ĐÀ LẠT	361
* Trần Huyền Thoại	VƯỜN CHIÊM BAO	362
* Trần Trí Thông	KHÔNG THỂ BẮT ĐỀN	363

* Vũ Duy Thông	ĐÀ LẠT	364
* Chu Thị Thơm	QUA CỎI RONG RÊU	365
* Huệ Thu	CẢM ƠN SƯƠNG CHIỀU	367
* Nguyễn Thị Thu	KÝ ỨC ĐÀ LẠT	368
* Phong Thu	ĐÀ LẠT SƯƠNG	369
* Trần Nhật Thu	ANH LÊN ĐÀ LẠT	370
* Phạm Thuần	THUNG LŨNG TÌNH YÊU	372
* Hoàng Vũ Thuật	HOA ĐỪNG QUÊN TÔI	373
* Lê Sinh Thục	ĐÀ LẠT “NGHIỀNG”	374
* Đinh Thị Như Thúy	KHÔNG LÀ NGÀY CŨ	375
◆ Hà Thanh Thủy	EM MƠ	376
* Nguyễn Lệ Thủy	ĐÊM ĐÀ LẠT	377
* Phạm Dạ Thủy	MỘT MÌNH PHỐ NÚI	378
* Phạm Thiên Thư	THỊ TRẤN HỒNG	379
* Ngân Thương	MUỘN MÀNG ĐÀ LẠT	381
* Trần Sỹ Thứ	MỘT THOÁNG ĐÀ LẠT	382
◆ Đào Hữu Thức	ĐI GIỮA HỘI HOA CHIỀU MÙA	383
* Viên Thức	HOA LAU	384
* Phú Đại Tiềm	ĐÀ LẠT	385
* Nguyễn Vũ Tiềm	TIỀN CẢNH Ở THUNG LŨNG TÌNH YÊU	386
◆ Tạ Tiến	VIẾT TRƯỚC HOA ĐÀO	387
* Hữu Tiệp	NHÀ SÀN	388
* Viêm Tịnh	TRONG NHỮNG THÁNG NĂM	389
* Nguyễn Thị Thanh Toàn	MIMOSA	391
* Trần Xuân Toàn	ĐÀ LẠT XA	392
* Nguyễn Mạnh Tỏa	HOA QUỲNH	394
* Nguyễn Trác	CÀ PHÊ CHIỀU	395
* Trần Ngọc Trác	ĐÀ LẠT CỦA TÔI	396
* Trần Anh Trang	ĐÀ LẠT	397

* Việt Trang	NHỚ THƯƠNG	398
	NGÀY THÁNG HẠ	
* Xuân Trảng	HOA NGÀY THƯỜNG ĐÀ LẠT	399
* Lê Đình Trọng	MÔI GẮN	400
* Vương Trọng	MAI TRẮNG	401
* Ngô Tú	ĐÀ LẠT THÀNH PHỐ HOA	402
* La Văn Tuấn	NHỚ ĐÀ LẠT	403
* Nguyễn Cảnh Tuấn	THƠ TẶNG NGƯỜI BÁN HOA	404
* Nhất Tuấn	MƯA TRONG KỶ NIỆM	405
* Trần Ngọc Tuấn	THÁNG TƯ TRỞ LẠI	407
* Trần Công Tùng	TRÊN ĐỈNH LANG BIAN	408
* Thanh Tùng	ĐÀ LẠT	409
◆ Trần Thế Tuyển	ĐÀ LẠT, TÔI QUA	411
◆ Ánh Tuyết	LỜI GỌI TRONG CHIỀU THU	412
* Ngọc Tuyết	BẢN HỢP XƯỚNG MÙA THU	414
* Minh Tự	TỬ TUYỆT VỀ SƯƠNG	416
◆ Hàn Mặc Tử	ĐÀ LẠT TRẮNG MỜ	417
* Hoàng Phủ Ngọc Tường	MỘT CHÚT SƯƠNG MÙ	418
	TRÊN BÀN TAY	
* Từ Kế Tường	MIMOSA CHƯA TỎI	420
* Nguyễn Thị Quỳnh Uyển	MÙA THU QUÊ MỚI	421
* Lê Lâm Ứng	TIẾNG CÂY THÔNG GIÀ	422
* Cao Quảng Văn	ĐÀ LẠT HOA VÀNG	423
* Đàm Chu Văn	ĐÀ LẠT	424
* Hải Lâm Văn	TỪ ĐỘ	425
* Nguyễn Tường Văn	ĐÀ LẠT VÀ NHỮNG NGÀY MƯA	426
* Triệu Kim Văn	NHỚ MỘT CON ĐÈO	427
* Túc Văn	ĐÀ LẠT TƯƠI XANH	428
* Dung Thị Vân	ĐÀ LẠT NGÀY EM VỀ	429
* Thanh Vân	SƯƠNG MÙ ĐÀ LẠT	430

* Diệp Vi	GỬI ĐÀ LẠT	431
* Nam Viên	DIỆU DÀNG EM	432
* Bằng Việt	BUỔI CHIỀU SƯƠNG BAY TRÊN ĐÀ LẠT	
* Duy Việt	HOA PHƯỢNG TÍM	435
* Bùi Chí Vinh	MƯỜI NĂM ĐỨNG TRƯỚC ĐÀ LẠT	436
* Huỳnh Tấn Vinh	TRAO TÌNH	438
* Ngân Vịnh	ĐÀ LẠT KHÔNG CÒN KHOẢNG CÁCH	439
* Phạm Vĩnh	ĐÊM RỪNG	441
* Nguyễn Vĩnh	CHIỀU TRÊN HỒ TUYẾN LÂM	442
* Huỳnh Hữu Võ	ĐÀ LẠT THÁNG GIÊNG HỒNG	443
* Phạm Vũ	THÀNH PHỐ LẠC VÀO CỔ TÍCH	445
* Phong Vũ	ƠI ĐÀ LẠT, ƠI MÀU HOA PHƯỢNG TÍM	447
* Tần Hoài Dạ Vũ	GỬI ĐÀ LẠT	449
* Đoàn Vy	ĐÀ LẠT MẮT EM	451
* Lâm Xuân Vi	CÙNG HOA	452
* Nguyễn Lương Vy	ĐÀ LẠT	453
* Trần Hoàng Vy	PHƯỢNG TÍM	454
* Bùi Xuân	NHỚ ĐỊA LAN ĐÀ LẠT	456
* Nguyễn Khoa Như Ý	MÀU CỦA BÌNH MINH	458
* Tạ Thu Yên	HỎI	459
* Phi Yến	ĐÀ LẠT	460

Thơ

Đà Lạt Xưa và Nay

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản: **Nguyễn Cừ**

Biên tập: **Triệu Xuân**

Trình bày: **Trọng Văn - Giao Anh**

Bìa: **Thái Anh**

Sửa bản in: **Hoàng Vũ**

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường Tộ - Hà Nội

ĐT (84.4) 3829 4683 * Fax (84.4) 3 829 4781

E-mail: nxbvanhoc@gmail.com

CHI NHÁNH TP HỒ CHÍ MINH

290/20 Nam Kỳ Khởi nghĩa. Quận 3, TP HCM

Đ(84.8)3848 3481* Fax84.8).3848 3481

E-mail: xuantrieuwriter@gmail.com

Website: www.trieuxuan.info

In 1000 cuốn, khổ 14,5 x 20,5 cm tại Xí nghiệp Bản đồ
Đà Lạt. Số đăng ký KHXB:1024-2008/CXB/12-110/VH.

QĐXB của NXB Văn Học ký ngày 11.11.2008.

In xong và nộp lưu chiểu tháng 12.2008.

Giá 69.000 đồng